

আগষ্ট ২০০৫

Rs. 12 /-

চান্দমামা

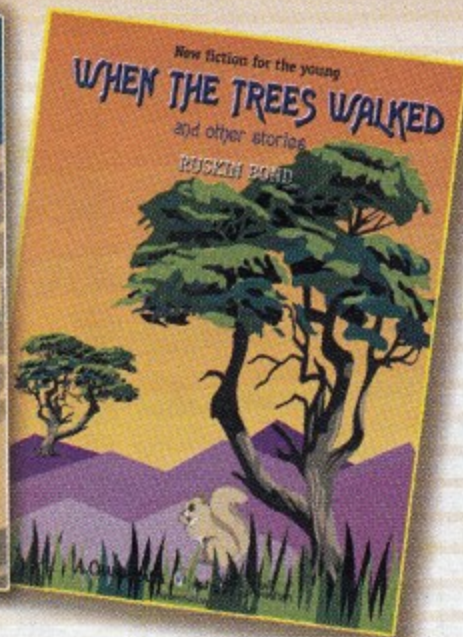
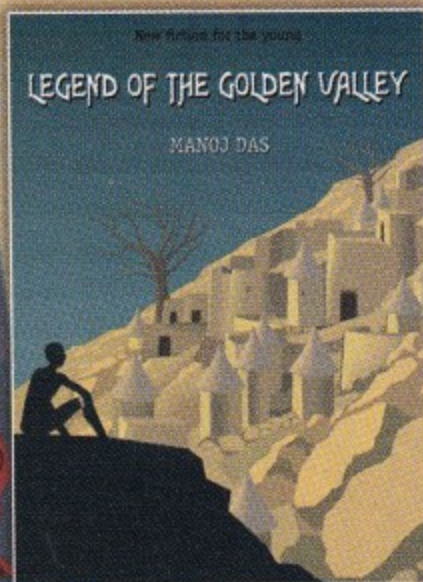
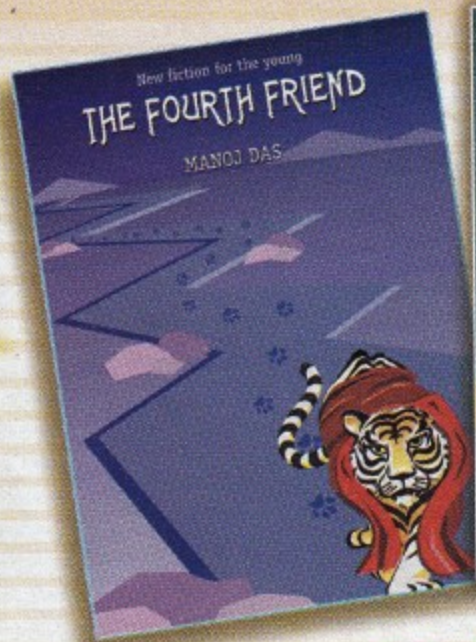

এই সংখ্যাত
ডি. মেনন গোমাংকল কার্জন
সেবাদা অঙ্কন

G-man

NEW FICTION FOR THE YOUNG

THREE EXCITING BOOKS FROM
TWO RENOWNED WRITERS FOR CHILDREN
MANOJ DAS AND RUSKIN BOND

SPECIAL INTRODUCTORY OFFER
Cover price Rs.50 each. Pay only Rs. 120 for all three books

Jointly Published by

CHANDAMAMA

and

**Popular
prakashan**

SPECIAL DISCOUNT OFFER TO SUBSCRIBERS OF CHANDAMAMA

USE COUPON BELOW

I am a subscriber of Chandamama - Subscriber No..... Please send me a set of
Legends and Parables. I am herewith sending Rs 120/- by D/D on Bank/M.O.
Receipt No. issued by P.O. in favour of Chandamama
India Ltd., 82, Defence Officers Colony, Ekkatuthangal, Chennai - 600 097.

Name Address.....

..... Pin

Date

Signature

Here's a **SPECIAL** offer to **SCHOOLS**
Take out bulk subscriptions for

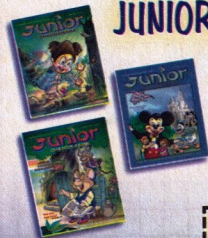
JUNIOR CHANDAMAMA

Take 20 or more copies
EVERY MONTH
- For a minimum period of 6 months -

Pay only Rs 10
against cover price of Rs 12

PAYMENT IN ADVANCE FOR 6 MONTHS
(Rs 10 x 20 copies x 6 months = Rs 1,200)

A SAVING OF RS 240!

WHY YOUR SCHOOL SHOULD GET JUNIOR CHANDAMAMA FOR YOUR CHILDREN

I forget that I am a grown-up young man. When I read *Junior Chandamama*, I feel I am a small boy once again.

- T. Sesha Sayana Reddy, Anantapuram.

Junior Chandamama pleases us very much even at this age of 70 years. I congratulate you and hope that you will continue to inspire the head and heart of the young and old.

- C. Kuppuramaiah, Chennai

Telling stories to my daughter (5 years) at bedtime is a herculean task for me. *Junior Chandamama* makes my job easy. It is a treasure-trove for tiny-tots in its true sense; it is not an exaggeration.

- A. Kavitha, Madurai.

We compliment your team for presenting the magazine in such a great fashion, which is very much liked by children.

- G. Sumitramma, Guntakal.

ORDER FORM

We wish to place an order for _____
copies of **Junior Chandamama** at the
special concessional price of Rs 10 per copy
for 6 months from _____ 2005.

Name of School _____

Postal address _____

_____ PIN _____

(Copies will be despatched postage free)

We are enclosing D/D No. _____
on _____ Bank

dated _____ for Rs _____

Correspondent School Stamp Principal

চান্দমামা

বৰ্ষ ২৯

আগষ্ট - ২০০৫ সংখ্যা-৮

এই সংখ্যাত আছে

- ★ পাঠকৰ বাবে গল্প প্রতিযোগিতা (জানুৱাৰী'০৫) ...০৬
- ★ বঙা গোলাপৰ এটা পুলি ...০৭
- ★ দূৰ্গা আৰু নৰক ...১২
- ★ বিচিত্ৰ ভাৰত ...২৫
- ★ টোন্ডা আম সদায় বেচিব নোৱাৰি ...২৬
- ★ সংবাদবিচিত্ৰা ...২৮
- ★ এডু'মেনিয়া ক'লা প্রতিমূৰ্তি অংশ ১ ...৩১
- ★ পাঠকৰ বাবে গল্প প্রতিযোগিতা ...৪৩
- ★ মহাৰাষ্ট্ৰৰ এটা লোককাহিনী ...৪৪
- ★ জাতক কাহিনী ...৫০
- ★ হেক্কা আঙুটি ...৫৯
- ★ ভাৰতৰ অল্পজ্ঞাত স্থল ...৬৩
- ★ আৰ্য ...৬৪
- ★ আমাৰ দেশৰ আশ্চৰ্য ...৬৭
- ★ জানো আহাঁ নানা কথা ...৬৮
- ★ ফটো নামকৰণ প্রতিযোগিতা ...৭০

বিশেষ আকৰ্ষণ

বীৰ কালীনাথ-২০
...১৩

দেৱনাথৰ দিবা শক্তি
...১৯

ইৰাণৰ এটা
লোককাহিনী...২৯

বিষ্ণুকথা-২০
...৫৩

SUBSCRIPTION

For USA and Canada

Single copy \$2

Annual subscription \$20

Remittances in favour of
Chandamama India Ltd.
to

Subscription Division
CHANDAMAMA INDIA LIMITED
No. 82, Defence Officers Colony
Ekkatuthangal,
Chennai - 600 097

E-mail :

subscription@chandamama.org

বৰঙণি

বিমান ভাৰযোগে পৃথিৱীৰ সকলো দেশলৈ বাৰটা সংখ্যা ৯০০ টকাত।
সাধাৰণ ভাৰতৰ ভিতৰত বাৰটা সংখ্যা ১৪৪ টকাত আশোনাৰ
বৰঙণি ডিমাণ্ড ড্ৰাফট বা মণিঅৰ্ডাৰ যোগে 'চান্দমামা ইণ্ডিয়া
লিমিটেড'ৰ নামত পঠিয়াব লাগিব।

For booking space in this magazine please contact:

CHENNAI Shivaaji : Ph : 044-22313637 / 22347399

Fax: 044-22312447, Mobile: 98412-77347

email: advertisements@chandamama.org

DELHI : OBEROI MEDIA SERVICES, Telefax (011) 22424184

Mobile: 98100-72961, email: oberoi@chandamama.org

8-8-2004

সংস্থাপক
বি.নাগি.বেজিড আৰু চক্ৰপাণি

সফলতাৰ বাবে আত্ম শৃংখল

যোৱা কিছুদিন ধৰি মাউন্ট এভাৰেষ্ট বাতৰিৰ শিৰোনামাত আছে। এই বৰফাবৃত শৃংগত এখন হেলিকপ্তাৰ অৱতৰণ কৰাৰ বাতৰি পোৱা গৈছে। এজন শ্বেৰপাই পঞ্চদশ বাৰৰ বাবে এই শৃংগত আৰোহণ কৰি বিশ্ব ৰেকৰ্ড কৰিছে। প্ৰথমবাৰৰ বাবে, ভাৰতীয় সেনাবাহিনীৰ এটা মহিলা অভিযাত্ৰীৰ দলে এই শৃংগত আৰোহণ কৰিছে। এহাল নেপালী যুৱক যুৱতীয়ে এই শৃংগত উঠি বিবাহপাশত আবদ্ধ হ'ল। জানিব পৰা মতে ২৪ জনীয়া এটা চীনা দলে নতুনকৈ শৃংগটোৰ উচ্চতা জুখিবলৈ চেষ্টা কৰিছিল। এই শৃংগত আৰোহণ কৰা লোকৰ সংখ্যা দিনক দিনে বাঢ়ি যোৱাত তেওঁলোকে বাক মাউন্ট এভাৰেষ্টৰ উচ্চতা কমিব পাৰে বুলি ভাবিছিল নেকি?

এডমাণ্ড হিল্লাৰী আৰু টেনজিং নগেই ৫২ বছৰৰ আগতে এই শৃংগত পদাৰ্পণ কৰালৈকে এভাৰেষ্ট আৰোহণক এক প্ৰকাৰ “অসম্ভৱ কামৰ” তালিকাত ৰখা হৈছিল। এতিয়া এনে নহয়। শেহতীয়া সফলতাসমূহে প্ৰমাণ কৰে যে এটা লক্ষ্য অভিমুখে আগবাঢ়োতে মানুহৰ যদি কষ্টসহিষ্ণুতা থাকে, তেওঁ যদি শাৰীৰিক আৰু মানসিক শক্তি অটুট ৰাখিব পাৰে, পৰিকল্পনা আৰু প্ৰশিক্ষণৰ বাবে তেওঁ যদি মানসিকভাৱে সাজু হ'ব পাৰে। তেওঁৰ বাবে একো কামেই অসম্ভৱ হ'ব নোৱাৰে। আটাইবোৰ ব্যক্তিগত প্ৰচেষ্টাত, মনে এক গুৰুত্বপূৰ্ণ ভূমিকা গ্ৰহণ কৰে। প্ৰতিজন শিশুৱেই যোগসাধনা, ধ্যান আৰু আন মানসিক ব্যায়ামৰ বাবে দৈনিক কিছু সময় আচুতীয়াকৈ ৰাখি কিছু আত্ম শৃংখলা গঢ়ি তোলা উচিত। এই দৰেই তেওঁ মনটোক নিজৰ নিয়ন্ত্ৰণৰ অধীনলৈ আনিব পাৰে।

স্বাধীনতাৰ ৫৮ তম বাৰ্ষিকী পালন কৰা আমাৰ এই মহান দেশখনে তেতিয়াই সুস্থ আৰু বুদ্ধিমত্তাসম্পন্ন নাগৰিকৰ শক্তিক লৈ গৌৰৱ কৰিব পাৰিব।

সম্পাদক : বিশ্বম

Visit us at : <http://www.chandamama.org>

সৰ্বশ্ৰেষ্ঠ বিজেতা প্ৰৱিষ্টি

বুদ্ধিমান নাবিক

বিদ্বান মানুহজনে বহুত ভাবিলে। ভাবি ভাবি তেওঁৰ ভাগৰ লাগিল। তথাপিও তেওঁ নাবিকৰ হাতত হাৰ মানিব খোজা নাছিল। কিন্তু আন একো উপায় নথকাত দ্বিধাবোধ কৰি হ'লেও তেওঁ নাবিকক ক'লে, “এনেকুৱা পক্ষীক না মই দেখিছো, না ইয়াৰ বিষয়ে শুনিছো। গতিকে মই হাৰ মানিছো।” এইবুলি কৈ বিদ্বানজনে নাবিকৰ হাতত দুটা টকা তুলি দিলে।

আক ক'লে, “এতিয়া তুমিয়েই কোৱাচোন ইয়াৰনো শুদ্ধ উত্তৰ কি?”

বিদ্বানজনে হাৰ মনাত নাবিক বৰ সুখী হ'ল। তাৰপাছত তেওঁ বিদ্বান মানুহজনক ক'লে, “মইয়ো নাজানো।”

বিদ্বানে আচৰিত হৈ সুধিলে, “কি তুমিও নাজানা? তুমি মোক প্ৰত্যৰণা কৰিলা।” মইতো আপোনাক প্ৰশ্নহে সুধিছো।

আমাৰ মাজত হোৱা বুজাবুজি মতে প্ৰশ্নকৰ্ত্তাই প্ৰশ্নটোৰ উত্তৰ জানিবই লাগিব বুলি কোনো কথা নাই। গতিকে প্ৰত্যৰণাৰ প্ৰশ্নই অহা নাই। মইয়ো ইয়াৰ উত্তৰ নাজানো। গতিকে মইয়ো হাৰিছো।” এইবুলি কৈ নাবিকে বিদ্বান মানুহজনৰ হাতত এটকা তুলি দিলে।

এইদৰে নাবিকে নিজৰ বুদ্ধিমত্তাৰ জৰিয়তে বিদ্বানজনৰ পৰা এটকা জিকি ল'লে। আক বিদ্বান মানুহজনে নিজৰ পাণ্ডিত্যক ধিক্কাৰ দি নাৱৰপৰা নামি আহিল।

প্ৰেমসিঙ চৌহান, মাৰফৎ শ্ৰীমদন সিঙ

চাটৰিয়া বজাৰ, হোলী খড়ালী গলী, ভীণ্ডৰ, ৰাজস্থান

জিলা-উদয়পুৰ - ৩১৩ ৬০৩.

বঙা গোলাপৰ এটা পুলি

বিশাল দেশত সোমেশ্বৰ নামৰ এখন গাঁও আছিল। খেতি ভাল হোৱাৰ বাবে তাৰ কৃষকসকলৰ একোৰে অভাৱ নহৈছিল। প্রতিটো প্ৰয়োজনীয় বস্তুকে তেওঁলোকে কিনিব পাৰিছিল। বেপাৰীসকলেও ন্যায্যৰ পথত চলি লাভ আহৰণ কৰিছিল। গাঁৱৰ আটাইবোৰ ব্যৱহাৰ পাতি বৰ ভাল আছিল। তেওঁলোক আছিল সদাসন্তুষ্ট।

সোমেশ্বৰ গাঁৱৰ জনাৰ্দন স্বামী মন্দিৰ বৰ প্ৰসিদ্ধ আছিল। দূৰ দূৰণিৰপৰা মানুহ তালৈ আহিছিল। লাহে লাহে সেই বিশিষ্ট গাঁওখনৰ কথা সেই দেশৰ বজাৰ কাণত পৰিলগৈ। বজাই এদিন মন্ত্ৰী গংগাতদ্রক ক'লে, “মন্ত্ৰীবৰ, সেইখন গাঁৱৰ জনাৰ্দন স্বামীৰ মন্দিৰ হাজাৰ বছৰ পুৰণি। কিন্তু মই যিমান দূৰ জানো, দহ বছৰৰ আগলৈকে এইখন গাঁৱৰ অৱস্থা ইমান নন্দন বদন নাছিল। মোৰ মতে গাঁৱখনৰ এই বৈভৱৰ আঁৰত ভগৱান নহয়, আন কিবা কাৰণহে আছে। এই বিষয়ে আপুনি কি ভাবে?”

বজা আৰু মন্ত্ৰী জ্যোতিষীৰ ছদ্মবেশত সোমেশ্বৰ গাঁও ওলালগৈ। গাঁৱখনৰ বৈভৱ দেখি তেওঁলোকৰ চকু কপালত উঠিল। ভৱিষ্যদ্বাণী কৰাৰ অজুহাতত যেতিয়া তেওঁলোক এঘৰত সোমাল, তেতিয়া সেই ঘৰটোৰ মালিকে ক'লে, “মহাশয়সকল, আপোনালোক দুয়োজনৰে মুখৰ তেজস্বিতা দেখিলেই ধৰিব পাৰি আপোনালোক দুয়ো বিদ্যাৱান, প্ৰতিভাশালী ব্যক্তি। কিন্তু এইদৰে জ্যোতিষ কৈ ফুৰিলে আপোনালোকৰ বিদ্যা ব্যৰ্থ হ'ব, কিয়নো মানুহে যিহকে পাব খোজে, পবিত্ৰমৰদ্বাৰাহে সি সন্তুৰ হয়। তেওঁ নিজৰ যোগ্যতা আৰু সামৰ্থ অনুসাৰে পবিত্ৰম কৰা উচিত। যি মানুহে নিজৰ যোগ্যতাৰ ওপৰত বিশ্বাস ৰাখে, তেওঁ জ্যোতিষক লৈ মূৰ ঘমাৰ কিয়?”

বজাই মানুহজনৰ চিন্তাধাৰাত আচৰিত হৈ ক'লে, “জনাৰ্দন স্বামীৰ দয়াত এইখন গাঁৱৰ সকলো লোক সুখী আৰু সন্তুষ্ট। আপুনি আমাক আদৰ কৰিব পাৰে। আমাক

বিমুখ নকৰিব।” এই কথাত গৃহস্থই হাঁহি মাৰি ক’লে, “মহোদয় ভগৱানে আমাক জন্ম দিছে। ভাল সা সুবিধা প্ৰদান কৰিছে। আমাৰ গাঁৱৰ কমলনাথে ক’ব খোজে ভগৱানৰপৰা ইয়াতকৈ বেছি আশা কৰা অনুচিত। তেওঁৰ কথা মতেই আমি কাম কৰো, সেয়েহে আমাৰ গাঁওখনৰ ইমান উন্নতি সম্ভৱ হৈছে। দহ বছৰ আগতে তেওঁক আমাৰ গাঁৱলৈ পঠিয়াই ভগৱানে আমাক বৰ ডাঙৰ দয়া কৰিলে। তেওঁ আপোনালোকক ক’ব পাবিব নিজৰ যোগ্যতা আৰু সামৰ্থ অনুসাৰে যোগ্য কাম কি হ’ব।”

বজা আৰু মন্ত্ৰীয়ে এতিয়া স্পষ্টভাৱে ধৰিব পাৰিলে যে সেইখন গাঁৱৰ উন্নতি আৰু বৈভৱৰ আঁৰত আছে কমলনাথ। তেওঁলোক কমলনাথৰ ওচৰলৈ গ’ল। দুয়োৰে কথা শুনাৰ পাছত কমলনাথে ক’লে, “মহাশয়-

সকল, স্বীকাৰ কৰো জ্যোতিষ শাস্ত্ৰ হ’ল মহান শাস্ত্ৰ। কিন্তু মানুহৰ ভৱিষ্যতৰ কথা ক’বলৈ ইয়াৰ ব্যৱহাৰ কৰিলে অপকাৰহে বেছি হয়, উপকাৰ নাই বুলিলেই হ’ল। এই শাস্ত্ৰৰ সঠিক ব্যৱহাৰ হ’লে, বৰষুণ, বান, ধুমুহা, ভূমিকম্প আৰু দুৰ্ভিক্ষ আদিৰ বিষয়ে আগতীয়াকৈ জানিব পাৰি আৰু প্ৰয়োজনীয় সাৱধানতা অৱলম্বন কৰিব পাৰি। সেই দৃষ্টিকোণৰপৰা আপোনালোকে জ্যোতিষ শাস্ত্ৰ অধ্যয়ন কৰক।”

তেতিয়া দুয়ো তৎক্ষণাৎ নিজৰ পৰিচয় দিলে আৰু কমলনাথক ক’লে, “মহাশয়, বজাই যিয়েই নকৰক কিয়, আপোনাৰ দৰে মহানুভৱৰ উপদেশ বাণীৰপৰাহে জনতা লাভাশ্বিত হয়। আমি আপোনাৰ ওচৰলৈ কেইজনমান প্ৰতিভাশালী আৰু সববৰহী যুৱক পঠিয়াম। আপুনি তেওঁলোকক প্ৰশিক্ষণ দিব। প্ৰশিক্ষণ লাভ কৰি উঠি তেওঁলোক গাঁৱে গাঁৱে যাব আৰু আপোনাৰ চিন্তাধাৰা তথা উপদেশ প্ৰচাৰ কৰিব। ইয়াৰ ফলত দেশৰ উন্নতি হ’ব।”

কমলনাথে সেই প্ৰস্তাৱ মানি ল’লে। ছমাহত তেওঁ বিছজন যুৱকক প্ৰশিক্ষণ দিলে। তেওঁলোকে অনেক গাঁৱলৈ গৈ কমলনাথৰ চিন্তাধাৰা আৰু উপদেশ প্ৰচাৰ কৰিলে। কিন্তু এবছৰ পাৰ হৈ যোৱাৰ পিছতো সেইবোৰ গাঁৱত কোনো পৰিৱৰ্তন দেখা নগ’ল।

তাকে দেখি বজা আচৰিত হ’ল। তেওঁৰ সন্দেহ হ’ল, সোমেশ্বৰ গাঁৱৰ বৈভৱৰ কাৰণ কমলনাথ নহয়, ভগৱানৰ মহিমাহে।

মন্ত্ৰী গংগাভদ্ৰই বজাক ক’লে, “মহাৰাজ, এইয়া যদি ভগৱানৰহে মহিমা হয় তেন্তে আমি

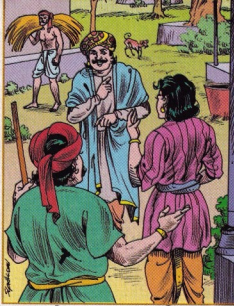
নিজৰ ফালৰপৰা জনতাৰ বাবে একো কৰিব নোৱাৰে। যদিহে এইয়া কমলনাথৰ মহিমা হয় তেন্তে আমি তেওঁক আন এখন গাঁৱলৈ পঠিয়াব পাৰো। সত্য প্ৰমাণিত হ'ব।”

এই পৰামৰ্শ বজাৰ ভাল লাগিল। তেওঁ কমলনাথক বামপুৰ গাঁৱত গৈ থাকিবলৈ অনুৰোধ কৰিলে। এইখন গাঁও যোৱা চাৰি বছৰ ধৰি দুৰ্ভিক্ষপীড়িত আছিল। গাঁওখনৰ লোকসকল অনাহাৰে আছিল। কমলনাথে তেওঁৰ পত্নী মীনাফী, পুতেক বাম আৰু কন্যা গীতাক লৈ এইখন গাঁৱলৈ আহিল।

গাঁওবাসীয়ে তেওঁক থাকিবলৈ এটা জুপুৰী দিলে। সেই ঘৰতেই কমলনাথে নিজৰ নতুন জীৱন আৰম্ভ কৰিলে। সূৰ্যোদয়ৰ আগতেই ঘৰখনৰ সকলোৱে শোৱাপাটী এৰিছিল। মীনাফীয়ে ঘৰৰ কামত লাগিছিল আৰু কমলনাথে অলপ সময় ল'ৰা ছোৱালী দুটাক পঢ়ুৱাই গাঁৱৰ মানুহক লগ ধৰিবলৈ গৈছিল।

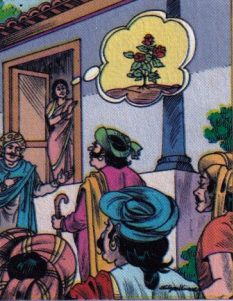
প্ৰতিজন মানুহৰ সৈতে তেওঁ কথা পাতিছিল, গাঁওখনৰ বিষয়ে সকলো কথা আতিগুৰি মাৰি জানি লৈছিল আৰু মানুহ-খিনিৰ সমস্যাৰাজিৰ সমাধানৰ উপায় দিছিল। তেওঁৰ কথাত এনে অদ্ভুত শক্তি আছিল যে সকলোৱে তেওঁৰ পৰামৰ্শ বিচাৰি আহিছিল।

কমলনাথে তেওঁলোকক কৈছিল ক'ত খান্দিলে পানী ওলাব। কম পানী খৰচ কৰিবলৈ কেনেবোৰ শস্যৰ খেতি কৰা উচিত। ফচল ভাল নহ'লে, চহৰলৈ গৈ তৎকালেই ধন ঘটিব পৰাকৈ কি কি কাম কৰিব পাৰি। সুস্থ সবল হৈ থাকিবলৈ মানুহবোৰক স্বাস্থ্যবিধিৰ কথাও শিকালে।

ছমাহৰ ভিতৰতে কমলনাথৰ জুপুৰী ঘৰৰ কেউকোষ সোঁজীয়া হৈ উঠিল। গাঁওখনৰ কপেই সলনি হৈ গ'ল। গাঁওবাসীয়ে ঠিক কৰিলে এই আমূল পৰিৱৰ্ত্তনৰ কাৰক কমলনাথক এটা ভাল উপহাৰ দিয়া উচিত। কথাটো শুনি কমলনাথে ক'লে, “আপোনা-লোকে মোক আদৰ কৰিছে, মোৰ পৰামৰ্শ কামত লগাইছে, ইয়াতকৈ ডাঙৰ উপহাৰ আন কি হ'ব পাৰে?”

তেতিয়া গাঁওবাসীয়ে তেওঁৰ পত্নী মীনাফীক ক'লে, “হে মাতা, এই জুপুৰী ঘৰটোত থাকিবলৈ আহি আপুনি ইয়াক স্বৰ্গত পৰিণত কৰিলে। আপোনাৰ স্বামীয়ে আমাক মাৰ্গদৰ্শন কৰাই আমাৰ কল্যাণ সাধিলে। কিন্তু, সচাঁ কথা ক'বলৈ গ'লে এই গাঁৱৰ পৰিৱৰ্ত্তনৰ আঁৰত আছে আপুনি। আপোনাক কিবা এটা দিবলৈ আমাৰ প্ৰবল

ইচ্ছা হৈছে। এইটো কবিব পাৰিলেহে আমাৰ আত্মতৃপ্তি হ'ব।”

মীনাক্ষীয়ে তৎক্ষণাৎ ক'লে, “এটা সময় আছিল, যেতিয়া ঘৰখনৰ পিছফালে আছিল পতিত মাটি। এতিয়া মাটিখিনি সেউজীয়া গছ গছনি, বঙ বিৰঙৰ ফুলেৰে জাতিস্বাৰ হৈ উঠিছে। কিন্তু ঘৰৰ এইখন বাগিচাত বঙা গোলাপ নাই, যাৰ অভাৱ এতিয়া অনুভৱ কৰা হৈছে। মোৰ বাবে বঙা গোলাপৰ পুলি এটা আনি দিব পাৰিলে বৰ ভাল পাম। ইয়াতকৈ ডাঙৰ উপহাৰ মোক আন একো নালাগে।” সেইদিনাৰেপৰা গাঁওবাসী সেই বিশেষ পুলিটো বিচৰাত লাগিল।

ইয়াৰ মাজতে বজাই গম পালে বামপুৰে কিমান প্ৰগতি লাভ কৰিছে। তেওঁ বামপুৰ গাঁৱৰ বয়োজ্যেষ্ঠ লোকসকলক মাতি পঠিয়ালে। গাঁওবাসীয়ে বজাক জনালে যে

বামপুৰ গাঁৱৰ প্ৰগতিৰ গোটেইখিনি কৃতিত্ব কমলনাথে দাবী কৰিব পাৰে।

মন্ত্ৰী গংগাভদ্ৰই ক'লে, “এতিয়া কমলনাথ নাথাকিলেও গাঁওখনৰ শ্ৰীবৃদ্ধি হৈ থাকিব। সেয়েহে মহাবাজে তেওঁক যোগবৰ গাঁৱলৈ পঠিয়াব খুজিছে।”

এই কথা শুনি গাঁওবাসীৰ মুখৰ মাত হবিল। তেওঁলোকে নিজৰ মাজতে আলোচনা কৰি উঠি বজাক ক'লে, “মহাবাজ, কমলনাথৰ ধৰ্মপত্নী মীনাক্ষীয়ে আমাক বঙা গোলাপৰ এটা পুলি আনি দিবলৈ কৈছে আৰু আমি সেইটো আনি দিম বুলি কথাও দিছে। পিছে এতিয়ালৈকে আমি তেনে এটা পুলি ক'তো পোৱা নাই। কিন্তু সোনকালে আমি পুলিটো ক'ৰবাত নহয় ক'ৰবাত পাম। আমি মিনতি কৰিছো তেতিয়ালৈকে যাতে আমাক সময় দিয়া হয়।”

বজাই দেখিলে মানুহখিনিৰ এই অনুৰোধ উপেক্ষা কৰিব নোৱাৰি। কিন্তু ছমাহৰ পিছতো গাঁওবাসীয়ে বঙা গোলাপৰ এটা পুলি বিচাৰি নাপালে। এই কথা গম পাই মন্ত্ৰী গংগাভদ্ৰই বজাক ক'লে, “মহাবাজ, শুনিছে বামপুৰৰ গাঁওবাসীয়ে এতিয়ালৈকে সেই বঙা গোলাপৰ পুলিটো বিচাৰি পোৱা নাই। মই ভাবো আমি়েই পুলিটো বিচাৰিবলৈ চেষ্টা কৰাটো ভাল হ'ব।”

বজাই সন্মতি দিলে। বহু চেষ্টাৰ অন্তত প্ৰতিবেশী দেশৰ এখন গাঁৱত বঙা গোলাপৰ পুলি এটা বিচাৰি পোৱা গ'ল।

এদিন বজা মন্ত্ৰীক লগত লৈ বামপুৰ গাঁৱলৈ গ'ল। কমলনাথক বহুমূলীয়া উপহাৰ প্ৰদান কৰি সন্মান যাঁচিলে আৰু গাঁওবাসীৰ

হৈ বঙা গোলাপৰ পুলিটো সমৰ্পণ কৰি ক'লে, “আপোনাৰ ধৰ্মপত্নীৰ ইচ্ছা পূৰণ হৈছে । এতিয়া আপুনি যোগবৰ গাঁৱলৈ গৈ সেই গাঁওখন উদ্ধাৰ কৰকগৈ ।”

পিছ মুহূৰ্ততে মীনাক্ষীয়ে হস্তক্ষেপ কৰি ক'লে, “মহাৰাজ, এতিয়া আমি আমাৰ ঘৰৰ পিছফালে এই পুলিটো কব লাগিব, পানী দি তাক সজীৱ কৰি তুলিব লাগিব আৰু চাব লাগিব কলি কেতিয়া ওলাব আৰু আমাৰ হাতত মাত্ৰ এপাহ ফুল উঠিলেই আমি আপোনাৰ ইচ্ছা পূৰণ কৰিব পাৰিম ।”

তেওঁৰ কথাত আচৰিত হৈ বজাই ক'লে, “হে মাতা, আপুনি যেতিয়া এই গাঁও এৰিয়েই যাব লাগিব, এই পুলিটো আপোনাৰ লগত যোগবৰ গাঁৱলৈকে লৈ যাব পাৰে দেখোন ।”

মীনাক্ষীয়ে ক'লে, “মই এই পুলিটো বিচাৰিছিলো কেৱল এইখন ঘৰৰ বাগিচাৰ বাবে । এইখন বাগিচাতহে মই পুলিটো ডাঙৰ দীঘল কৰিব খোজো ।”

এইবাৰ বজাই কমলনাথ আৰু মীনাক্ষীক হাতযোৰ কৰি ক'লে, “মাতা, মই এতিয়াহে

বুজিলো আপোনালোকৰ পৰিয়ালটোৰ বিশিষ্টতা কি । যিখন ঘৰত আপোনালোক থাকে, সেই ঘৰখনক আপোনালোকে নিজৰ বুলি ভাবে, যিখিনি মানুহৰ লগত আপোনালোকৰ সম্পৰ্ক হয় সেই মানুহখিনিক আত্মীয় বুলি ভাবে আৰু নিস্বার্থভাৱে তেওঁলোকৰ সেৱা কৰে । সেয়েহে আপোনালোকৰ উপদেশ আটোয়ে মানি চলে । আৰু প্ৰবচন দিয়াজনেই মহান হোৱা হ'লে শাস্ত্ৰ পঢ়া আটাইবোৰ লোক মহাত্মা হ'ব পাৰিলে হয় । আপোনাৰ দৰে মহান লোকেহে উত্তম ফল আশা কৰিব পাৰে । আপোনাৰ প্ৰতি মোৰ সৰ্বিনয় অনুৰোধ এইয়ে যে ভৱিষ্যতে আপোনালোক য'লৈকে যাব খোজে, য'ত থাকিব খোজে, যাওক আৰু থাককগৈ আৰু আমাৰ দেশৰ নাগৰিকসকলক উত্তম পথ দেখুৱাওকগৈ ।”

তাৰ পিছৰেপৰা কমলনাথৰ প্ৰবচনেই নহয় তেওঁৰ কাহিনীয়েও দেশৰ নাগৰিকৰ লগতে বিদেশৰ নাগৰিকসকলকো প্ৰভাৱিত কৰিলে ।

স্বৰ্গ আৰু নৰক

এজন মুনিয়ে এটা ঘৰৰ সমুখৰ মণ্ডপত ধ্যানমগ্ন হৈ বহি আছিল। হঠাতে ঘোঁৰাত উঠি অহা এজন সৈনিক সেই ঠাই পালেহি আৰু ঘোঁৰাৰ পিঠিৰপৰা নামি মুনিক সমুখত থিয় দি ব'ল। অলপ সময়ৰ পাছত মুনিয়ে চকু মেলাত সৈনিকজনে মুনিক প্ৰণাম কৰি ক'লে, “বহুত দিনৰপৰা মই এটা সংশয়ত ভুগি আছো।”

“কোৱা,” মুনিয়ে হাঁহি মাৰি ক'লে।

“স্বৰ্গ নৰকৰ বিষয়ে মানুহে কোৱা কথাবোৰ বাক সঁচানে” সৈনিকে সুধিলে।

“তুমি কোন? কি কাম কৰা?” মুনিয়ে লাহেকৈ সুধিলে।

“মই এই দেশৰ সেনাপতি,” সৈনিকৰ মাতত গৰ্বৰ ডাব।

“তোমাৰ দৰে মুখক কোনে সেনাপতি পাতিলে?” মুনিয়ে সুধিলে।

মুনিক এই কথাত ক্ৰোধাঘ্বিত হৈ সেনাপতিয়ে তৰোৱাল উলিয়াই ল'লে।

“এইমাত্ৰ তুমি নৰকৰ দুৱাৰ খুলিছিল।” মুনিয়ে মিচিকিয়া হাঁহি মাৰি ক'লে। মুনিক কথা শুনি সেনাপতি পিছলৈ গ'ল আৰু তৰোৱালখন খাপত ভৰাই থৈ ক'লে। “ক্ষমা কৰিব মুনিকৰ।”

“এইমাত্ৰ তুমি স্বৰ্গৰ দুৱাৰ খুলিছিল। কাম, ক্ৰোধ, লোভ, মোহ আদি বদগুণেই হ'ল নৰককূপ। আমাক সুখ সন্তোষ দিয়ে শান্তি, কৰুণা, দয়া, সহনশীলতা আদি সজগুণে। যি হৃদয়ত এইবোৰ সজগুণ থাকে, সেইখন হৃদয়েই হ'ল স্বৰ্গ। স্বৰ্গ আৰু নৰক আন কতো নাই, আছে আমাৰ হৃদয়ত।” মুনিয়ে ক'লে।

“বুজিলো, মুনিকৰ। ধন্যবাদ” এইবুলি কৈ সৈনিকে আকৌ এবাৰ মুনিক প্ৰণাম কৰিলে আৰু তাৰপৰা ওচি গ'ল। তেওঁৰ মুখখন দেখিয়েই ধৰিব পৰা গৈছিল, তেওঁৰ মনত আৰু কোনো সংশয় নাই।

(এটা জৈন কাহিনীৰ আলম লৈ)

বীৰ কালীনাথ

20

(মন্ত্ৰদণ্ড পোৱাৰ পিছত বৈবাগীৰ শিষ্যসকলে তাৰ প্ৰভাৱ জানিবৰ কাৰণে সেইদাল মাটিত খুন্দিয়াই চালে। ফলত সেই ঠাইত এটা সুবংগৰ সৃষ্টি হ'ল। ভিতৰত ঐশ্বৰ্য্য কল্পনা কৰি বৈবাগী আৰু তেওঁৰ শিষ্য সুবংগটোত নামি পৰিল। সেই সময়তে পুখুৰীৰ ওচৰ পাওঁ পাওঁ হোৱা ঘাতক ভালুকে তৰোৱাল উলিয়াই বৈবাগী আৰু শিষ্যসকলক আক্ৰমণ কৰিবলৈ উদ্যত হ'ল। ইয়াৰ পিছত...)

ঘাতক ভালুকৰ ভয়ংকৰ আকৃতি আৰু তাৰ হাতত জিলিকি থকা পৰশু দেখি ব্যাধে অনুমান কৰিলে যে, পলাবলৈ চেষ্টা কৰিলেই বিপদৰ হাত সৰা নাযায়। তেওঁ আপাদমস্তক কঁপি উঠিল আৰু হাত যোৰ কৰি ক'লে, “মহাশয়, যোৱা সাত দিনত মই এই অৰণ্যত বিচিত্ৰ প্ৰকাৰৰ মানুহ আৰু এটা ভয়ংকৰ বান্ধসো দেখি আহিছো। কিন্তু মই সিহঁতৰ কাৰোৰে লগতে কথা পতা নাই। মই সেই মায়াবান্ধকো দেখি নাই। এজন জটাধৰীয়ে ৰঙা বস্ত্ৰ পৰিধান কৰি শংখ বজাই চিঞৰি

আছিল, -- ‘হে শিষ্য মায়া বান্ধৰ!’ সেই শব্দ মই নিশ্চয় শুনিছো।”

বৈবাগীৰ মুখত এই কথা শুনি ঘাতক ভালুক বিস্মিত হৈ পৰিল। তাৰ পিছত নিজৰ পৰশু তললৈ নমাই ক'লে, “হেবা ব্যাধ মোৰ ভাব হৈছে তুমি মোক কিবা ডাঙৰ কথা ক'ব খুজিছা। সেই কথাৰ বহস্য মোৰ গুৰু কালীনাথ ডাঙৰীয়াই জানিব নিশ্চয়। তুমি নপলাবা। তোমাৰ প্ৰাণৰ কোনো আশংকা নাই।” জংঘলী যুৱকো আচৰিত হৈ ক'লে, “ভালুক ডাঙৰীয়া, এই ব্যাধৰ কথা বিশ্বাস

কবিব পাবিনে? এজন তান্ত্ৰিক আৰু বান্ধস উগ্ৰদণ্ড আমাৰ লগত আছে। এনে অৱস্থাত আৰু এজন তান্ত্ৰিক আৰু বান্ধস এই জংঘলত ঘূৰি ফুৰাটো কেনেকৈ সম্ভৱ হ'ব পাৰে।”

“ময়ো সেই কথা বুজি পোৱা নাই। সম্ভৱ আমাৰ ভালুক তান্ত্ৰিকৰ প্ৰতিদ্বন্দ্বী আন কোনো তান্ত্ৰিক ওলাইছে। ভালেই হৈছে দিয়া। হেৰা ব্যাধ, তুমি যি কপটীয়া বৈবাগী আৰু সুৰংগৰ কথা কৈছিল, তাকে সবিস্তাৰে কোৱাচোন।” ঘাতক ভালুক ক'লে।

তাৰ পিছত ব্যাধে ঘাতক ভালুকক সেইটো সুৰংগৰ ওচৰলৈ লৈ গ'ল যিটো সুৰংগইদি গুৰু বৈবাগী আৰু তেওঁৰ দুয়ো শিষ্য নামি গৈছিল। মনুদণ্ডৰ সহায়ত তেওঁলোকে যি অদ্ভুত কাম কৰিছিল সেয়াও ব্যাধে বিৱৰি ক'লে।

এই খবৰ কালীনাথ তথা ভালুক তান্ত্ৰিকক দিওগৈ বুলি ঘাতক ভালুক ওলাইছেহে

এনেতে কালীনাথ ঘোঁৰাৰ পিঠিত উঠি সেইখিনি পালেহি আৰু ক'লে, “এই ঠাইখিনি আমাৰ ঘাটী পাতিবলৈ বেচ উত্তম যেন লাগিছে, নহয়নে ঘাতক ভালুক!”

ঘাতক ভালুক কালীনাথৰ ওচৰলৈ গৈ ক'লে, “কালীনাথ ডাঙৰীয়া, ঘাটী পতাৰ কথা পিছতো চিন্তা কৰিম। এতিয়া আপুনি এই ব্যাধৰ মুখৰপৰাই শুনকচোন দুটামান আচৰিত কথা।”

কালীনাথে সোধাত ব্যাধে আকৌ এবাৰ ক'লে জংঘলত দেখা শংখ তান্ত্ৰিক, বান্ধস, বৈবাগী আৰু তেওঁৰ দুই শিষ্যৰ কথা। এইটোও ক'লে যে গুৰু বৈবাগীয়ে মনুদণ্ডৰ মহিমাৰে পৃথিৱীত সুৰংগ খান্দি কেনেকৈ ভিতৰলৈ গৈছিল।

কালীনাথ গৈ সুৰংগটোৰ মুখ পালেগৈ আৰু ভিতৰলৈ জুমি চাই সাৱধানৰে সুৰংগটোত নামি পৰিল। খটখটীবোৰ পাব হৈয়েই দূৰৰ এঠাইত তেওঁ পোহৰৰ বশ্মি দেখা পালে আৰু তেওঁৰ ফালে আহি থকা তিনিটা মানৱ আকৃতি দেখিবলৈ পালে।

কালীনাথ তৎক্ষণাত সুৰংগপথৰ ওপৰলৈ উঠি আহিল আৰু ঘাতক ভালুকক ক'লে, “ঘাতক ভালুক, তুমি তোমাৰ জংঘলী সৈৱকক ইয়াত পহৰা দিবলৈ কোৱা, আৰু তুমি নিজে তান্ত্ৰিক গুৰুৰ ওচৰলৈ গৈ ইয়াৰ আটাইবোৰ খবৰ বাতৰি দিয়াগৈ। মই ইয়াৰ মাজতে সুৰংগ মাৰ্গৰ ভিতৰলৈ গৈ বৈবাগীহঁতৰ হাতৰপৰা মনুদণ্ড উদ্ধাৰ কৰিবলৈ চেষ্টা কৰিম।”

ঘাতক ভালুক চাৰি খোজমান আগলৈ গৈ হঠাতে বৈ দিলে আৰু ক'লে, “কালীনাথ

ডাঙৰীয়া এই কথা পাহৰি নাযাব যে এই মুহূৰ্তত বৈবাগীহঁতৰ হাতত ভালুক তান্ত্ৰিকৰ মহিমামণ্ডিত মন্ত্ৰদণ্ড আছে।”

কালীনাথে তবোৱাল খাপৰপৰা উলিয়াই লৈ সুবংগৰ ফালে ঘূৰি ক’লে, “ভালুক! মই ক’ব নোৱাৰো সোণৰ মুঠিয়া থকা এই তবোৱালৰ মহিমা কি, কিন্তু ইয়াৰ শক্তি কোনো মন্ত্ৰদণ্ডতকৈ কম নহয়। মোৰ পিতাৰ হাতত এই তবোৱালেই আজিৰ বজা দেৱজিতৰ পিতাকৰ অনেক শত্ৰুক সংহাৰ কৰিছিল। সম্ভৱ অতি শীঘ্ৰেই এই তবোৱালেই বজা দেৱজিতৰো শিবচ্ছেদ কৰিব।”

ইয়াৰ পাছত ঘাতক ভালুকৰ জংঘলী সৈৱকে ব্যাধৰ ওচৰলৈ গৈ ক’লে, “হেবা তুমি হ’লা ব্যাধ, মই হ’লো জংঘলী। পেট ভৰাবলৈ আমিভো গোটেই জংঘলতে ঘূৰি ফুৰিব লাগে। সেয়েহে তুমিও মোৰ দৰে কোনো বলৱানৰ আশ্ৰয়ত থাকি নিজৰ পেট ভৰাই নোলোৱা কিয়? বজা দেৱজিত এতিয়া বেছি দিন সিংহাসনত টিকি থাকিব নোৱাৰিব। এই সময়ত শক্তিশালী পক্ষত থাকিলে আমি এদিন ৰাজসভাত কিবা নহয় কিবা ভাল চাকৰি এটা পাম।”

এই কথাখিনি শুনি জংঘলী যুৱকৰ ফালে আশাভৰা দৃষ্টি নিক্ষেপ কৰি ব্যাধে ক’লে, “ভাই! তুমিভো বহুত কথা ক’লা। কথাখিনি শুনি বৰ ভাল লাগিল। পিছে দুষ্ট আৰু অসমৰ্থ বজা দেৱজিতক সিংহাসনচ্যুত কৰিব খোজা এই শক্তিশালী মানুহজন কোন?”

সেই সময়তে সুবংগৰ ভিতৰলৈ যাবলৈ যোৱা কৰা কালীনাথৰ ফালে আঙুলিয়াই জংঘলী যুৱকে ক’লে, “সেই ডাঙৰীয়াৰ নাম

কালীনাথ। ইয়াৰ আগতে বজা দেৱজিতে কেৱল তেওঁৰ অপমানই কৰা নাছিল, লগতে তেওঁৰ শিবচ্ছেদ কৰিবও খুজিছিল। এতিয়া তেওঁ তাৰ যথোপযুক্ত প্ৰতিশোধ ল’বলৈ গৈ আছে।”

“ভাই, মইয়ো তোমালোকৰ লগত আছে।” এই বুলি কৈ ব্যাধে জংঘলী যুৱকক আকোৱালি ল’লে।

ইফালে সুবংগ পথত প্ৰবেশ কৰা কালীনাথে আঁঠুলৈকে পানীত কিছুদূৰ গৈ আগলৈ গৈ থকা তিনিজন বৈবাগীক ধমক দি ক’লে, “তোমালোক ৰৈ যোৱা।”

এই চিঞৰ শুনি বৈবাগীহঁতে ভয় খাই পিছলৈ ঘূৰি চালে। বৈবাগীৰ সৰুজন শিষ্যই থক্ থককৈ কঁপি ক’লে, “গুৰুদেৱ! নিশ্চয় বজ্ৰভাণ্ডাৰ বক্ষক যক্ষই আমাৰ প্ৰাণ ল’বলৈ আহিছে।”

গুৰু বৈবাগী ক্ষণ্তক সময়ৰ বাবে

কিংকৰ্ণব্যবিমূঢ় হৈ কালীনাথৰ ফালে চাই ক’লে, “মোৰ শিষ্যহঁত, আমি ভয় খোৱাৰ কাৰণ নাই। আমাৰ ফালে আহি থকা ব্যক্তি যক্ষ যেন লগা নাই। আমাৰ গুৰুৰ মুখত মই শূনিছিলো যে যক্ষ তেনেই ক্ষীণ মীন আৰু তাৰ কণ্ঠস্বৰো পাতল হয়। এই অচিনাকি মানুহজনৰ কণ্ঠস্বৰ তীক্ষ্ণ। এওঁক সাধাৰণ মানৱ যেনেই লাগিছে। আমি এওঁক আমাৰ মন্ত্ৰদণ্ডৰে পৰলোকলৈ পঠিয়াম।”

গুৰু বৈবাগীৰ কথা শেষ নৌহঁওতেই কালীনাথে তীব্ৰ বেগেৰে আহি তেওঁলোকৰ ওচৰ পালেহি আৰু ক’লে, “হেবা মই তোমালোকৰ সকলো কথা জানো। এই তৰোৱাল তোমালোকে চুৰ কৰি অনা মন্ত্ৰদণ্ডতকৈ অনেকগুণ বেছি শক্তিশালী। তোমালোকে বাকু ইয়াৰ প্ৰমাণ ল’ব খোজা নেকি?” এইবুলি কৈ কালীনাথে তেওঁৰ তৰোৱাল তুলি ধৰিলে।

তৰোৱালৰ চমকনি দেখি গুৰু বৈবাগীৰ দুয়ো শিষ্য ভয়তে কঁপি উঠিল আৰু গুৰুক ক’লে, “গুৰুদেৱ! সোনকালে আপুনি মন্ত্ৰ জপ কৰি ইয়াক ভস্ম কৰি দিয়ক।”

গুৰু বৈবাগীয়েও ভয়তে কঁপি মন্ত্ৰদণ্ড ওপৰলৈ উঠালে আৰু বহুতো মন্ত্ৰ জপ কৰিলে। কিন্তু ইয়াৰ যেতিয়া কোনো ফল পোৱা নগ’ল তেতিয়া কালীনাথ তেওঁৰ ওচৰলৈ গ’ল আৰু গুৰু বৈবাগীৰ বুকুত নিজৰ তৰোৱাল বাখি ক’লে, “হেবা বৈবাগী, এই মন্ত্ৰদণ্ডৰ গৰাকী হ’লো মই। ই কেৱল মোৰহে আদেশ পালন কৰিব। তুমি মোৰ হাতত এই মন্ত্ৰদণ্ড তুলি দিবা নে এই তৰোৱাল মই তোমাৰ বুকুত বহুৱাই দিওঁ?”

গুৰু বৈবাগীয়ে ভাবিবলৈ ধৰিলে মন্ত্ৰদণ্ড কালীনাথৰ হাতত তুলি দিয়া উচিত হ’ব নে নহয়, তেনেতে দুয়ো শিষ্যই সমস্বৰে কৈ উঠিল, “গুৰুদেৱ, এই মন্ত্ৰদণ্ড আপুনি এওঁৰ হাতত তুলি দিয়ক।”

“শিষ্য তোমালোকে বৰ উচিত কথা কৈছা,” এই বুলি কৈ গুৰু বৈবাগীয়ে তেওঁৰ কপট গম্ভীৰতা প্ৰদৰ্শন কৰি কালীনাথৰ হাতত মন্ত্ৰদণ্ড তুলি দিলে আৰু ক’লে, “বীৰ যুৱক। মই তোমাৰ সাহস আৰু পৰাক্ৰমত মুগ্ধ হৈছো। তুমি এই মন্ত্ৰদণ্ড লৈ গৈ ৰজা দেৱজিতৰ তোলনীয়া কন্যাক বিবাহ কৰাই এশ বছৰৰ আয়ুস লাভ কৰা আৰু আৰুমেৰে চন্দ্ৰপুৰ শাসন কৰাগৈ।”

এই কথা শুনি হাঁহি মাৰি কালীনাথে মন্ত্ৰদণ্ড নিজৰ হাতত ল’লে আৰু এতিয়া তেওঁ আগলৈ যাব নে পিছলৈ যাব তাকে ভাবি থাকোতেই গুৰু বৈবাগীয়ে কিবা ৰহস্য

প্ৰকাশ কৰিব খোজাৰ অভিনয় কৰি ক'লে,
“বে বীৰ যুৱক, সেই ৰত্নভাণ্ডাৰ কিছু অংশ
আমাক দিয়াটো ন্যায়সংগত নহ'বনে ?”

গুৰু বৈৰাগীৰ এই কথা শুনি কালীনাথৰ
মগজুত একে সময়তে কেইবাটাও কথা
খেলাই গ'ল। বৈৰাগীৰ ফালে ভালকৈ এবাৰ
চাই লৈ তেওঁ ক'লে, “এই সুৰংগত
তোমালোকে কিবা ৰত্নভাণ্ডাৰ আশা কৰি
আহিছিল। নিশ্চয়। যদিহে ইয়াত কিবা ধন
সোণ পোৱা যায় তেন্তে সেইখিনি লৈ যাবলৈ
মই তোমালোকক অনুমতি দিব পাৰো।
তোমালোক মোৰ লগত সুৰংগৰ আৰু
ভিতৰলৈ যাবানে ?”

এই কথা শুনি গুৰু বৈৰাগী আৰু তেওঁৰ
দুই শিষ্যই বৰ সুখী হৈ ক'লে, “হে বীৰ যুৱক,
আমি জানো আপোনাৰ কথা দলিয়াই পেলাব
পাৰিম ? আপুনি আগে আগে গৈ আমাক
পথ দেখুৱাওক।”

ইয়াৰ পাছত আটাইকেউজন দূৰত দেখা
পোহৰ উৎসৰ অভিমুখে আগবাঢ়িল।
এঠাইত সুৰংগ পথ শেষ হ'ল। কিন্তু ওপৰত
যি প্ৰকাণ্ড শিলাখণ্ড আছিল তাৰ দাঁতিয়েদি
পোহৰৰ ৰশ্মি আহি ভিতৰত সোমাইছিল।

কালীনাথে বৈৰাগীহঁতক ক'লে, “শুনা,
আমি যদি ওপৰৰ শিলাখণ্ডটো সামান্য লৰচৰ
কৰি ওচৰতে ৰাস্তা এটা উলিয়াই ল'ব পাৰো
তেন্তে আমি জানিব পাৰিম আমি ৰজাৰ দুৰ্গৰ
কোন ঠাইত আছে। এতিয়া আহাচোন,
মোক অলপ সহায় কৰা।”

ইয়াৰ পাছত সকলোৱে মিলি শিলাখণ্ডটো
এফালে ঠেলি দিলে। পিছ মুহূৰ্ততে সুৰংগ
পথ সৌৰ ৰশ্মিৰে উদ্ভাসিত হৈ উঠিল।

শিলাখণ্ডৰ ওপৰত হোৱা কিছুমান গছৰ পুলি
তললৈ সৰি পৰিল।

সবাতোকৈ প্ৰথমে কালীনাথ ওপৰলৈ
উঠিল, চাৰিওফালে দৃষ্টি নিক্ষেপ কৰি তেওঁ
বুজি পালে যে তেওঁলোক আছে ৰাজ
উদ্যানত। তেওঁৰ ইংগিতত তিনিওজন
বৈৰাগী ওপৰলৈ উঠি আহিল আৰু
তেওঁলোকে ক'লে, “আহ! এই উদ্যানৰ
কেনে অনুপম সৌন্দৰ্য! এয়াতো ৰজা
দেৱজিতৰ উদ্যান যেন লাগিছে।”

কালীনাথে তেওঁলোকক নিশব্দে কথা
পাতিবলৈ সৱধান কৰি দি বুজালে, “আমি
অতি বিপদজনক এলেকাত প্ৰবেশ কৰিছো।
মোৰতো প্ৰাণৰ প্ৰতি কোনো মোহ নাই।
ৰাজসৈনিকে মোক ঘেৰি ধৰিলেও প্ৰাণ থাকে
মানে মই সিহঁতৰ হাতত বন্দী নহওঁ, কিন্তু
তোমালোকে কি কৰিবা?” গুৰু বৈৰাগীয়ে
থক্ থককৈ কঁপি ক'লে, “আমাৰতো প্ৰাণৰ

প্ৰতি মোহ আছে। এতিয়া আমি ভালকৈ বুজি পালো এই সুৰংগত কোনো বত্ৰভাণ্ডাৰ নাই। যদিহে আপোনাৰ অনুমতি পাওঁ, তেন্তে আমি নিজৰ বাটেৰে ঘূৰি যাব খোজো।”

কালীনাথে বৈৰাগী তিনিজনক ঘূৰি যাবলৈ ক’ব খুজিছেহে তেনেতে সুৰংগ পথৰ ফালে থকা শাৰী শাৰী গছৰ মাজে মাজে বজা দেৱজিত আৰু মায়ামৰ্কট কথা পাতি আহি থকা দেখা গ’ল। কালীনাথে হঠাতে ফুলৰ এটা জোপোহাৰ আঁৰত লুকাই বৈৰাগীহঁতক ক’লে, “তোমালোকৰ প্ৰাণৰ কোনো শংকা নাই। যদিহে তোমালোক বজা আৰু মায়ামৰ্কটৰ চকুত পৰা তেন্তে বজাক এই বুলি মিছা মাতিবা যে হেৰুৱা মন্থদণ্ড নগৰৰ এজন বেপাৰীৰ হাতত আমি দেখিছো, সেয়েহে এই খবৰটো দিবলৈকে আমি ইয়ালৈ আহিছো। তাৰ পাছতনো ঘটনাই কি গতি লয় মই চাই থাকিম।”

কালীনাথে এইদৰে বুজাই থাকোতেই, ক’বৰাবপৰা শংখধ্বনি শুনা গ’ল। পিছ মুহূৰ্ত্ততে মায়ামৰ্কট ওচৰৰে গছ এজোপাত

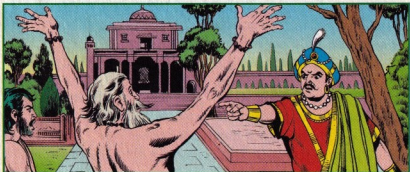
জাঁপ মাৰি উঠিল আৰু ক’লে, “তান্ত্ৰিক গুৰুৰ জয়! আপুনি শংখধ্বনি দুৰ্গৰ ভিতৰৰপৰা নে বাহিৰৰপৰা কৰিছে?”

অলপ সময়ৰ পাছত শংখধ্বনি বন্ধ হ’ল। মায়ামৰ্কটে গছৰপৰা জাঁপ মাৰি তলত নামিব খোজোতেই ভয়াৰ্দ্ৰ দৃষ্টিৰে ইফালে সিফালে চাই থকা তিনিজন বৈৰাগী দেখা পালে।

মায়ামৰ্কটে কিচকিচাই উঠি জোৰেৰে চিঞৰি ক’লে, “মহাৰাজ, এইখন আপোনাৰ উদ্যান নে বৈৰাগীৰ মঠ? আপুনি এতিয়াই সেই ফুলৰ জোপোহাবোৰৰ ওচৰত থকা বৈৰাগীহঁতক বন্দী কৰক।” এইবুলি কৈ মায়ামৰ্কট তলত জঁপিয়াই পৰিল।

বজা দেৱজিতে জোৰেৰে হাতচাপৰি বজাই সৈনিকহঁতক মাতি পঠিয়ালে আৰু বৈৰাগীহঁতৰ ওচৰলৈ আহি সুধিলে, “তোমালোক কোন? কাৰ অনুমতি লৈ তোমালোক মোৰ উদ্যানলৈ আহিলা?”

তেতিয়া গুৰু বৈৰাগীয়ে দুয়োহাত ওপৰলৈ তুলি ক’লে, “মন্থদণ্ড !... শ্যামগুপ্ত !... মন্থদণ্ড !... শ্যামগুপ্ত !...” (জাগলৈ)

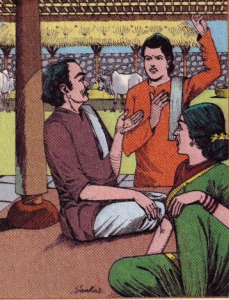

ৰজা বিক্ৰম আৰু
বেতালৰ নতুন
কাহিনী

দেৱনাথৰ দিব্য শক্তি

প্ৰতিজ্ঞাবদ্ধ বিক্ৰমাদিত্য আকৌ
সেই গছজোপাৰ ওচৰলৈ গ'ল,
গছৰপৰা মৰাশটো নমাই কান্ধত
তুলি ল'লে আৰু যথাৰীতি শ্মশানৰ
ফালে গৈ থাকিল। তেতিয়া শটোৰ
ভিতৰত থকা বেতালে মাত লগালে,
“ৰাজন, এই ঘোৰ অন্ধকাৰত তুমি
অহৰহ আগবাঢ়ি গৈ আছা। তোমাৰ এই
পৰিশ্ৰম দেখি যিকোনো মানুহৰে দয়া
উপজিব। তুমি ইমান কষ্ট কৰিছা
য়েতিয়া ইয়াৰ আঁৰত তোমাৰ নিশ্চয়
কিবা মহান লক্ষ্য আছে। এই
লক্ষ্যত উপনীত হ'বলৈ তুমি কৰা
প্ৰয়াস যিমানেই প্ৰশংসনীয় নহওক
কিয় এই লক্ষ্যসিদ্ধিৰ বাবে তুমি
বাচি লোৱা পথো উত্তম পথ
হোৱা উচিত। তেতিয়াহে
তোমাৰ লক্ষ্যপ্ৰাপ্তি সাৰ্থক

হোৱা বুলি ক'ব পৰা যাব। এই ধৰ্মসূত্ৰ আৰু সঙ্কমতাৰ কথা উপলব্ধি কৰিও, যোগী দেৱনাথে খৰখেদাকৈ যি সিদ্ধান্ত লৈছিল, সি দেখেদেখকৈ বিসংগতিপূৰ্ণ আছিল। সেই কাৰণে ইয়াৰ পৰিণামো অশুভ হৈছিল। তোমাক সাৱধান কৰিবলৈকে মই তোমাক সেই যোগীৰ কাহিনী শুনাৰ খজিছো। তোমাৰ ভাগৰো যাতেদূৰ হয় তাৰ বাবেই তুমি কাহিনীটো মন দি শুনা।” এইবুলি কৈ বেতালে যোগী দেৱনাথৰ কাহিনী আৰম্ভ কৰিলে।

এক সমুদ্ৰৰ তীৰত চিঙৰৰ নামৰ এখন গাঁও আছিল। সেই গাঁৱৰ ওচৰৰ এখন হাবিত যোগী দেৱনাথে আশ্ৰম স্থাপন কৰিছিল আৰু প্ৰয়োজন সাপেক্ষে মানুহক তেওঁ সহায় কৰিছিল। বহুতো মানুহে বিশ্বাস কৰিছিল যে যোগী দেৱনাথ দিব্যশক্তিৰ অধিকাৰী।

চিঙৰৰ গাঁও আৰু তাৰ আশেপাশে থকা অঞ্চলসমূহত সময়মতে বৰষুণ হৈছিল আৰু সেয়েহে খেতি বাতি খুব ভাল হৈছিল। নিজৰ পৰিশ্ৰমৰ সুফল পোৱাত গাঁওবাসীও খুব সুখী হৈছিল। এবাৰ বলৰাজ নামৰ এজন স্থাৰ্থায়েষী লোক গাওঁখনৰ গাঁওবুঢ়া হ'ল। ধন আৰ্জনৰ বাবে তেওঁ গাঁৱত মদৰ দোকান পাতিলে আৰু জুৱাৰ আদা বহুৱালে। ইয়াৰ ফলত গাওঁখনৰ সবহভাগ ডেকা ল'ৰা বদ অভ্যাসৰ চিকাৰ হ'ল।

গাঁওবাসীয়ে এই কথাত আপত্তি কৰি গাঁওবুঢ়াক ততালিকে এইবোৰ বন্ধ কৰিবলৈ সাৱধান কৰি দিলে। কিন্তু বলৰাজে তেওঁ-লোকক ক'লে, “সময় সলনি হৈ আহিছে। তাৰ লগে লগে আমিও সলনি হ'ব লাগিব। গাঁৱৰ বেছিভাগ মানুহেই এইবোৰ লাগে বুলি দৰী কৰাতহে মই তাৰ ব্যৱস্থা কৰি দিছো।”

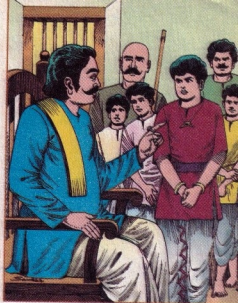
বলৰাজৰ এই কামত সুখী হোৱা মানুহৰ ভিতৰত গিৰিৰাজ নামৰ এজন কৃষকো আছিল। মালতী তেওঁৰ পত্নী আছিল। সহদেৱ আৰু ৰমানাথ আছিল তেওঁলোকৰ দুয়ো পুত্ৰ। বৰপুত্ৰ সহদেৱ ভাল স্মতাৱৰ আছিল। গাঁৱৰ সকলো সুশীল যুৱকে তেওঁৰ সৈতে বন্ধুত্ব কৰিছিল। দ্বিতীয় পুত্ৰ ৰমানাথ আছিল দায়িত্বহীন তথা অসৎ স্মতাৱৰ। আৰু তেনে প্ৰকৃতিৰ যুৱকসকলৰ সি আছিল নেতা।

ৰমানাথৰ মাক দেউতাকে তাক লৈ বহুত চিন্তা কৰিছিল যদিও সহদেৱে তেওঁলোকক অভয়দান কৰি কৈছিল, “ভাই এতিয়া সৰু হৈ আছে। তাক চোৱা চিতাৰ দায়িত্ব তোমা-লোকে মোৰ ওপৰত এৰি দিয়া।”

সহদেৱে তেওঁৰ বন্ধুবৰ্গৰ সহায় লৈ গাঁৱত নাট ভাওনাৰ আয়োজন কৰিছিল। ইয়াবন্ধাৰা তেওঁ মানুহক বুজাবলৈ চেষ্টা কৰিছিল মদে মানুহৰ স্বাস্থ্যৰ ওপৰত কিমান বেয়া প্ৰভাৱ পেলায় আৰু জুৱাৰ ফলত জীৱনলৈ কেনে অন্ধকাৰ নামে। ককায়েক সহদেৱৰ এইবোৰ কামত ভায়েক বমানাথে মুঠেই ভাল পোৱা নাছিল। এই বিষয়ে তেওঁ নিজৰ বন্ধুমহলত আলোচনা কৰিছিল। সিহঁতে কৈছিল, “তোমাৰ ককায়েবাই বৰ নাম কৰিছে। যদিহে আমি তোমাৰ ককায়েবৰ বিৰুদ্ধে মাত মাতো তেওঁ আমাক বৰ খং কৰিব। এই ক্ষেত্ৰত অৱশ্যে গাঁওবুঢ়া বলবাজে আমাক সহায় কৰিব পাৰে।”

ইফালে বলবাজেও সহদেৱৰ প্ৰচাৰ বন্ধ কৰাৰ উপায়ৰ কথাৰে ভাবি আছিল। বমানাথে যেতিয়াই তাৰ বন্ধুসকলক লৈ তেওঁৰ ওচৰলৈ আহিল তেতিয়া তেওঁ ক’লে, “বজ্জক বজ্জ প্ৰয়োগ কৰিহে কাটিব পৰা যায়। কাঁইট উলিয়াবলৈ কাঁইটৰেই ব্যৱহাৰ হোৱা উচিত। আমি এই কামত সহদেৱৰ ভাল-গুণকে ব্যৱহাৰ কৰিম আৰু তেওঁৰ হতুৱাই এনে কাম কৰোৱাম যাতে গাঁৱৰ সকলোৱে তেওঁক ঘৃণা কৰিবলৈ লয়।” এইবুলি কৈ তেওঁ এক বিতং আঁচনি যুগুতাই উলিয়ালে।

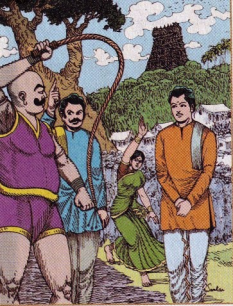
বলবাজে কোৱাৰ দৰে বমানাথৰ এজন বন্ধুৱে সাধুৰ বেশত সহদেৱক লগ ধৰি ক’লে, “মই শুনিছো তোমালোকৰ পৰিয়ালৰ প্ৰত্যেকে বমানাথক খুব ভাল পোৱা। মই অৱশ্যে এইটোও শুনিছো যে তেওঁ বৰ দুষ্ট প্ৰকৃতিৰ আৰু দায়িত্বহীন।

তেওঁক শুদ্ধ পথলৈ আনিব খোজা যদি এটা বৰ সাহসী কাম কৰিব লাগিব। পাৰিবানে?”

সহদেৱে তৎক্ষণাত নিজৰ সন্মতি দিলে। “ঠিক আছে, আজি মাজনিশা অকলে বাম মন্দিৰলৈ যাবা। গৰ্ভগৃহতেই আছে মুকুটধাৰী প্ৰভু বামচন্দ্ৰৰ মূৰ্তি। সেই মুকুটটো ঘৰলৈ আনিবা আৰু শুই থকা তোমাৰ ভায়েবাব মূৰত অলপ সময় ৰাখি থ’বা। কিন্তু এই গোটেই কামটোৰ ফল ঐন্দ্ৰজালিক হ’ব। এনে কৰিব পাৰিলে তোমাৰ ভাইটো বামচন্দ্ৰতকৈয়ো বেছি মহান আৰু গুণৱান হ’ব।

সহদেৱে কপটীয়া সাধুৰ কথা বিশ্বাস কৰিলে। সেই নিশা তেওঁ বামমন্দিৰলৈ গ’ল। বলবাজে পূৰ্ব পৰিকল্পনা মতে মন্দিৰৰ দুৱাৰ খুলি থৈছিল। সহদেৱে তাকে দেখি ভাবিলে

এই কামত ভগৱান ৰামেই তেওঁক সহায় কৰিছে। মূৰ্ত্তিক প্ৰণাম কৰি তেওঁ মুকুটটো খুলি ল'লে। চাঁওতে চাঁওতে ৰমানাথৰ বন্ধুহঁত আৰু বলৰাজ তাত উপস্থিত হ'লহি। মুকুট হাতত তুলি লোৱা সহদেৱক তেওঁলোকে ধৰি পেলালে।

বলৰাজে অনেক গালি শপনি পাৰিলে যদিও সহদেৱে মাত্ৰ উত্তৰত ইয়াকে ক'লে যে এইয়া তেওঁৰ দুৰ্ভাগ্য।

পিছদিনা ৰামমন্দিৰ প্ৰাংগনলৈ গাঁৱৰ সকলোকে মাতি পঠিওৱা হ'ল। বলৰাজে সকলোৰে সমুখত সহদেৱক দোষী সাব্যস্ত কৰিলে আৰু শ্ৰীৰামৰ মুকুট চুৰি কৰাৰ অপৰাধত সহদেৱক পঞ্চাছবাৰ সৌকাৰে কোবোৱাৰ শাস্তিৰ কথা ঘোষণা কৰিলে।

সহদেৱৰ মাকে যেতিয়াই এই কথা গম

পালে, তেওঁ কঁপি কঁপি পুতেকৰ ওচৰলৈ আহিল আৰু ক'লে, “বোপাই, তইতো সংল'ৰা। কেতিয়াও তই বেয়া কাম কৰা নাই। তইনো ভগৱানৰ মুকুট চুৰি কৰিলি কিয়? ইয়াৰ আঁৰত নিশ্চয় কিবা ডাঙৰ কাৰণ আছে। মই এই দৃশ্য চাই থাকিব নোৱাৰিম। তই এনেকুৱা কিয় কৰিলি, ক।” চকুপানী টুকি টুকি মাকে সুধিলে।

মাকৰ কথাত সহদেৱ মুঠেই বিচলিত নহ'ল। তেওঁ শান্ত মতেৰে ক'লে, “মা, মোক বিশ্বাস কৰা। ভগৱানৰ মুকুট মই কিয় লৈছিলো, সেই কথা যদিহে মই কৈ দিওঁ এই গাঁৱত অমংগল হ'ব।”

তেওঁৰ কথাত বলৰাজে গিৰ্জনি মাৰি হাঁহি ক'লে, “এওঁ নিজৰ মায়াবি কথাৰে আমাৰ বিশ্বাস জয় কৰিবলৈ চেষ্টা কৰিছে। সততাৰ মুখা পিন্ধা দুষ্ট মানুহ এওঁ। তৎক্ষণাৎ এওঁক দিয়া শাস্তি কাৰ্যকৰী কৰা হওক,” এইবুলি কৈ তেওঁ এজন বলৱানৰ হাতত এডাল সৌকা তুলি দিলে।

মালতীয়ে এইবাৰ সহদেৱৰ সমুখত থিয় হ'ল আৰু ক'লে, “যিখন গাঁৱৰ মংগলৰ কাৰণে মোৰ ল'ৰাই ইমান কষ্ট কৰি আহিছে, সেইখন গাঁৱেই যদি তাক এনে শাস্তি দিব খুজিছে, তেন্তে মই অভিশাপ দিছো এই গাঁৱত অমংগল হ'ব,” প্ৰচণ্ড ক্ৰোধেৰে সহদেৱৰ মাকে এই অভিশাপ দিলে।

পিছে মুহূৰ্ত্ততে সেই ঠাইৰ মাটি কঁপি উঠিল। গাঁৱৰ আটাইবোৰ ঘৰ বাগৰি পৰিল। ওচৰৰ সমুদ্ৰৰপৰা অহা পানীয়ে গাঁওখন ডুৰাই পেলালে।

“গোটেই মাটি নিমখীয়া হৈ পবিল । বহু বছৰলৈকে গাঁওখনত কোনো খেতি বাতি কৰিব পৰা নাযাব । সহদেৱক শাস্তি দিব খুজি আমি বৰ ডাঙৰ ভুল কৰিলো । আমি সকলো-ৱেই সমুদ্ৰৰ পানীত জঁপিয়াই আত্মহত্যা কৰা উচিত ।” গাঁৱৰে এজন মানুহে দুখমনেৰে ক’লে ।

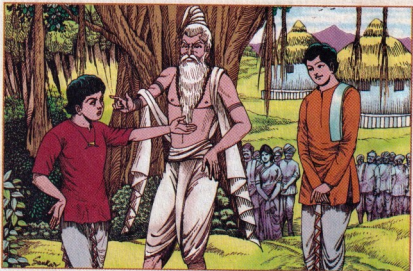
তেতিয়া মালতীয়ে ক’লে, “এই বিপত্তিত যে কিমান মানুহ মৰিল ! কেৱল বাচি গ’লো আমি । আমি দিব্যশক্তিৰ অধিকাৰী যোগী দেৱনাথৰ ওচৰলৈ যাম । তেওঁৱেই কিবা উপায় দিব পাৰিব ।”

সকলোৱে সন্মতি দিলে । তেওঁৰ ওচৰলৈ অহা গাঁওবাসীসকলৰ দুখ দুগতিৰ কাহিনী শুনি যোগী দেৱনাথে ক’লে, “তোমালোকৰ গাঁওখন বসতিযোগ্য কৰি তোলাৰ শক্তি

মোৰ আছে । কিন্তু তাক পাবলৈ কেতবোৰ বিশেষ যোগ্যতাৰ প্ৰয়োজন হ’ব । মোৰ এই শক্তি সেইজন ব্যক্তিয়ে লাভ কৰিব যি কেতিয়াও কোনো বেয়া কাম কৰা নাই । সহদেৱৰ বাহিৰে এনে উত্তম ব্যক্তি আন কোনো নাই । তেওঁৱেই তোমালোকৰ গাঁও-খনৰ সুখ সমৃদ্ধি পুনৰ ঘূৰাই আনিব পাৰিব ।”

এই কথা শুনি সহদেৱৰ ভায়েক ৰমানাথ আগবাঢ়ি আহিল আৰু ক’লে, “যোগীবৰ, মোৰ ককাইদেৱে আমাৰ গাঁৱৰ ৰাম মন্দিৰৰ ভগৱানৰ মুকুট চোৰ কৰিছিল । এই কামৰ আঁৰত আছিল তেওঁৰ স্বার্থ । এই কথা জানিও তেওঁক আপুনি উত্তম আৰু যোগ্য ব্যক্তি বুলিছে । আপোনাৰ এই সিদ্ধান্ত সমুচিত আৰু ন্যায়সংগত হৈছেনে ?”

দেৱনাথে ৰমানাথৰ ফালে মন দি চাই

ক'লে, “মই সকলো কথা খুব ভালকৈ জানো। সহদেৱৰ দিব্যশক্তি লাভ কৰাৰ পূৰ্ণ যোগ্যতা আছে।” এইবুলি কৈ যোগী দেৱনাথে সহদেৱক তেওঁৰ ওচৰলৈ মাতিলে আৰু নিজৰ দিব্যশক্তি প্ৰদান কৰিলে।

বেতালে এই কাহিনী শুনাই ক'লে, “ৰাজন, দিব্যশক্তি প্ৰদান কৰাৰ প্ৰশ্নত যোগী দেৱনাথে ভুল কৰা বুলি তুমি নাতাবানে? সহোদৰ ভায়েকক সৎ পথলৈ আনিবলৈ তেওঁ ভগৱানৰ মুকুট নিজৰ ঘৰলৈ আনিব খুজিছিল। এয়া স্বাৰ্থ, দুঃসাহস আৰু অপকৰ্ম নহৈ আন কি হ'ব পাৰে? এয়ানো এজন উত্তম মানুহৰ লক্ষ্য হ'ব পাৰেনে? এটা ভাল কাম কৰিবলৈ বেয়া পথ লোৱাটোও জানো পাপ নহয়? এনে এজন মানুহক দিব্যশক্তি প্ৰদান কৰি দেৱনাথে পক্ষপাতিত্বৰ পৰিচয় দিয়া নাছিলনে? মোৰ এইবোৰ সন্দেহৰ সমিধান তুমি যদি জানিও নিদিয়া তেন্তে তোমাৰ মূৰ ফাটি চিৰাচিৰ হ'ব।”

বিক্ৰমাদিত্যই ক'লে, “সহদেৱৰ ভায়েক বৰ্মনাথক বলৰাজে নিজৰ স্বাৰ্থসিদ্ধিৰ বাবে ব্যৱহাৰ কৰিছিল। বৰ্মনাথক সৎ পথলৈ

আনিব পৰা হ'লে তাক আৰু তাক দুষ্ট বন্ধুবোৰৰ কুকাৰ্য ৰক্ষা কৰিব পৰা গ'লহেঁতেন। নিজৰ ভায়েকক সৎপথলৈ আনিব পৰাটো উত্তম কামেই। তেওঁ মুকুটটো চুৰ কৰা নাছিল, সেইটো ভায়েকৰ মূৰত কিছূ সময় ৰাখি তেওঁ মুকুটটো যথাস্থানত থৈ অহাৰ কথা ভাবিছিল। সেই উদ্দেশ্যেৰেই তেওঁ মন্দিৰলৈ গৈছিল আৰু বলৰাজৰ ষড়যন্ত্ৰৰ চিকাৰ হৈছিল। তাতে তেওঁ এই ষড়যন্ত্ৰৰ বহস্য প্ৰকাশ পালে গাঁৱৰ অমংগল হ'ব বুলিও ভাবিছিল। ইয়েই প্ৰমাণ কৰে তেওঁৰ নিস্বাৰ্থতাগৰ গুণ। কৰা কামে নহয়, মনৰ উদ্দেশ্যইহে ভাল আৰু বেয়া নিৰ্ণয় কৰে। গতিকে সহদেৱে কৰা কাম কোনো কাৰণতে অপকৰ্ম বুলিব নোৱাৰি। যোগী দেৱনাথে এই কথা খুব ভালকৈ জানিছিল, সেয়েহে তেওঁ নিজৰ শক্তি সহদেৱক প্ৰদান কৰিছিল। ইয়াক তেওঁৰ ত্ৰুটি বা পক্ষপাত বুলিব নোৱাৰি।”

ৰজাৰ মৌনতা ভংগ কৰাত সফল হৈ বেতালে পুনৰ শটো লৈ অদৃশ্য হৈ গ'ল আৰু গছজোপাত ওলমি থাকিলগৈ।

(বসুন্ধৰাৰ বচনাব আলম লৈ)

বিচিত্র ভারত

মোগলৰ অতি ক্ষুদ্র শিল্প

ভাৰতত অতি ক্ষুদ্র চিত্ৰকলা প্ৰচলনৰ কৃতিত্ব দাবী কৰিব পাৰে মোগল শাসকসকলে।

শ্বেৰশ্বাহ শ্বৰীৰ হাতত পৰাজয় বৰণ কৰাৰ পাছত মোগল সম্ৰাট হুমায়ুনে পাৰ্চিয়াত (এতিয়াৰ ইৰাণ) স্থানবাসিত জীৱন কটাইছিল। এবছৰতকৈ কম সময়ৰ ভিতৰতে তেওঁ ভাৰতলৈ ঘূৰি আহোঁতে তেওঁৰ লগত আহিছিল দুগৰাকী পাৰ্চিয়ান চিত্ৰকৰ, আব্দুৰ চামাদ আৰু মুন্না মছমদ।

চিহ্ন চিহ্নৰ দৰেই চিত্ৰকলাৰ ক্ষেত্ৰত মোগল সম্ৰাট হুমায়ুনে তৰুণ যুবৰাজ আকবৰক ঘৰুৱা শিক্ষা দিয়াৰ উপৰিও এই দুজন চিত্ৰকৰে হিন্দু আৰু মুচলিম চিত্ৰকৰসকলক অতি ক্ষুদ্র চিত্ৰকলাৰ প্ৰশিক্ষণ দিছিল। আকবৰে চিত্ৰকলাৰ ক্ষেত্ৰত মোগল সাম্ৰাজ্যৰ পতনৰ পাছত এই কলাৰ জনপ্ৰিয়তা ক্ৰমান্বয়ে কমি গৈছিল। অৱশ্যে, স্থানীয় চিত্ৰকলা গোট-যেনে, ৰাজস্থান আৰু পাহাৰী চিত্ৰকলাই এই কৌশলৰ পুনৰবিকাশ ঘটাইছিল।

মোগল সাম্ৰাজ্যৰ পতনৰ পাছত এই কলাৰ জনপ্ৰিয়তা ক্ৰমান্বয়ে কমি গৈছিল। অৱশ্যে, স্থানীয় চিত্ৰকলা গোট-যেনে, ৰাজস্থান আৰু পাহাৰী চিত্ৰকলাই এই কৌশলৰ পুনৰবিকাশ ঘটাইছিল।

টেঙা আম সদায় বেচিব নোৱাৰি

হেমসিংহ যেতিয়া হিবণ্যপুৰৰ বজা আছিল, তেতিয়া ভগৱানৰ মূৰ্তিৰ আগত পূজা কৰি থকা বা প্ৰাৰ্থনাত নিমগ্ন কোনো অপৰাধীকে গ্ৰেপ্তাৰ কৰিব পৰা নগৈছিল, তেনে অপৰাধীক পূজা সমাপ্ত কৰি তেওঁ বাহিৰলৈ ওলাই অহাৰ পাছতহে গ্ৰেপ্তাৰ কৰিব পৰা গৈছিল।

এই ৰাজনিয়মৰ বাবে অপৰাধীয়ে শাস্তিৰপৰা ৰক্ষা পাবলৈ বিভিন্ন ধৰণৰ কুট কৌশলৰ আশ্ৰয় লৈছিল। যেতিয়াই সিহঁতে গম পাইছিল যে সৈনিকে সিহঁতক গ্ৰেপ্তাৰ কৰিবলৈ আহেহে লাগে তেতিয়া অপৰাধী-হঁতে মন্দিৰৰ ভিতৰত প্ৰবেশ কৰি মূৰ্তিৰ সমুখত হাতযোৰ কৰি চকু মুদি প্ৰাৰ্থনাত নিমগ্ন হোৱাৰ অভিনয় কৰিছিল। সৈনিক-সকল অতীষ্ট হৈ সেইটাই এৰি নোযোৱা-লৈকে সিহঁতৰ এই প্ৰাৰ্থনা অব্যাহত আছিল। সৈনিক গুচি যোৱা বুলি গম পালেই সিহঁতে বাহিৰলৈ আহি আন ক'ৰবালৈ পলায়ন কৰিছিল।

চন্দ্ৰজিৎ ৰজা হেমসিংহৰ ৰাজসভাত অলপতে চাকৰি কৰিবলৈ আহিছিল। এই আচৰিত ৰাজনিয়মৰ বাবে হোৱা সমস্যাৰ প্ৰতি দৃষ্টি আকৰ্ষণ কৰি তেওঁ এদিন ৰজাক ক'লে, “মহাৰাজ, মন্দিৰ হ'ল পৰম পবিত্ৰ স্থান। মানৱ জীৱন যাতে কোনো অপায় অমঙ্গল নোহোৱাকৈ আগবাঢ়িব পাৰে তাৰ বাবে ঈশ্বৰভক্তি আৰু পাপভীতি নিতান্ত প্ৰয়োজনীয় আৰু অতি উপযোগীও। পিছে মূৰ্তিৰ সমুখত প্ৰাৰ্থনাৰত অপৰাধীক গ্ৰেপ্তাৰ কৰিব নোৱৰা ৰাজনিয়মৰ দুৰ্ভ্ৰূণ হ'বলৈ লৈছে। ইয়াৰ সুযোগ লৈ অপৰাধীয়ে ৰাজসৈনিকৰ চকুত ধূলি দি পলাই যাবলৈ সক্ষম হৈছে। দিনে দিনে দেশত অপৰাধীৰ সংখ্যা বাঢ়ি গৈছে। অনুগ্ৰহ কৰি এই নিয়ম লৈ আপুনি খুব ভালকৈ চিন্তা কৰক, ন্যায় বিশেষজ্ঞৰ দিহা পৰামৰ্শ লওক আৰু এটা উচিত সিদ্ধান্ত গ্ৰহণ কৰক।”

চন্দ্ৰজিৎৰ কথা মনোযোগেৰে শুনাৰ

পাছত বজাই ক'লে, “এই নিয়ম প্ৰৱৰ্ত্তিত কৰিছিল মোৰ পূৰ্বপুৰুষসকলে। হঠাতে ইয়াৰ কিবা পৰিৱৰ্ত্তন অনাটো অনুচিত হ'ব বুলি মই ভাবো।”

চন্দ্ৰজিতে কিন্তু এই চিন্তাটো তেওঁৰ মনৰপৰা উলিয়াই দিব নোৱাৰিলে।

এদিন সৈনিকে এনে এটা চোৰক পিছে পিছে খেদি গৈছিল যি সুগন্ধপুৰ নামৰ এখন গাঁৱৰ এক নববিবাহিতা বধূৰ আ-অলংকাৰ চুৰ কৰি পলাই গৈছিল। চোৰটো পলাই গৈ গাঁৱৰ সীমা পাইছিলগৈ। সৈনিক তাৰ পাছে পাছে গৈছিল। সীমামূৰীয়া এখন হাবিত সোমাই চোৰটোৱে হালধি আৰু কুমকুমেৰে বঙা হৈ থকা এটা পাথৰ এটা পৰিত্যক্ত জুপুৰীৰ ভিতৰত দেখা পালে। চোৰটোৱে মহা আনন্দেৰে জুপুৰীটোত প্ৰবেশ কৰিলে আৰু সেই পাথৰৰ সমুখত থিয় হৈ হাতযোৰ কৰি প্ৰাৰ্থনা কৰাত লাগিল।

ইফালে তাক খেদি অহা সৈনিকসকলে চোৰটোক তেনে অৱস্থাত দেখি নিজৰ ভিতৰতে কথা পাতিবলৈ ধৰিলে, “আৰে, ই দেখোন দেৱীমূৰ্ত্তিৰ সমুখত থিয় হৈ আছে। ইয়াতে বৈ তাৰ প্ৰাৰ্থনা শেষ হোৱালৈ আমি

অপেক্ষা কৰিব লাগিব।” চোৰে চকু বন্ধ কৰি মূৰ্ত্তিৰ সমুখত বহি পৰিল।

দেখিলে তাক প্ৰাৰ্থনাত নিমগ্ন যেন লাগিছিল। সৈনিকসকলে কিন্তু জানিছিল যে এয়া তাৰ অভিনয়হে। কিছু সময়ৰ পিছত সৈনিকসকলে তাক ঘেৰি ধৰিলে। চোৰটোৱে তেতিয়া ক্ৰোধাঘ্নিত হোৱাৰ নাটক কৰি উচ্চস্বৰত ক'লে, “কি কৰিব খুজিছেহে, দেখা নাইনে মই পূজা কৰি আছো? ভগৱানৰ সমুখতে মোক গ্ৰেপ্তাৰ কৰিবা?” আৰু কিবা ক'ব খুজিও চোৰটো হঠাতে বৈ গ'ল। তাৰ মুখৰপৰা কথা নোলোৱা হ'ল। কিয়নো সৈনিকসকলে পাথৰটো ইতিমধ্যেই তাৰপৰা স্থানান্তৰিত কৰিছে। চোৰটোক গ্ৰেপ্তাৰ কৰা হ'ল।

পিছদিনা ন্যায়াধিকাৰীয়ে বজাক বাতৰিটো দিলে। নতুন উপদেষ্টা চন্দ্ৰজিটৰ এই কামত নিহিত সত্য বজাই বুজি পালে। তৎক্ষণাত তেওঁ পুৰণি ৰাজনিয়মটো বাতিল কৰিলে, যি নিয়মৰ অধীনত পূজা অৰ্চনাত নিমগ্ন অপৰাধীক গ্ৰেপ্তাৰ কৰিব পৰা নগৈছিল।

সেই তেতিয়াৰেপৰা দেশত অপৰাধৰ সংখ্যাও কম হৈ আহিল।

সংবাদ বিচিত্রা

সংবাদ বিচিত্রা

সংবাদ বিচিত্রা

সংবাদ বিচিত্রা

সংবাদ বিচিত্রা

সংবাদ বিচিত্রা

সংবাদ বিচিত্রা

কবচীকায় উভয়ৰূপী চান্দানীকায়
নিজৰ ইবাণৰ এটা লোককাহিনী
। তেওঁৰ জাতি ব্যাপ্তিত্য কৰ্মচাৰীত্যা

চৰ্য্যাপ্ত চান্দানীকায় উভয় ৰূপী
চান্দানীকায় এটা ঘোঁৰাৰ
চৰ্য্যাপ্ত চান্দানীকায় কৰ্মচাৰীত্যা
চান্দানীকায় মাতত লাভ কৰা
চান্দানীকায় এখন সাম্ৰাজ্য

আজিৰেপৰা তিনিহেজাৰ বছৰ আগতে
পাৰ্চিয়ান (এতিয়াৰ ইৰাণ) সভ্যতাৰ উচ্চ
শিখৰত উপনীত হৈছিল। এবাৰ স্বেৰডিচ
নামৰ এজন চতুৰ মানুহে এই সমৃদ্ধশালী
সাম্ৰাজ্যৰ সিংহাসনত আৰোহণ কৰিছিল
বলপূৰ্বকভাৱে দেশৰ সাধাৰণ প্ৰজা আৰু
অমাত্যবৰ্গ কোনেও তেওঁক ভাল পোৱা
নাছিল।

নিজৰ কৰ্মচাৰীসকলৰ কল্যাণৰ নিমিত্তে
একো কাম নকৰিলেও স্বেৰডিচে নিজৰ
নিৰাপত্তালৈ বিশেষভাৱে চকু দিছিল।
ব্যক্তিগত নিৰাপত্তাৰ বাবে তেওঁ ৰাখিছিল
এটা অনুগত দেহবন্ধীৰ দল। ক'বৰাত
ৰাজদ্রোহৰ সন্দেহ পালেই স্বেৰডিচে তাক
কঠোৰ হাতেৰে দমন কৰিছিল।

প্ৰায়বোৰ মন্ত্ৰী আৰু সভাসদেই শাসকৰ
বিকল্পে বিদ্ৰোহ কৰিবলৈ খুব ভয় কৰিছিল
যদিও ছুজৰ অমাত্যই গোপনে তেওঁৰ বিৰুদ্ধে
এটা ষড়যন্ত্ৰত লিপ্ত হৈছিল। তেওঁলোক
এদিন একী আলোচনাত মিলিত হ'ল।

শব্দৰূপী ৰজা কোন হ'ব? স্বাভাৱিকতে
আটাইকেউজনে ৰজা হোৱাৰ অভিলাষ

আছিল আৰু সম্ভৱ তেওঁলোকৰ প্ৰত্যেকৰে
ৰজা হোৱাৰ যোগ্যতাও আছিল। কিন্তু
তেওঁলোকৰ মাজত ইমানেই বন্ধুত্ব আছিল
যে এই প্ৰশ্নটো লৈ কাজিয়াত লিপ্ত হোৱাৰ
কথা তেওঁলোকে ভাবিবই পৰা নাছিল।

তাৰে এজনে ক'লে, “শুনা, আমাৰ
আটাইকেউজনেই কেতিয়াও ৰজা হ'ব
নোৱাৰে। কেৱল এজনহে ৰজা হ'ব পাৰিব।
বাকী পাঁচজন ৰজাৰ পৰামৰ্শদাতা বা বন্ধু হৈ
থকাত ক্ষতি কিহব? এতিয়া আমি ৰজানো
কোন হ'ব সেই সিদ্ধান্ত ল'ব লাগিব এটা
অস্বাভাৱিক উপায়েৰে।”

“সেই অস্বাভাৱিক উপায়টোনো কি?”
তেওঁৰ বাকী বন্ধুকেইজনে সুধিলে।

“তোমালোকেনো কিবা এটা প্ৰস্তাৱ
নিদিয়া কিয়?” প্ৰথমজনে ক'লে।

হুজন বন্ধুৰে নীৰৱে চিন্তা কৰাত লাগিল।
হঠাতে এজন বন্ধুৰ মূৰত এটা বুদ্ধি খেলালে।
“আমি এটা নতুন ধৰণৰ কাম নকৰো কিয়!
কাইলৈ, কাহিলী পুৱাতে আমি হুজন এটা
এটা ঘোঁৰাত উঠি হুদৰ পাৰৰ বনৰীয়া ফুলৰ
পথাৰখনলৈ যাম। যাৰ ঘোঁৰাটোৱে প্ৰথমতে
মাতে, তেওঁৰেই ৰজা হ’ব। কেনে লাগিছে
মোৰ এই ধাৰণা?”

“সুন্দৰ হ’ব, আমাৰ আপত্তি নাই,”
বাকী কেইজনে সমস্বৰে ক’লে।

পিছদিনা কাহিলী পুৱাতে আগেয়ে ঠিক
কৰি থোৱা ঠাইত হুজন বন্ধু মিলিত হ’ল আৰু
নিজৰ নিজৰ ঘোঁৰাত উঠি এটা সময়ত সেই
বনৰীয়া ফুলৰ পথাৰখন পালেগৈ।
তেওঁলোক হুদটোৰ ওচৰ পোৱাৰ লগে লগে
দলটোৰ এজন তৰুণ সদস্য ডেৰিয়াচৰ
ঘোঁৰাটোৱে চেঁহাই উঠিল। লগে লগে তেওঁৰ
বাকী কেইজন বন্ধুৰে ডেৰিয়াচক অভিনন্দন
জনািলে।

কেইদিনমানৰ পিছতেই স্মেৰডিচক
ক্ষমতাচ্যুত কৰা হ’ল। কোনো বাধা বিধিনি
নোহোৱাকৈ ডেৰিয়াচ ৰজা হ’ল।

পিছে তেওঁৰ ঘোঁৰাটোৱেনো প্ৰথমে
মাতিিল কেনেকৈ এই ৰহস্য কোনেও
নাজানিলে। আনকি বহুদিনলৈকে ডেৰিয়াচে
নিজেই কথাটো জনা নাছিল। কিন্তু এদিন
সঁচা কথাটো আটায়ে জানিব পাৰিলে।
ঘটনাটো আছিল এনে ধৰণৰ : হুজন বন্ধুৰ
কথা বতৰা ডেৰিয়াচৰ এজন ভৃত্যই শুনি
আছিল। সেইদিনা আবেলি, সি ডেৰিয়াচৰ
ঘোঁৰাটোক হুদৰ ওচৰলৈ লৈ গ’ল আৰু তাক
উদৰ ভৰাই খাবলৈ দিলে। পিছদিনা পুৱা,
সেই ঠাই গৈ পোৱাৰ লগে লগে আগদিনা
বিয়লি তেনেকৈ খাবলৈ পোৱাৰ কথা মনত
পৰি ঘোঁৰাটোৱে পৰম তৃপ্তিত চিঞৰি দিলে।

ইয়াৰপৰাই আৰম্ভ হ’ল সেই ইংৰাজী
প্ৰবাদ : “এটা ঘোঁৰাই জিকে এখন সাম্ৰাজ্য।”

ডেৰিয়াচে সেইজন ভৃত্যক উপযুক্ত
পুৰস্কাৰ দিলেনে নাই সেই কথা আমি
নাজানো। কিন্তু খ্ৰীষ্টপূৰ্ব

৫২১ চনত পাৰ্চিয়াৰ
সিংহাসনত উঠা
ডেৰিয়াচ বহুতো কামৰ
বাবে ইতিহাস প্ৰসিদ্ধ।

তেওঁৰেই স্থাপন কৰিছিল প্ৰাচীন
ইৰাণৰ ৰাজধানী মহানগৰ
পাৰ্চেপ’লিচ। “ভগৱানে এই পৃথিৱীত
অশান্তি নিবিচাৰে। তেওঁ সদায় নিজৰ
সন্তানসকলৰ বাবে শান্তি, সমৃদ্ধি আৰু ভাল
চৰকাৰ বিচাৰে।” ডেৰিয়াচে এই নীতিকেই
মানি চলিছিল।

এম.ডি.

THE ADVENTURES OF G-man

এঞ্জ'মেনিয়া

ক'লা প্রতিমূর্তি অংশ ১

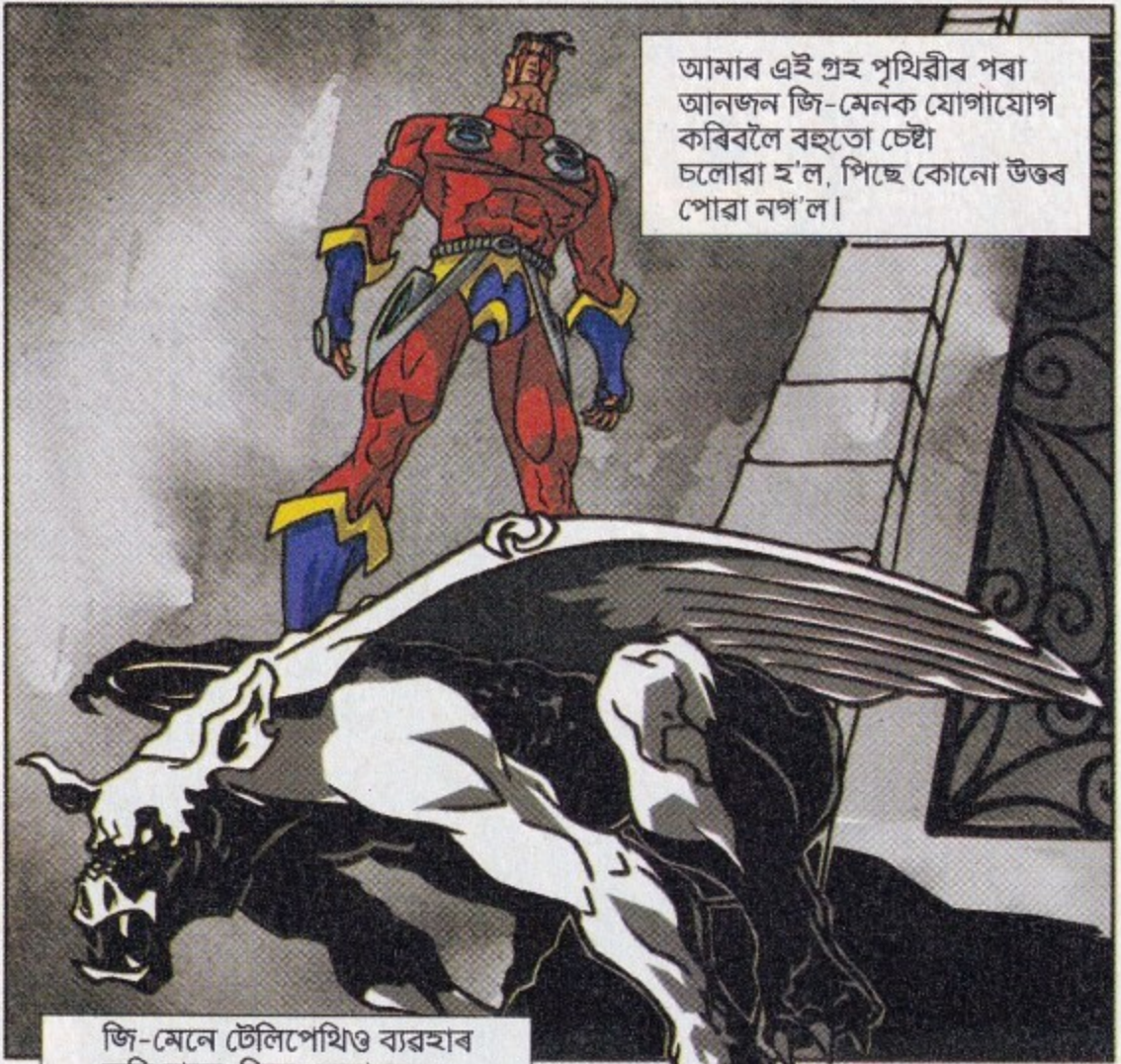
আপোনালৈ লৈ আনোঁজ

POWER SUPPLY

Visit: www.parleproducts.com

ভয়ঙ্কৰ এণ্ড্ৰয়ডৰে গঠিত, টেবলিনৰ মহা শক্তিশালী সৈন্যবাহিনীৰ বিৰুদ্ধে যুঁজিবলৈ আমাৰ হিৰোই আন এখন জগতৰ জি-মেনৰ পৰা সহায় বিচাৰিলে। এবাৰ যদি দুয়ো লগ হৈ যায়... যুঁজত বাক জিকিব পাৰিবনে ?

আমাৰ এই গৃহ পৃথিৱীৰ পৰা আনজন জি-মেনক যোগাযোগ কৰিবলৈ বহুতো চেষ্টা চলোৱা হ'ল, পিছে কোনো উত্তৰ পোৱা নগ'ল।

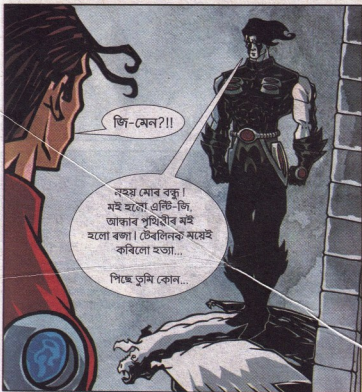
জি-মেনে টেলিপেথিও ব্যৱহাৰ কৰি চালে, কিন্তু একো সুফল লাভ নকৰিলে।

পিছফালে তেওঁ এটা মাত শুনা পালে।

মোক
বিচাৰি ফুৰিছা ?

মই হলো... তোমাৰ...
সূৰ্যৰাজ...
মনত পৰিছে?

শক্তিৰ যোগান এওঁলৈ

Visit www.parleproducts.com

ভাল খবর
এয়ে যে টেবলিন
মবিল।

গতিকে মোৰ বাবে
এন্টি-জি সিমান বেয়া নহব।
পিছে তেওঁৰ ডিতৰৰ সূৰ্যৰাজক
তেওঁ বাকু কিস্য মাৰি
পেলাব বিচাৰিছে?

এই কথা অৱশ্যে মইও
মানোঁ যে আমাৰ চুপাৰ হিৰোৰ
বাবে ষ্ঠৈত ব্যক্তিত্ব লৈ জীয়াই
থকা বৰ উজু নহয়।

কিন্তু এই কাৰণতেতো
আমি চুপাৰ হিৰো হৈ আছো।
নহলেতো ফণ্টী-চিটা কাপোৰ পিন্ধি
অলিয়ে-গলিয়ে পপলাৰ দৰে ঘূৰি
ফুৰিব লাগিলহেঁতেন...
অৱশ্যে এন্টি-জি-ৰ
কথা বেলেগ।

যদিহে মোৰ ধাৰণা
সঁচা হয় তেন্তে তেওঁক
ক'ত বিচাৰি পোৱা
যাব মই জানো...

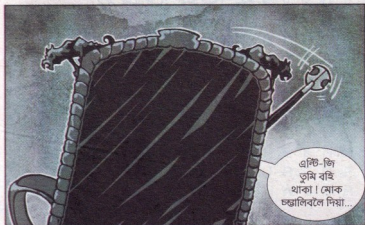

শক্তির যোগান এওঁলৈ

Visit: www.parleproducts.com

ক্রমশ:

যদিহে এলিট-জিয়ে কৈছে যে তেওঁ টেবলিনক হত্যা কৰিলে, তেন্তে তেওঁৰ আসনত বহি থকালেন কোন?
জি-মেনে বাকু এলিট-জিৰ সহায় পাবলৈ সক্ষম হবনে? এই কথা জানিবলৈ অহা সংখ্যালৈ অপেক্ষা কৰক।

মোক বঙেবে বোলোরা
আব মহা ফুর্তি কবা।

POWER SUPPLY

Visit www.parleproducts.com

PARLE

FIND THE HIDDEN WORDS

A	E	R	T	G	D	G	M	A	N	G	H	J	P
T	E	R	R	O	L	E	N	E	S	D	F	J	A
G	H	H	M	H	F	R	J	U	K	L	G	A	R
R	E	D	I	A	R	D	N	I	M	G	L	D	L
G	H	J	T	B	N	C	O	R	V	X	U	V	E
M	U	F	K	P	A	S	T	Q	P	T	G	U	G
M	A	N	T	C	M	N	L	R	D	G	G	H	J
A	F	J	U	A	O	N	E	U	R	A	A	L	U
C	V	V	J	G	H	K	E	I	K	L	U	Y	J
Q	W	O	G	R	F	Z	T	X	Z	D	C	B	M
B	R	O	E	H	T	S	T	T	H	O	M	A	S
Y	U	H	E	F	G	M	G	U	G	J	U	I	O
R	E	D	B	L	U	E	G	R	E	E	N	H	N
R	N	B	F	B	M	K	L	U	R	F	O	P	H
I	U	Y	G	D	D	T	G	H	W	S	D	R	J

1. Master of Darkness
2. G-Man's Power Supply
3. The Hero
4. G-Man's Companion
5. The machine that stole childrens mind
6. Terrolene's suit is made of this
7. Suryaraj's rank in the army
8. G-man's power beams
9. The Water Monstor
10. The school where the major teaches
11. What the major teaches at school
12. The villian who stole childrens minds

POWER SUPPLY FOR

Visit www.parleproducts.com

JIG-ZAW

Paste the page on cardboard and then cut the page along the lines shown. Your puzzle is now ready. Mix up the pieces and challenge your friends to put it together again

পাঠকৰ বাবে গল্প প্ৰতিযোগিতা শ্ৰেষ্ঠ গল্পৰ বাবে ২৫০ টকা

তলত দিয়া গল্পটো পঢ়া :

বজাই ৰাজসভা পৰিচালনা কৰি আছিল। হঠাতে তেওঁ সভাসদসকলক সুধিলে, “কোৱাচোন, এই পৃথিৱীত আটাইতকৈ বেগাই দৌৰিব পৰা জীৱটো কি?”

সভাসদসকলে এজন এজনকৈ ক্ষিপ্ৰ উত্তৰ দিয়াত লাগিল। এজনে ক’লে, “বাঘ, মহাৰাজ!”

আন এজন সভাসদে থিয় হৈ ক’লে, “কোনো সন্দেহ নাই গৰিলা, মহাৰাজ।”

সিংহৰপৰা আৰম্ভ কৰি হাতীলৈকে কেইবাটাও উত্তৰ আছিল। প্ৰতিবাৰতে ৰাজসভাত হাঁহিৰ ৰোল উঠিল।

এইবাৰ আছিল বিদূষকৰ পাল, “মহাৰাজ, মোৰ মতে মইয়েই পৃথিৱীৰ ভিতৰত সবাতোকৈ বেগাই দৌৰিব পৰা জীৱ।”

ৰাজসভাত বহুতেই নিজৰ হাঁহি দমাই ৰাখিব নোৱাৰিলে। বজাই ক’লে, “মূৰ্খ, তুমি নাজানানে যে মই খুব গুৰুত্বসহকাৰে প্ৰশ্নটো সুধিছো?”

“মহাৰাজ, মইয়ো কৌতুক কৰা নাই!” বিদূষকে তেওঁৰ ব্যাখ্যা আৰম্ভ কৰিলে।

◆বিদূষকে কি ক’লে তুমি কল্পনা কৰিব পাৰানে?

◆বজা পতিয়ন গ’লনে বাক? তেওঁ বিদূষকক কিবা পুৰস্কাৰ দিলেনে?

তোমাৰ উত্তৰ ১০০-১৫০টা শব্দৰ ভিতৰত লিখি পঠাব। গল্পটোৰ লগত খাপ খোৱাকৈ এটা নামো দিব। তলত দিয়া কৃপনখনৰ সৈতে গাঁথি খামৰ বাহিৰত “গল্প প্ৰতিযোগিতা” বুলি লিখি দিব।

শেষ তাৰিখ : ৩১ আগষ্ট ২০০৫

নাম..... বয়স..... জন্মৰ তাৰিখ.....

স্কুল..... শ্ৰেণী.....

ঘৰৰ ঠিকনা.....

..... পিন নম্বৰ.....

অভিভাৱকৰ চহী

প্ৰতিযোগীৰ চহী

CHANDAMAMA INDIA LIMITED

82 Defence Officers Colony, Ekkatuthangal, Chennai - 600 097.

তিনিজনৰাজকুমাৰ আৰু
মহাবাহুব এটা লোককাহিনী
কবিতা ০১৮ চম্পা চম্পা গুপ্ত

তিনিজনৰাজকুমাৰ আৰু

তিনিটা শিলৰ স্তম্ভ

বহুদিনৰ আগতে, বহুগিৰি বাজাৰ বজাই বৰ চিহ্ন কৰি বজাই এদিন তেওঁলোকক ওচৰলৈ
সূচকৰূপে শাসনভাৰ চলাইছিল। আৰু মাতি আনি ক'লে, “এতিয়াৰেপৰা,
বাজাখনত শান্তি বিবাজ কৰিছিল। তেওঁৰ তোমালোক বাজাৰ বিভিন্ন ঠাইলৈ গৈ
তিনিজন পুতেক আছিল। সোনকালেই মানহবোৰৰ সুখ দুখৰ বজা লোৱা।
তিনিজনৰাজকুমাৰ ডাঙৰ হৈ তিনিজন তিনিজন বেলেগ বেলেগ দিশত যোৱা আৰু
সুদৰ্শন যুৱক হৈ পৰিল। তেওঁলোকেৰে সন্ধিয়াৰ আগতে ঘৰি আহি কি দেখিলা মোক
এজনৰ হাতত শাসনভাৰ পতোৱাৰ কথা ক'বাই।”

সেয়ে, পিছদিনা পুৱা তিনিজন
ৰাজকুমাৰে দিনটোৰ আহাৰ বান্ধি লৈ
খোজকাঢ়ি ওলাল। জ্যেষ্ঠপুত্ৰ ৰাজকীৰ্ত্তিয়ে
বাঁওহাতৰ পথ ল'লে। মধ্যমপুত্ৰ ৰাজমুৰ্ত্তিয়ে
বাকীদুজনক ক'লে যে তেওঁ সোঁহাতৰ পথ
ল'ব আৰু কনিষ্ঠপুত্ৰ ৰাজশৈলিয়ে সমুখৰ
বাস্তাবে আগবাঢ়িল।

ৰাজকীৰ্ত্তিয়ে মন্থদৰ খোজকাঢ়ি গৈ গৈ
এখন অৰণ্য পালেগৈ। তাতে এটা পুখুৰীৰ
ওচৰতে তিনিটা ধনীয়া ঘোঁৰা চৰি ফুৰিব
দৃশ্য দেখি মুগ্ধ হ'ল। ন্যতিদূৰতে এজন
যোগীয়ে এজোপা গুখ গছৰ তলত বহি
ঘোঁৰাকেইটা চাই আছিল।

ৰাজকুমাৰ আগবাঢ়ি গৈ যোগীৰ আগত
দীঘল দি পৰিল। তেওঁ উঠাৰপৰিহে যোগীয়ে
তেওঁক সোধিলে, “বাছা, তুমি কোন? এই
অৰণ্যলৈ কিয় আহিছা?”

। ৰাজকীৰ্ত্তিয়ে নিজৰ পৰিচয় দিলে আৰু
 তেওঁৰ উদ্দেশ্যও ব্যক্ত কৰিলে ৷ "হে
 মহাত্মা! আপোনাৰ অনুমতি সাপেক্ষে মই
 ইয়াৰে এটা ঘোঁৰালৈ ব পাবোনে যাতে মই
 বহুতো ঠাই ঘূৰিব পাৰো আৰু তাৰ বিভিন্ন
 মানুহ লগ কৰিব পৰো?" তাতাত চকী
 কান্দিবিকোনো এটা ঘোঁৰালৈ লোৱা কিস্তি
 তুমি বেলিবুৰাৰ আগতেই হুৰি আহিব লাগিব
 আৰু তোমাৰ যাত্ৰাৰ কথা মোক কুঁকি
 লাগিব," যোগীয়ে ক'লে ৷ চকী চাফ
 চাফ ৰাজকীৰ্ত্তিয়ে তেওঁৰ এটা ঘোঁৰালৈ
 তীব্ৰ বেগেৰে যাবলৈ ধৰিলে ৷ বহুদূৰ গৈ তেওঁ
 এখন শাক পুচলিৰ বাগিছা পালে ৷
 বাগিছাখনৰ বহীয়া নো কেনেকালে আছে
 চাওঁতেই তেওঁ লক্ষ্য কৰিলে যে বাগিছাখনলৈ
 যাবৰ বাবে সুবন্ধা নাই ৷ তাত পিছত তেওঁ
 চাই থাকোঁতেই তেওঁৰ চকুৰ আগতে কঠিৰ
 বেৰাখনৰ শলাবোৰ মুহূৰ্ত্তে কোচিলৈ
 ৰূপান্তৰিত হ'ল ৷ ৰাজকুমাৰে ইচ্ছা কৰা
 হ'লে এতিয়া সেই বহুসংখ্যক বাগিচাত সোমাব
 পৰিলেহেঁতেন ৷ কিন্তু তেওঁ সাহস নকৰিলে ৷
 তেওঁ "অৰণ্যলৈ পুনৰ ঘূৰি আহিল ৷
 ঘোঁৰাবপৰা নামিল আৰু যোগীৰ ওচৰলৈ
 গ'ল ৷ তেওঁৰো ভাৱতোমাক উত্তেজিত ৷ যেন
 লাগিছে ৷ ক'লোঁকি ৷ ৩১ ৷ তাত তাক
 ৰাজকীৰ্ত্তিয়ে যোগীক বহুসংখ্যক বাগিছাৰ
 বিষয়ে ক'লে ৷ "তুমি ৰাজকি ভাংপৰ্য্য
 বিচাৰি পালি ৷ ৰাজকুমাৰ ৷ ৩২ ৷ যোগীয়ে
 সুধিলে ৷ ৩৩ ৷ তাক ৰাজকীৰ্ত্তিয়ে ক'লে ৷
 ৩৪ ৷ "মই নাকোনো হে মহাত্মা! মই এই
 আচৰিত ঘটনাৰ একো ব্যাখ্যা দিব
 নোৱাৰিম," ৰাজকুমাৰে স্বীকাৰ কৰিলে ৷

চ'ল ৷ তাত চাফ চাফ ৰাজকীৰ্ত্তিয়ে ক'লে
 নিৰীক্ষণ ৷ চাফ ৩৩ ৷ নাকোনো ৷ ৩৪ ৷
 ৩৫ ৷ "মই তুমি ইমান সাহস কৰা কেইবা
 নোপেৰা ৷ তেনেহ'লে তুমি কেনেকৈ ৰাজ
 শাসন কৰিবা ৷ ৩৬ ৷ তোমাৰ এই মুৰ্ত্তাৰ বাবে
 মই তোমাক এটা শিলৰ স্তম্ভলৈ ৰূপান্তৰিত
 কৰিলোঁ ৷ ৩৭ ৷ ক'ল ৷ ৩৮ ৷ ৩৯ ৷
 ৪০ ৷ ৪১ ৷ ৪২ ৷ ৪৩ ৷ ৪৪ ৷
 ৪৫ ৷ ৪৬ ৷ ৪৭ ৷ ৪৮ ৷ ৪৯ ৷
 ৫০ ৷ ৫১ ৷ ৫২ ৷ ৫৩ ৷ ৫৪ ৷
 ৫৫ ৷ ৫৬ ৷ ৫৭ ৷ ৫৮ ৷ ৫৯ ৷
 ৬০ ৷ ৬১ ৷ ৬২ ৷ ৬৩ ৷ ৬৪ ৷
 ৬৫ ৷ ৬৬ ৷ ৬৭ ৷ ৬৮ ৷ ৬৯ ৷
 ৭০ ৷ ৭১ ৷ ৭২ ৷ ৭৩ ৷ ৭৪ ৷
 ৭৫ ৷ ৭৬ ৷ ৭৭ ৷ ৭৮ ৷ ৭৯ ৷
 ৮০ ৷ ৮১ ৷ ৮২ ৷ ৮৩ ৷ ৮৪ ৷
 ৮৫ ৷ ৮৬ ৷ ৮৭ ৷ ৮৮ ৷ ৮৯ ৷
 ৯০ ৷ ৯১ ৷ ৯২ ৷ ৯৩ ৷ ৯৪ ৷
 ৯৫ ৷ ৯৬ ৷ ৯৭ ৷ ৯৮ ৷ ৯৯ ৷

আৰু ৰাজস্নেহিয়ে সোঁহাতৰ বাস্তা ল'ব
কিয়নো আগদিনাখন তেওঁ যোৱা বাস্তাইদি
গৈ গৈ কেৱল পাহাৰ পৰ্বতৰে ভৰা,
জনবসতি নোহোৱা ঠাইতহে ওলাইছিলগৈ।

ৰাজমূৰ্ত্তিয়ে ককায়েকৰ দৰে সেই একেই
অৰণ্য, তিনিটা তজবজীয়া ঘোঁৰা আৰু
ঘোঁৰাকেইটালৈ চাই থকা যোগীক দেখা
পালে। তেওঁ যোগীক প্ৰণাম জনালে আৰু
চৰি থকা ঘোঁৰা এটা ল'বৰ বাবে যোগীৰ
অনুমতি বিচাৰিলে। “হে মহাত্মা, মই
আজিলৈকে এনে সুন্দৰ ঘোঁৰা দেখাই নাই।”

“লৈ যোৱা, ৰাজকুমাৰ, কিন্তু সন্ধিয়াৰ
আগতে ঘূৰি আহিবা আৰু মোক তোমাৰ
যাত্ৰাৰ বিষয়ে জনাবা,” মিচিকিয়াই হাঁহি
যোগীয়ে ক'লে। ৰাজমূৰ্ত্তিয়ে শিলৰ স্তম্ভটো
মন নকৰিলে। স্তম্ভটোৰ ওপৰ অংশৰ লগত

ৰাজকীৰ্ত্তিৰ মুখৰ চেহেৰাৰ সাদৃশ্য আছিল।
ৰাজমূৰ্ত্তি আগবাঢ়িল। তেওঁ চাই গ'ল তেওঁৰ
মৰমৰ ককায়েক ক'ববাত ঠিয় হৈ, বহি, বা
শুই আছে নেকি। কিন্তু ক'তো তেওঁ
ককায়েকক দেখা নাপালে।

কিন্তু তেনেতে পিঠিত এবোজা কাঠখৰি
লৈ কুঁজা হৈ আহি থকা মানুহ এজনক
লগ পালে। ৰাজমূৰ্ত্তিয়ে ঘোঁৰাটো ৰখাই
মানুহজনক সুধিলে, “ককা! আপোনাক মই
সহায় কৰিব পাৰোনে?”

মানুহজনে মূৰ তুলিয়ে নাচালে, মুখেৰে
এটা শব্দও নক'লে আৰু বেছিকেহে খৰি
গোটাৰলৈ ধৰিলে। ৰাজমূৰ্ত্তিয়ে ভাবিলে যে
তেওঁ যি দেখিছে সেয়া সঁচাকৈয়ে আচৰিত
আৰু তেওঁ সেয়া যোগীক জনাব। তেওঁ ঘূৰি
আছিল, ঘোঁৰাৰপৰা নামিল আৰু যোগী-
জনক প্ৰণাম জনালে। এতিয়া কোৱাচোন,
তুমি কি দেখিলা?

ৰাজমূৰ্ত্তিয়ে বুঢ়া মানুহজন আৰু তেওঁ
কেনেকৈ বুঢ়া মানুহজনক সহায় কৰিব
খুজিছিল সেয়া বিবৰি ক'লে। “তেওঁ কিয়
তোমাৰ সহায় গ্ৰহণ নকৰিলে?” যোগীয়ে
প্ৰশ্ন কৰিলে।

“মই নাজানো, হে মহাত্মা, তেওঁ মোৰ
লগত কথাই নাপাতে,” ৰাজমূৰ্ত্তিয়ে ক'লে।

“হে ৰাজকুমাৰ! তুমি যদি এনেকুৱা
সাধাৰণ কথাকেই নাজানা তেন্তে তোমাক
ৰাজ্য চলোৱাৰ দায়িত্ব দিলে পাৰিবা জানো?
তুমি এটা মূৰ্খ আৰু তুমি ৰাজকুমাৰ হৈ থাকিব
নোৱাৰা। মই তোমাক এটা শিলৰ স্তম্ভলৈ
সলনি কৰি দিছো!”

যেতিয়া ৰাজমূৰ্ত্তি ঘূৰি নাছিল, ৰাজস্নেহি

হতাশ হ'ল। বজাও বৰ চিন্তাত পৰিল। বজাৰ কনিষ্ঠ পুত্ৰই তেওঁক সান্তনা দিবৰ চেষ্টা কৰিলে আৰু ক'লে যে পিছদিনা তেওঁ ককায়েকহঁতৰ সন্ধানত যাব।

পুৱা ৰাজকুমাৰে বাওঁহাতৰ বাস্তাবে খোজকাঢ়ি গৈ থাকিল। গৈ গৈ তেওঁ সেই অৰণ্যখন পালেগৈ। সেই ধুনীয়া ঘোঁৰাকেইটা আৰু সিহঁতক এক মনে চাই থকা যোগীক দেখি তেওঁও আকৰ্ষিত হ'ল। হঠাতে ৰাজকুমাৰে শিলৰ স্তম্ভ দুটা দেখিলে। তেওঁ গোটেই ঘটনাটো দেখি বৰ আচৰিত হ'ল। কিন্তু স্তম্ভ দুটাৰ ওপৰৰ অংশৰ লগত তেওঁৰ ককায়েকহঁতৰ মুখৰ মিল আছে। তেওঁৰ কৌতূহল হ'ল।

ৰাজশ্ৰেহি যোগীৰ কাষ চাপিল আৰু সুধিলে, “হে মহাত্মা, মোৰ ভ্ৰাতা দুজন এইফালে আহিছিল নেকি?”

“হয়, তেওঁলোক আহিছিল ৰাজকুমাৰ,” যোগীয়ে ক'লে।

“তেওঁলোকে এই ঘোঁৰাকেইটাত উঠি চাব খুজিছিল আৰু যেতিয়া তেওঁলোক ঘূৰি আহিল তেওঁলোকে মই সোধা প্ৰশ্নৰ উত্তৰ ভালকৈ দিব নোৱাৰিলে। সেয়ে তেওঁলোকক মই এই স্তম্ভলৈ পৰিণত কৰিলো!”

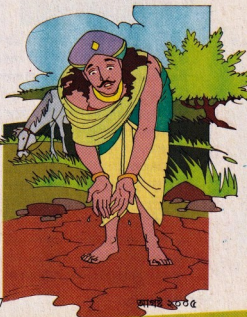
“তেওঁলোকক পুনৰ জীয়াই দিব নোৱাৰিনে?” ৰাজশ্ৰেহিয়ে কাতৰভাৱে সুধিলে।

“এটা ঘোঁৰা লোৱা আৰু যাত্ৰা কৰা। যদি আচৰিত কিবা দেখা তেন্তে মোক ক'বাহি,” যোগীয়ে ক'লে, “যদি তুমি মোৰ প্ৰশ্নৰ সন্তোষজনক উত্তৰ দিব পাৰা

তোমালোক তিনিও এই তিনিটা ঘোঁৰাত উঠি ঘৰলৈ ঘূৰি যাব পাৰিব।”

ৰাজশ্ৰেহিয়ে নিজৰ সহোদৰ দুজনক পুনৰ জীৱন দিয়াৰ আশাতে নিজৰ ভাগ্য পৰীক্ষা কৰিব খুজিলে। তেওঁ এটা ঘোঁৰাত উঠি ল'লে আৰু যোগীয়ে দেখুওৱা মতেই আগবাঢ়িল। যোগীৰ প্ৰশ্নৰ সন্তোষজনক উত্তৰ দিব পৰাকৈ কিবা ইংগিত পাবলৈ তেওঁ তেনেকুৱা একো বিশেষ আচৰিত ঘটনা বা আচৰিত ব্যক্তি লগ নাপালে।

তেওঁৰ পিয়াহ লাগিছিল আৰু তেওঁ ঘোঁৰাটোকো অলপ জিৰণি দিব খুজিছিল। অলপ দূৰত তেওঁ এটা পুখুৰী দেখা পালে। ঘোঁৰাটোক অলপ সময় চৰিবলৈ দি তেওঁ পুখুৰীটোৰ ওচৰ চাপিল আৰু আঁজলি পাতি পানী খাব খোজোতেই পুখুৰীটো শুকাই যাব

ধবিলে । তেওঁ আৰু আগবাঢ়িল আৰু এই আশা লৈ পানীত নামিল যে ইমান পানী থকা পুখুৰীটোৰপৰা তেওঁ অন্ততঃ এচলু পানী খাব পাৰিব। কিন্তু আচৰিত, বাকী থকা পানী-খিনিও লাহে লাহে নোহোৱা হৈ যাবলৈ ধৰিলে আৰু সোনকালেই গোটেই পুখুৰীটো শুকাই গ'ল ।

এয়া সঁচাকৈয়ে আচৰিত ! তেওঁ যোগীৰ ওচৰলৈ গৈ সকলো ক'বলৈ ঠিক কৰিলে । যেতিয়া তেওঁ গোটেই অভিজ্ঞতা যোগীৰ আগত বৰ্ণনা কৰিলে, যোগীয়ে সুধিলে, “ও, এতিয়া তুমি মোক কোৱাচোন, এই ঘটনাৰপৰা তুমি কি বুজিলা ?”

ৰাজকুমাৰে যোগীক এটা সন্তোষজনক

উত্তৰ দিবলৈ বহুতো চেষ্টা কৰিলে যদিও তেওঁ কোনো উত্তৰ দিব নোৱাৰিলে । “তুমিও, তোমাৰ ককায়েকহঁতকৈ একো বেলেগ নোহোৱা । হে ৰাজকুমাৰ, তোমাৰো একে দশাই হ'ব ।” পিছৰ মুহূৰ্ত্ততে ৰাজকুমাৰ ৰাজস্নেহিও এটা শিলৰ স্তম্ভলৈ পৰিণত হ'ল । তেওঁ নুমলীয়া পুত্ৰও মাজৰাতিলৈকে ঘূৰি নাহিলত প্ৰাসাদত হলস্থল লাগিল । বজাৰ অনুশোচনা হ'বলৈ ধৰিলে কিয়নো তেওঁৰ ৰূপ্যমতেই তিনিও ৰাজকুমাৰ ওলাই গৈছিল । তেওঁলোকৰ কি হ'ল কোনোও নাজানে । মন্ত্ৰীয়ে ৰাজকুমাৰসকলৰ স্থানত সৈন্য নিয়োগ কৰাৰ পৰামৰ্শ দিছিল যদিও ৰজাই ঘোষণা কৰিলে যে তেওঁ নিজেই ৰাজকুমাৰহঁতক বিচাৰি যাব । ৰজাও সেই একেবাটেদিয়ে গ'ল আৰু সোনকালেই সেই অৰণ্য আৰু ঘোঁৰাকেইটালৈ একান্ত মনে চাই থকা যোগীক দেখা পালে ।

ৰজাই ভাবিলে যে নিজৰ যোগবলেৰে যোগীয়ে চাগৈ পুতেকহঁতৰ কথা তেওঁক ক'ব পাৰিব । “হে মহাত্মা, মই নিশ্চিত যে মোৰ তিনি পুত্ৰ ৰাজ্য পৰিত্ৰমণ কৰোতে এই ৰাটেৰে নিশ্চয় আহিছিল ।”

যোগীয়ে ৰজাক কথাত সম্পূৰ্ণ কৰিবলৈ নিদিলে । “হয়, তেওঁলোক আহিছিল, আৰু মই তেওঁলোকক কেইটামান সহজ প্ৰশ্ন কৰিছিলো, তেওঁলোকে উত্তৰ দিব নোৱাৰিলে । তেওঁলোকক ৰজা হ'বৰ বাবে অনুপযুক্ত বুলি বিবেচনা কৰিলো । সেয়ে তেওঁলোকক মই শিলৰ স্তম্ভলৈ পৰিণত কৰিলো । সৌফালে চোৱা !”

ৰজাই তেওঁৰ পুতেকহঁতৰ মুখৰ লগত

সাদৃশ্য থকা শিলৰ স্তম্ভ তিনিটা দেখি আচৰিত হ'ল। “প্ৰশ্নসমূহ কি আছিল হে মহাত্মা? মোৰ পুত্ৰহঁতৰ হৈ ময়েই সেইগোবৰৰ উত্তৰ দিব পাৰোনে?”

যোগীয়ে তেতিয়া তেওঁক প্ৰথমে জোঁট পুত্ৰৰ বিষয়ে ক'লে। “ৰাজকুমাৰে এখন পাচলিৰ বাগিছা দেখিলে। তাত তেওঁৰ বৰীয়া নাছিল। বোৰাখনৰ শলাবোৰ হঠাতে কাচিলে কপালতবিত হৈ পাচলিবোৰ কাটিলে ধৰিলে। ই কি সূচায়?”

“বোৰাখনৰ কাম আছিল শাক পাচলিবোৰ বন্ধা কৰা। কিন্তু ই এক অসৎ ভৃত্যৰ দৰে তাৰ গৰাকীৰ সম্পত্তি ধ্বংস কৰিলে।”

যোগীয়ে মিচিকিয়াই হাঁহি মধ্যম ৰাজকুমাৰৰ অভিজ্ঞতা বৰ্ণনালৈ ধৰিলে। “এজন বুঢ়া মানুহে তেওঁৰ পিঠিত থকা খৰিৰ বোজাটোৰ ওজনৰ কথা মন নকৰি আৰু খৰি গোটাই গৈ আছিল। তাৰ অৰ্থ কি ক'ব পাৰিবানে ৰাজন?” ৰজাই ক'লে, “বুঢ়া মানুহজনৰ যি আছিল, তাক লৈ তেওঁ সন্তুষ্ট নাছিল। ফলাফলৰ কথান অভাবকৈ তেওঁ আৰু খুজিছিল।”

যোগীয়ে তেতিয়াও মিচিকিয়াই হাঁহিলে। “তোমাৰ কনিষ্ঠ পুত্ৰই একাঁজলি পানী খাব বিচাৰিছিল। কিন্তু পুখুৰীটো শুকাই গৈছিল। সেয়া তুমি কেনেকৈ ব্যাখ্যা কৰিবা?” “লাহ-বিলাহত থকা এজন মানুহ যি তেওঁৰ ধন অপ্ৰয়োজনীয় বস্তুত খৰচ কৰে শেষ অৱস্থাত তেওঁৰ একোৰে নাথাকেগৈ।” ৰজাই ক'লে। তেওঁ হাঁহিব শব্দ শুনা পালে আৰু তেওঁৰ কাষতে তিনি পুত্ৰ থিয় দি আছিল। স্তম্ভকেইটা নোহোৱা হৈ গ'ল।

“হে মহাত্মা!” ৰজাই যোগীৰ সমুখত বীথল দি পৰিল। “মোৰ তিনি পুত্ৰৰ জীৱন ঘূৰাই দিয়াৰ বাবে আজীৱন মই আপোনাৰ সেৱা কৰিম। আজি মই মোৰ পুত্ৰহঁতক মোৰ প্ৰাসাদলৈ লৈ যাওঁ আৰু আপুনিও যদি আমাৰ লগতে থাকি মোৰ পুত্ৰহঁতক এজন উপযুক্ত ৰজা হ'বলৈ শিক্ষা দিয়ে মই সুখী হ'ম।”

যোগীয়ে ৰাজকুমাৰহঁতক ক'লে, “তোমালোকে প্ৰত্যেকেই এটা এটা ঘোঁৰালৈ প্ৰাসাদলৈ ঘূৰি যোৱা।

কিছুদিনৰ পিছত, ৰাজকীয় নীতি নিয়মেৰে যোগীক প্ৰাসাদলৈ নিয়া হ'ল আৰু ৰাজকুমাৰ সকলৰ ৰাজগুৰু পুতা হ'ল।

১. চিত্ৰ কাৰিকৰ শিক শাৰীয়াত চৰাচৰ

২. চিত্ৰ কাৰিকৰ শিক শাৰীয়াত চৰাচৰ

৩. চিত্ৰ কাৰিকৰ শিক শাৰীয়াত চৰাচৰ

৪. চিত্ৰ কাৰিকৰ শিক শাৰীয়াত চৰাচৰ

৫. চিত্ৰ কাৰিকৰ শিক শাৰীয়াত চৰাচৰ

৬. চিত্ৰ কাৰিকৰ শিক শাৰীয়াত চৰাচৰ

৭. চিত্ৰ কাৰিকৰ শিক শাৰীয়াত চৰাচৰ

৮. চিত্ৰ কাৰিকৰ শিক শাৰীয়াত চৰাচৰ

৯. চিত্ৰ কাৰিকৰ শিক শাৰীয়াত চৰাচৰ

১০. চিত্ৰ কাৰিকৰ শিক শাৰীয়াত চৰাচৰ

১১. চিত্ৰ কাৰিকৰ শিক শাৰীয়াত চৰাচৰ

১২. চিত্ৰ কাৰিকৰ শিক শাৰীয়াত চৰাচৰ

১৩. চিত্ৰ কাৰিকৰ শিক শাৰীয়াত চৰাচৰ

১৪. চিত্ৰ কাৰিকৰ শিক শাৰীয়াত চৰাচৰ

১৫. চিত্ৰ কাৰিকৰ শিক শাৰীয়াত চৰাচৰ

১৬. চিত্ৰ কাৰিকৰ শিক শাৰীয়াত চৰাচৰ

১৭. চিত্ৰ কাৰিকৰ শিক শাৰীয়াত চৰাচৰ

১৮. চিত্ৰ কাৰিকৰ শিক শাৰীয়াত চৰাচৰ

১৯. চিত্ৰ কাৰিকৰ শিক শাৰীয়াত চৰাচৰ

২০. চিত্ৰ কাৰিকৰ শিক শাৰীয়াত চৰাচৰ

২১. চিত্ৰ কাৰিকৰ শিক শাৰীয়াত চৰাচৰ

২২. চিত্ৰ কাৰিকৰ শিক শাৰীয়াত চৰাচৰ

২৩. চিত্ৰ কাৰিকৰ শিক শাৰীয়াত চৰাচৰ

২৪. চিত্ৰ কাৰিকৰ শিক শাৰীয়াত চৰাচৰ

২৫. চিত্ৰ কাৰিকৰ শিক শাৰীয়াত চৰাচৰ

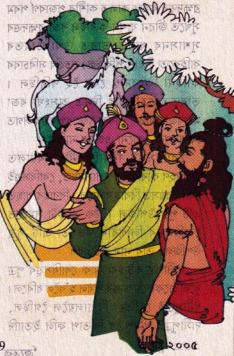
২৬. চিত্ৰ কাৰিকৰ শিক শাৰীয়াত চৰাচৰ

২৭. চিত্ৰ কাৰিকৰ শিক শাৰীয়াত চৰাচৰ

২৮. চিত্ৰ কাৰিকৰ শিক শাৰীয়াত চৰাচৰ

২৯. চিত্ৰ কাৰিকৰ শিক শাৰীয়াত চৰাচৰ

৩০. চিত্ৰ কাৰিকৰ শিক শাৰীয়াত চৰাচৰ

দাসীপুত্ৰ

ব্ৰহ্মদত্ত তেতিয়াও কাশী নগৰীৰ ৰজা ।
ব্ৰহ্মদত্তৰ ৰাজত্ব কালত কাশীৰ প্ৰজাবৰ্গ পৰম
সুখতে জীৱন যাপন কৰিছিল ৰজা ব্ৰহ্মদত্তৰ
সুশাসনৰ খ্যাতি ভাৰত তথা ভাৰতৰ
বাহিৰতো বিয়পি পৰিছিল । তেওঁৰ সুবিচাৰৰ
কাহিনী কিংবদন্তি যেন হৈ পৰিছিল ।
ভাৰতত তেতিয়াৰ দিনত অসংখ্য ৰজা
মহাৰজা আছিল ; কিন্তু ৰজা ব্ৰহ্মদত্তৰ লগত
বিজাৰপৰা কোনো এজনো নাছিল ।

বোধিসত্ত্বই বিৰাট ধনী পৰিয়ালত
জন্মগ্ৰহণ কৰিছিল । যথাসময়ত, বোধিসত্ত্বই
যোগ্য বয়সত বিবাহ কৰালে । বিবাহৰ পাছত
এটি পুত্ৰ উপজিল । ঠিক একেটা সময়তে
বোধিসত্ত্বৰ লিগিৰীৰ গৰ্ভতো এটি পুত্ৰ
উপজিল । তাৰ নাম কটাহক ।

দাসীপুত্ৰ কটাহক আৰু বোধিসত্ত্বৰ পুত্ৰ
দুয়ো একেলগে ডাঙৰ দীঘল হ'বলৈ ধৰিলে ।
ধনীপুত্ৰই যেতিয়া বিদ্যালয়লৈ গৈছিল,
দাসীপুত্ৰই ধনীপুত্ৰৰ কিতাপ ফলি ইত্যাদি

কঢ়িয়াই লৈ গৈছিল । কিন্তু ধনীপুত্ৰই শিকা
সকলো ধৰণৰ বিদ্যাও দাসীপুত্ৰ কটাহকে
কেৱল কাণেৰে শুনিয়েই শিকি পেলাইছিল ।

কালক্ৰমে সকলোৰে কথাটো জানিলে ।
জানিয়ে যে দাসীপুত্ৰ কটাহকো বিদ্বান হ'ল ।
এদিন কটাহকে ভাবিলে : দহোৰাইজে মোক
যেতিয়া বিদ্বান হিচাপে শলাগে, তেতিয়া
মইনো ইয়াত আৰু ভূতাৰ কাম কৰোঁ কিয় ?
মই আন ভদ্ৰ কামৰ বাবে চেষ্টা নকৰোঁ কিয় ?

কাশী নগৰৰপৰা বহু দূৰত বোধিসত্ত্বৰ
এজন বিৰাট ধনী বন্ধু আছিল । কটাহকে
সেই বন্ধুজনলৈ এখন চিঠি লিখিলে আৰু
চিঠিখনৰ তলত বোধিসত্ত্বৰ নামত চহী
দিলে । স্বাভাৱিকতেই, কটাহকে বহু ভাবিচিন্তি
এনে অভিনৱ এক বুদ্ধি পাঙিছিল । কটাহকে
ভাবিছিল : ইমানদূৰলৈ কোন যাব হঠাতে ?
ইয়াৰপৰা কোনে কাৰ খবৰ ল'ব ? গতিকে
মই যি কাম কৰিবলৈ ওলাইছোঁ, তাৰে মোৰ
বিপদৰ সম্ভাৱনা নিচেই কম । চিঠিখনত লেখা

‘জাতক কাহিনী’

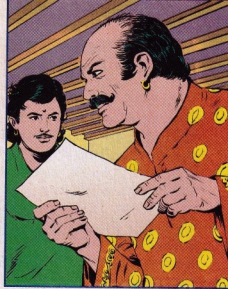
আছিল : “মই মোৰ পুত্ৰক তোমাৰ ওচৰলৈ পঠাইছোঁ । মোৰ পুত্ৰৰ জ্ঞানবুদ্ধিৰ পৰিচয় পাই তুমি চাগৈ চমৎকৃত হ’বা । তোমাৰ বিবাহযোগ্য কন্যাটিৰ মোৰ পুত্ৰৰ সৈতে যোৰা পাতিলে তুমি কিজানি ভালৈই পাবা । তোমাৰ কন্যা তোমাৰ ওচৰতে থাকিব, মোৰ পুত্ৰকো তুমি তোমাৰ ঘৰতে ৰাখিব পাবা, মোৰ আপত্তি নাই । তুমি জানাই, মোৰ সময়ৰ কিমান নাটনি । যেতিয়াই সময় উলিয়াব পাৰিম, তেতিয়াই মই নিশ্চয় তোমালোকৰ ঘৰলৈ যাম আৰু সকলোকে চাই আহিমগৈ।”

চিঠিখন পঢ়ি, ধনী মানুহজন অতি আনন্দিত হ’ল আৰু এক শুভ মুহূৰ্ত চাই কটাহকৰ সৈতে জীয়েকৰ বিয়া সম্পন্ন কৰিলে ।

কটাহকে তাৰ অভিনৱ আঁচনিমতে সকলো কাম সুকলমে সম্পন্ন হোৱাত বৰ ভাল পালে । সি মোটামুটিভাৱে ধনীপুত্ৰৰ দৰে আচাৰ আচৰণ কৰিবলৈ ধৰিলে যাতে তাক কোনেও দাসীপুত্ৰ বুলি নাভাবে ।

এতিয়া কটাহক হ’ল লক্ষাধিপতিৰ জোঁৱায়েক । এতিয়া তাৰ কোনো বস্ত্ৰৰ অভাৱ নাই । তথাপি সি সুখী নহয়, কেতিয়াবা কেতিয়াবা ভাবিছিল : এইদেশৰ মানুহ-বিলাকে ভদ্ৰ সভ্যতা কাক বোলে তাকো নাজানে । ইহঁতৰ খোৱা লোৱা পিন্ধন উৰণ একেবাৰে কচিহীন । ভাল বেয়াৰ জ্ঞানো নাই । এই দেশ বসবাসৰ অযোগ্য ।

ইপিনে, কটাহকে কাকো একো নোকোৱা কৈয়েই গুচি যোৱাত তাক বিচাৰি উলিয়াবলৈ বোধিসত্ত্বই চাৰিওফালে মানুহ পঠালে । বহু দিন ধৰি বিচাৰি বিচাৰি কটাহকৰ সন্ধান পোৱা গ’ল । কটাহকে নিজৰ নাম সলাই

এগৰাকী লক্ষাধিপতিৰ জীয়েকক বিয়া কৰালে আৰু তাতে আছে ।

এই বাতৰি পাই বোধিসত্ত্বই মনতে দুখ পালে । যি কি নহওক--কটাহকক লৈ আহিবলৈ বোধিসত্ত্ব নিজেই ৰাওণা হ’ল ।

বোধিসত্ত্ব অহাৰ কথা শুনি কটাহক ভীত হৈ উঠিল । সি পলাই যোৱাৰ কথা ভাবিলে । কিন্তু পাছ মুহূৰ্ততে ভাবিলে : প্ৰভুক অৰ্থাৎ বোধিসত্ত্বক সকলো কথা কৈ তেওঁৰ কৰুণা-ভিক্ষা কৰাটোহে ভাল হ’ব ।

তাৰ পাছত বোধিসত্ত্বক সকলো কথা কৈকটাহকে তেওঁৰ ভৰিত ধৰি ক্ষমা প্ৰাৰ্থনা কৰিলে । ধনী মানুহজনে কিস্থা কটাহকৰ পত্নীয়ে এই কথাৰ ভূ নাপালে ।

বোধিসত্ত্বৰ প্ৰতি কটাহকৰ আচৰণলৈ চাই ধনী মানুহজনৰ লগুৱা লিগিৰীহঁতে ভাবিলে : জোঁৱায়েকে আগম্ভক মানুহজনৰ সৈতে ভৃত্যৰ দৰে কথা পাতিছে কিয় ! সিহঁতৰ

মনোভাৱ উমানতে বুজি পাই কটাহকে সিহঁতক ক'লে, “মই আন ল'ৰাহঁতৰ দৰে নহওঁ। পিতৃক মই দেৱতাৰ দৰে জ্ঞান কৰোঁ। মই পুত্ৰ হৈয়ো ভূতাৰ দৰে পিতৃক সেৱা কৰোঁ।”

লক্ষাধিপতিয়ে বোধিসত্ত্বক ক'লে, “তোমাৰ ইচ্ছা মতে তোমাৰ পুত্ৰৰ সৈতে মোৰ জীয়াবীৰ যোৰা পাতি দিলোঁ।”

বোধিসত্ত্বই বন্ধুৰ কথাত সন্তোষ প্ৰকাশ কৰিলে। কটাহকৰ সৈতে বন্ধুৱে তেওঁৰ জীয়েকৰ বিয়া পাতি দিয়াত বোধিসত্ত্বই বৰ ভাল পোৱাৰ ভাও জুৰিলে আৰু তাৰ পাছত কটাহকৰ পত্নীক সুধিলে, “বোৱাৰী, তোমাক কথা এটা সোধোঁ। তুমি আমাৰ পুত্ৰক ভাল পাইছানে?”

লক্ষাধিপতিৰ কন্যাই ক'লে, “তেওঁক মই সম্ভট কৰিব পৰা নাই। তেওঁ মোৰ বন্ধা বঢ়া সমূলি ভাল নাপায়।”

“ওঁস তাৰ স্বভাৱ তেনেকুৱাই। যি কি নহওক--মই তোমাক এটা শ্লোক লিখি দিছোঁ, এই শ্লোকটো যদি তাৰ খোৱাৰ পৰতে মাতাঁ, তেনেহ'লে সি সকলো খাদ্য খাই ভাল পাব।” বোধিসত্ত্বই শ্লোকটো লিখি দি, কেইদিনমান তাত থাকি, তাৰ পাছত এদিন

কাশীলৈ উভতি গ'ল। বোধিসত্ত্ব গুচি যোৱাৰ পাছত কটাহকৰ দপদপনি আৰু বাঢ়ি গ'ল।

খাদ্য বস্তু একোৱেই তাৰ ভাল নলগা হ'ল। এদিন খাবলৈ বহি যেতিয়া অতিপাত বিৰক্তি প্ৰকাশ কৰিলে সি, তেতিয়া তাৰ পত্নীয়ে সেই শ্লোকটি পাঠ কৰিলে:

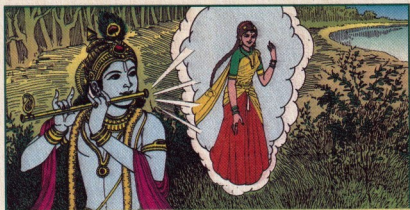
“বহ্মপি সো বিকথেয় অঞ্জম জনপদম্
গতো অন্যগন্ত্যান্ দূসেযাভূঞ্জ ভোগো
কটাহক।”

(কটাহকে বিভিন্ন ধৰণৰ গালি শপনি খাই, আন ঠাইলৈ পলাই গৈ, সেই ঠাইৰ লোকসকলক দোষাৰোপ কৰি, সকলো-প্ৰকাৰৰ ভোগ বিলাসত ডুব গৈ থাকে।)

এই শ্লোকৰ অৰ্থ আনকি কটাহকৰ পত্নীয়েও নাজানিছিল। কিন্তু বোধিসত্ত্বই সকলো কথা তাৰ পত্নীক কৈ দিয়া বুলি কটাহকে ভাবিছিল।

এই ঘটনাৰ পাছৰপৰা কটাহকে খোৱা লোৱা বা পিন্ধন উৰনৰ বিষয় লৈ কেতিয়াও কোনো হুলাস্থূল কৰা নাছিল আৰু সংযত আচৰণ কৰি তাতেই পৰম সন্তোষেৰে জীৱন কটাইছিল।

বিষ্ণুকথা

“হে সূত মুনিম্ভ্র, কৃষ্ণ অন্য এক রূপত জগতত আবির্ভূত হ’ব বুলি আমি শুনিছোঁ। সেই রূপ লৈ আহি তেওঁ কি কবিব-- সদাহতে আমি তাকে শুনিবলৈ বিচাৰোঁ।” এই বুলি কৈ মুনিগণে সূতক অনুবোধ কৰাত সূতই ক’বলৈ ধৰিলে :

সতালোকৰ উৰ্ধতো আন এখন লোক আছে। সেই লোক হ’ল গোলোক। সদায় আলোকেৰে সমুজ্জ্বল। অতি গাঢ় নীলা বৰণৰে যদি তাত বিষ্ণু আবির্ভূত নহয়, তেনেহ’লে তেওঁ কৃষ্ণবৰ্ণ ৰূপে প্ৰতিভাত হ’ব। সেই লোকত প্ৰবাহমান বিৰজা নৈৰ তীৰত থকা তুলসীবনত কৃষ্ণৰ নাম লৈ বাঁহী বজাই থাকোঁতে যি মোহনীয় ৰূপৰ সৃষ্টি হ’ব সেই ৰূপ হ’ব বাধাৰ ৰূপ। প্ৰকৃতিকপিণী বাধা আৰু পুৰুষকপি কৃষ্ণ সেই লোকত

বিহাৰ কৰিব। আৰু কৃষ্ণৰ কাষত ছাঁৰ দৰে থাকিব সুদাম।

বাধাৰ দেহৰূপৰা অনেক গোপিকা নিৰ্গত হ’ব আৰু বিৰজা নদীয়ে স্ত্ৰীৰ ৰূপ ধৰি বৃন্দা দেৱী ৰূপে কৃষ্ণপ্ৰেমত মগ্ন হৈ আৰাধনা কৰিব।

এবাৰ বাধা আৰু কৃষ্ণই অনুৰক্ত ভক্তৰ দৰে পৰম্পৰ মগ্ন হৈ থাকোঁতে বিৰজা তালৈ আহিল। সেই সময়ত তাত বিৰজাক দেখি বাধাৰ অলপ ৰাগ উঠিল। বাধাই বিৰজাক পৃথিৱীত জন্মগ্ৰহণ কৰাৰ অভিশাপ দিলে। সুদামে বাধাৰ এই অভিশাপৰ প্ৰতিবাদ জনালে।

সুদামৰ কথাত বাধাৰ ৰাগ আৰু চৰিল। বাধাই সুদামকো পৃথিৱীত এটা ৰান্ধসকপে জন্মগ্ৰহণ কৰিবলৈ শাওপাত দিলে। বাধাৰ

অতিশাপত বিবজাই পৃথিবীত জন্মগ্রহণ কৰি তুলসী আৰু বৃন্দা নামেৰে জনাজাত হ'ল।

এবাৰ দেৱৰাজ ইন্দ্র কৈলাসলৈ গৈ দ্বাবদ নামৰ এজন প্ৰহৰীৰ উগ্ৰ আচৰণলৈ লক্ষ্য কৰি দ্বাবদলৈ বজ্ৰায়ুধ নিক্ষেপ কৰিলে। প্ৰহৰীৰ ৰূপ লৈ তাত থিয় হৈ থকাজন যে প্ৰকৃতপক্ষে স্নয়ং শিৱ--ইন্দ্রই সেই কথাৰ ভূ পোৱা নাছিল। ইন্দ্রই বজ্ৰায়ুধ নিক্ষেপ কৰাৰ লগে লগে ক্ৰোধাগ্নিত হৈ শিৱই তেওঁৰ তৃতীয় নেত্ৰ উন্মিলিত কৰিলে। ইন্দ্রই তৎক্ষণাৎ কৰযোৰে ক'লে, “ৰক্ষা কৰক, ৰক্ষা কৰক!”

তেতিয়া শিৱই তেওঁৰ তৃতীয় নয়নৰপৰা নিৰ্গত ৰোষাগ্নি সমুদ্ৰলৈ নিক্ষেপ কৰিলে। ঠিক সেই সময়তে অতিশপ্ত সুদাম শ্বেতশংখৰ শীৰ্ষত এক বালকৰ ৰূপ ধৰি বৈ আছিল।

প্ৰকৃততে, সুদাম আৰু কৃষ্ণ একেই

অংগৰ দুইকপ। কৃষ্ণই সুদামক অত্যন্ত মৰম কৰিছিল। কৃষ্ণই সুদামৰ বাহুত অজেয় কবচ পিন্ধাই দিছিল।

ইপিনে--সাগৰতীৰত দম্ভ নামৰ ৰাক্ষসৰজাই পুত্ৰ প্ৰাপ্তিৰ বাবে তপস্যা কৰি থাকোঁতে সমুদ্ৰৰ বুকুত সেই বালকটিক দেখা পাই তাক কোলাত তুলি ল'লে। তাৰ নাম দিয়া হ'ল জলন্ধৰ আৰু শঙ্খাচূড়।

সিপিনে--তুলসীয়ে বিষুক পতিকপে পোৱাৰ বাবে আৰাধনা কৰি থাকোঁতে জলন্ধৰ তুলসীৰ সমুখত উপস্থিত হ'ল।

জলন্ধৰৰ সৈতে তুলসীৰ বিবাহ হৈ গ'ল। তাৰ পাছত, জলন্ধৰ অসীম শক্তিৰ অধিকাৰী হ'ল আৰু তিনিও লোক জয় কৰিলে। তুলসীৰ পতিব্ৰতা গুণে জলন্ধৰক সৰ্ব-বিপদৰপৰা ৰক্ষা কৰিছিল।

জলন্ধৰে তুলসীৰ ৰূপত মুগ্ধ হৈ তুলসীক বিয়া কৰাব খুজিছিল, যদিও উভয়ৰ মাজত মতাদৰ্শগত পাৰ্থক্য আছিল। এই পাৰ্থক্য আছিল ৰাক্ষসতত্ত্বৰ লগত সাত্বিকতত্ত্বৰ পাৰ্থক্য। কিন্তু বিবাহৰ ক্ষণৰেপৰাই জলন্ধৰৰ মনত পৰিৱৰ্তনে দেখা দিছিল। মতাদৰ্শগত পাৰ্থক্যৰ ফলত তুলসী আৰু জলন্ধৰৰ মাজত আৰু দেখাদেখি হোৱা নাছিল। নিৰুপায় তুলসীয়ে বিবাহৰ আসনত থকা স্বামীৰ পদচিহ্নকে পূজা কৰি জীৱন অতিবাহিত কৰিবলৈ ধৰিলে।

জলন্ধৰে তিনিও লোক জয় কৰাৰ মূলত আছিল কৃষ্ণপ্ৰদত্ত সেই অজেয় কবচ।

এনে অৱস্থাত নাৰদমুনিৰে হাত সাৰাট বহি থাকিব নোৱাৰে। নাৰদে জলন্ধৰক

পার্বতীৰ ৰূপ সৌন্দৰ্য্যৰ কথা ক'লেহি আৰু
জলন্ধৰেও পাৰ্বতীক যেনেতেনে পত্নীৰূপে
পাবলৈ মন মেলিলে ।

জলন্ধৰ পোনে পোনেই কৈলাসলৈ গৈ
ঘোষণা কৰিলে, “পাৰ্বতীক মোৰ হাতত
সমৰ্পণ কৰা, নহ'লে মৃত্যুৰ বাবে সাজু
হোৱা।” এই বুলি কৈয়েই জলন্ধৰে শিৱক
আক্ৰমণ কৰিলে । শিৱই ত্ৰিশূল নিষ্ক্ষেপ
কৰিলে ; কিন্তু ত্ৰিশূলপাট জলন্ধৰৰ গাত
ঠেকা খাই তললৈ পৰি গ'ল । পাৰ্বতী বাধাৰ
কাষ চাপিল ।

বাধাই পাৰ্বতীক ক'লে যে--শিৱৰ
ৰোষাগ্নিৰপৰাই জলন্ধৰৰ জন্ম হৈছে, আকৌ
শিৱৰ হাততেই তাৰ মৃত্যুও হ'ব । পিছে--
কৃষ্ণ ৰুচ থকাহেতুকে কোনেও জলন্ধৰক
পৰাজিত কৰিব পৰা নাই আৰু লগতে
তুলসীৰ পতিব্ৰতা গুণেও জলন্ধৰক ৰক্ষা
কৰি আছে । পিছে বিষ্ণুৱে কৰিব নোৱৰা
কাৰ্য্য নাই । গতিকে বিষ্ণুক প্ৰাৰ্থনা জনাব
লাগে ।

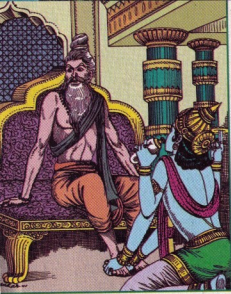
পাৰ্বতীৰ কাতৰ অনুৰোধত, ব্ৰাহ্মণৰ
বেশত বিষ্ণু হিমালয়লৈ গৈ জলন্ধৰৰ কাষ
চাপিল । দৰিদ্ৰ বৃদ্ধ ব্ৰাহ্মণক দেখি জলন্ধৰৰ
প্ৰাণত পুতৌ জাগিল । ব্ৰাহ্মণে পাৰ্ধ্যমানে
জলন্ধৰৰ শলাগ লৈ ক'লে, “হে তিনিও
লোকৰ মহান অধিপতি ! তোমাৰ মান বীৰক
সেই সাধাৰণৰো সাধাৰণ ৰুচৰে নুশুয়ায় ।
অথচ মোৰ দৰে ভিখাৰীয়ে সেই ৰুচ
পোৱাহেঁতেন এই হিমালয়ৰ অকল্পনীয়
হিমৰপৰা ৰক্ষা পালোহেঁতেন । তুমি দয়া কৰি
সেই ৰুচটি মোক দান কৰিলে ওৰে জীৱনলৈ

তোমাৰ ওচৰত কৃতজ্ঞ হৈ থাকিম ।” জলন্ধৰে
গৰ্বে সৈতে ক'লে, “এই ৰুচ মোৰ ওচৰত
একেবাৰেই মূল্যহীন । ৰুচৰে মোক ৰজা কৰা
নাই, মই নিজৰ বুদ্ধি তথা বাহুবলেৰেহে
তিনিও লোক জয় কৰিলোঁ । লোৱা, এই ৰুচ
তুমি লৈ যোৱা।” জলন্ধৰে ব্ৰাহ্মণক ৰুচটি
দিলে ।

তাৰ পাছত বিষ্ণুৱে জলন্ধৰৰ ৰূপ ধাৰণ
কৰি তুলসীৰ কাষ চাপিল । সিপিনে জলন্ধৰে
তেতিয়া কৈলাসত শিৱৰ বিৰুদ্ধে যুদ্ধ কৰি
আছিল ।

এসময়ত গণ্ডতী নামৰ এজনী দেৱ-
গণিকা, ভুলোকলৈ গৈ, বিষ্ণুক পত্নীৰূপে
পাবলৈ প্ৰাৰ্থনা কৰাত বিষ্ণুৱে গণ্ডকীক
গণ্ডকী নৈৰূপে বৈ থাকিবলৈ ক'লে । বিষ্ণুৱে
সেই নৈত শিল হৈ থকাৰ প্ৰতিশ্ৰুতি দিলে
আৰু লগে লগে গণিকা গণ্ডকী নৈলৈ

পৰিৱৰ্তিতা হ'ল। তুলসীয়ে জলন্ধৰকপী বিষ্ণুক দেখা পাই প্ৰকৃততেই নিজৰ স্বামী বুলি ভাবি ল'লে।

তুলসীয়ে সাষ্টাংগে জলন্ধৰক প্ৰণাম কৰিলে। আৰু ঠিক সেই সময়তে শিৱৰ ত্ৰিশূলে আচল জলন্ধৰক কণ্ঠ বিদ্ধ কৰাত জলন্ধৰ দ্বিখণ্ডিত হৈ পৰিল আৰু বিষ্ণুৱে তৎক্ষণাৎ নিজ মূৰ্তি ধাৰণ কৰিলে।

বিষ্ণুৱে যে তেওঁক প্ৰতাৰিত কৰিছে-- স্বামীৰ ছিন্ন মস্তক দেখা পাই তুলসীয়ে বুজি পালে। ক্ৰোধত আত্মহাৰা হৈ তুলসীয়ে বিষ্ণুক ক'লে, “হে বিষ্ণু, এই প্ৰতাৰণাৰ ফলত তুমি শিল হৈ যাবা।”

বিষ্ণুৱে মিচিকিয়াই হাঁহি মাৰি ক'লে, “তোমাৰ অভিশাপ মই আনন্দৰে সৈতে শিৰ পাতি লৈছোঁ, তুলসী। তোমাৰ স্বামী যে আচলতে জলন্ধৰক কপত সুদাম--তুমি

নিশ্চয় নাজানা। বিবাহৰ পাছত তুমি জগতত আদৰ্শ সাধনী ৰূপে, সতীতুলসী নামেৰে বিখ্যাত হ'লা। তুমি পৱিত্ৰ তুলসীবৃক্ষ হৈ পৃথিৱীত জন্ম ল'বা আৰু ময়ো তুলসীতলত শিলাটি হৈ সদায় তোমাৰ ওচৰত থাকিম।” এই বুলি কৈ বিষ্ণুৱে শিলা হৈ গগুণী নৈত অৱতৰণ কৰিলে আৰু তুলসীয়ে বৃক্ষৰূপে পৃথিৱীত জন্ম ল'লেগৈ। তেতিয়াৰপৰাই তুলসীতলৰ শিলা পূজিত হৈ আহিছে।

এসময়ত ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু আৰু মহেশ্বৰৰ মাজত কোন ডাঙৰ--সেই কথা নিৰ্দ্ধাৰণ কৰিবলৈ ঋষিগণে মহাঋষি ভৃগুক সত্যলোকলৈ প্ৰেৰণ কৰিলে।

ভৃগু সত্যলোকলৈ গ'ল। তাত তেতিয়া ব্ৰহ্মাই সৰস্বতীৰ বীণাবাদন শুনি তন্ময় হৈ বহি আছিল, ভৃগুৰ উপস্থিতিলৈ ব্ৰহ্মাই ঘূৰিও নোচোৱা হ'ল।

তাৰ পাছত, কৈলাসলৈ গৈ ভৃগুমুনিয়ে শিৱক পাৰ্বতীৰ সৈতে নৃত্য কৰি থকা দেখা পালে। নৃত্যমগ্ন শিৱয়ো ভৃগুৰ উপস্থিতিৰ কথা গমকে নাপালে। ভৃগুৰ ভৰিত এটা চকু আছিল। তাৰ ফলত ভৃগুৰ ক্ৰোধ আছিল অতি প্ৰবল।

তাৰ পাছত, ক্ৰুদ্ধ ভৃগু বৈকুণ্ঠলৈ গ'ল। বিষ্ণুৱে ভৃগুক দেখা পায়ো নেন্দেখাৰ দৰে হৈ লক্ষ্মীদেৱীক লৈয়েই মগ্ন আছিল। এই কথাত অতিপাত ক্ৰুদ্ধ হৈ ভৃগুৱে বিষ্ণুক বুকুত পদাঘাত কৰিলে।

বিষ্ণুৱে খিতাতে থিয় হৈ, মহৰ্ষি ভৃগুক প্ৰণাম কৰি, ভৃগুৰ চৰণ মস্তকোপৰি ধাৰণ কৰি ক'লে, “হে মহৰ্ষি! তোমাৰ কোমল চৰণৰ

মৃদু আঘাতেৰে মোৰ বক্ষ ধন্য হ'ল ।” এই
বুলি কৈয়েই, বিষ্ণুৱে ডুগুৰ চৰণত থকা
চকুটো গিলি পেলালে ।

তাৰ পাছত ডুগুৱে উভতি গৈ বিষ্ণুকহে
ডাঙৰ বুলি প্ৰশংসা কৰিলে ।

ডুগুৱে বিষ্ণুৰ বক্ষত পদাঘাত কৰা সত্বেও
বিষ্ণু ক্ৰুদ্ধ নহ'ল, বৰঞ্চ ডুগুৰ চৰণ
মন্ত্ৰকোপৰি ধাৰণ কৰিলে । কিন্তু লক্ষ্মী-
দেৱীয়ে এই ঘটনাত অপমানিতা বোধ
কৰিলে । সাধাৰণ ঋষি এজনৰ পদাঘাতেৰে
বিষ্ণুৰ বক্ষ অপৰিত্ৰ হোৱা বুলি ভাবি
লক্ষ্মীদেৱীয়ে বৈকুণ্ঠ এৰি ভুলোকলৈ গৈ
তাপসীৰ বেষত তপস্যা কৰি থাকিল ।

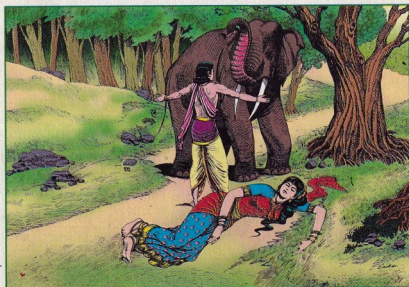
লক্ষ্মীদেৱী তপস্যামগ্না হৈ থাকোঁতে,
বিষ্ণুৱে তেওঁক বিচাৰি শ্ৰীনিবাস বুলি নিজৰ
পৰিচয় দি আশ্ৰমতে আশ্ৰয় ল'লেগৈ ।

কৃষ্ণৰতাৰ কালত যশোদা তাতে বকুলা-
ৰূপে আছিল ।

এসময়ত যশোদাই কৃষ্ণক কৈছিল,
“পুত্ৰৰ বিবাহত মাতৃৰ যে কিমান আনন্দ,
তুমিও নুবুজা নহয় । কিন্তু মোৰ এই ইচ্ছা
তুমি পূৰণ হ'বলৈ নিদিলা । মই নিজে তোমাৰ
বিবাহ দিব নোৱাৰিলোঁ ।”

তেতিয়া কৃষ্ণই কৈছিল, “মা, অহা
জনমত তোমাৰ এই ইচ্ছা পূৰ্ণ হ'ব ।”

বকুলাদেৱীয়ে শ্ৰীনিবাসক নিজৰ পুত্ৰৰ
দৰে লালন পালন কৰিবলৈ ধৰিলে ।
শ্ৰীনিবাসো বকুলাৰ পুত্ৰৰ দৰেই আশ্ৰমত
থাকিল । এদিন শ্ৰীনিবাস আশ্ৰমত বনৰ
মাজত ফুৰি থাকোঁতে আকাশৰজাৰ কন্যা
পদ্মাবতী বনাঞ্চললৈ আহিল । আৰু ঠিক
তেতিয়াই এটা বলিয়া হাতীয়ে সমগ্ৰ বনাঞ্চল

কঁপাই দপদপাই থাকিল। রাজকুঁৱৰী পদ্মারতীৰ সখিয়েকহঁতে যি যেনিয়েদি পাবিলে পলল: কিন্তু পলাবলৈ গৈ পদ্মারতী শ্ৰীনিবাসৰ সমুখত উপস্থিত হ'লগৈ আৰু ঠিক তেতিয়াই বলিয়া হাতীটো সেইপিনে চেকুৰি আহিল।

শ্ৰীনিবাস তৎক্ষণাৎ বলিয়া হাতীটোৰ আগত থিয় হ'ল আৰু হাতীটো যেনিবা মন্ত্ৰমুগ্ধ হৈ স্তব্ধ হৈ পৰিল।

বলিয়া হাতীটোৱে তাৰ শঁৰ ওপৰলৈ দাঙি শ্ৰীনিবাসক প্ৰণাম কৰিলে।

শ্ৰীনিবাস আৰু পদ্মারতী পৰস্পৰৰ প্ৰতি আকৃষ্ট হ'ল। পদ্মারতী পূৰ্বজনমত আছিল বেদৱতী। বেদৱতী আছিল বিষ্ণুভক্ত। বিষ্ণুক পতিকপে লাভ কৰিবলৈ বেদৱতীয়ে তপস্যা কৰিছিল। বাৰণে বেদৱতীৰ ওপৰত বলপ্ৰয়োগ কৰাত বেদৱতীয়ে অপমান পাই নিজৰ বোষাগুৰিৰে নিজক ভস্মীভূত কৰিছিল।

আকাশৰজাই পদ্মারতীক শ্ৰীনিবাসৰ সৈতে বিবাহ দিবলৈ বকুলাৰ ওচৰত প্ৰস্তাৱ দাঙি ধৰিলে। বকুলায়ো সানন্দে সন্মতি দিলে। শ্ৰীনিবাস পদ্মারতী বিবাহিত হ'ল।

বিবাহ সম্পাদিত নোহোৱালৈকে নাৰদ

মনে মনে আছিল। বিয়া হোৱামাত্ৰকে নাৰদ লক্ষ্মীদেৱীৰ কাষ চাপিল। নাৰদৰপৰা সকলো কথা শুনি লক্ষ্মীদেৱীয়ে বকুলা পুত্ৰ শ্ৰীনিবাসক বিচাৰি ওলাল।

বহুদূৰেপৰাই লক্ষ্মীদেৱীক আহি থকা দেখি, পদ্মারতীক তাত বৈ থাকিবলৈ কৈ, শ্ৰীনিবাসে সাত শিখৰ বিশিষ্ট শেষাদ্ৰি পৰ্বতৰ চূড়াত উঠি লক্ষ্মীদেৱী অহালৈ চাই ব'ল। লক্ষ্মীদেৱীৰ বক্তৃচ্ছদ্ৰু দেখি শ্ৰীনিবাসে ক'লা শিলৰ ৰূপ ল'লে। সেই শিলৰ চাৰিও-কাষতে তুলসীবৃক্ষ উপজিল আৰু বিষ্ণু, শিৱ আৰু শাক্তৰ ৰূপ প্ৰকাশিত হ'ল। মাথোন সিমানেই নহয়, সেই শিললৈ চাই যিজন যি ৰূপ দেখিবলৈ বাঞ্ছা কৰিছিল সেই ৰূপকে দেখা পাইছিল।

ইপিনে, পদ্মারতী য'তে থিয় হৈ আছিল, তাতে অলবভাৱে থিয় হৈ থাকিল। পৰৱৰ্তীকালত সেই ঠাইত মহালক্ষ্মীৰ মন্দিৰ স্থাপিত হৈছিল আৰু শেষাদ্ৰি পৰ্বতৰ শিখৰস্থিত শিলাৰূপী বিষ্ণু কলিযুগৰ দেৱতাকপে পূজিত হ'ল। সূতৰপৰা এই কথা শুনি মুনিগণ আনন্দিত হ'ল।

হেৰা আঙুঠি

এজন জনজাতীয় বজাৰ ইল্ল আৰু মল্ল নামৰ দুজন ভৃত্য আছিল। দুয়ো বিশ্বাসৰ পাত্ৰ আছিল। কিন্তু বজাই ইল্লক বেছি ভাল পাইছিল আৰু মল্লক ঘেঁষ কৰিছিল।

এদিন বজাই দুয়োকৈ মাতি আনি ক'লে, “তহঁত দুয়োটা ছুটি লৈ নিজৰ নিজৰ ঘৰলৈ যা। তিনি দিন পিছত ইয়াত এখন মেলা বহিব, সেইদিনা নিশ্চয় ঘূৰি আহিব। ল, তহঁত দুয়োটাই পুৰস্কাৰ ল।” এইবুলি বজাই ইল্লক এটা সৰু পাথৰ আৰু মল্লক এটা কাঠআলু দিলে। দুয়ো বজাক প্ৰণাম কৰি নিজ নিজ ঘৰলৈ ওলাল।

বজাই ইল্লক এটা পাথৰ দিলে, সেয়েহে মনতে তাৰ বজাৰ ওপৰত বৰ খং উঠিছিল। সি ক'লে, “এই অদৰ্কাৰী পাথৰটো মইনো কিয় ঘৰলৈ কঢ়িয়াই লৈ যাঁও? বাটতে ক'বাত খালত পেলাই থৈ যাম।”

“নাই, নাই মই এই কাঠআলুটো কঢ়িয়াবলৈ কষ্ট পাইছো। আমি নিজৰ বস্তু দুটা সলাই ল'ওঁ আহ।” মল্লই ক'লে।

দুয়ো বস্তু দুটা সলনাসলনি কৰি ঘৰলৈ গ'ল। ইল্লই ঘৰত কাঠআলুটো খাই পেলালে। মল্লই ঘৰৰ চোতালত বহি ৰাতি জোনৰ পোহৰত পাথৰটো লিৰিকি বিদাৰি আছিল। হঠাতে পাথৰৰ এটা ভাঁজতে সি কিবা এটা উজ্জ্বল বস্তু দেখা পালে। সি দেখিলে সোণৰ এডাল হাৰ বৰ নিপুণতাৰে পাথৰৰ ভিতৰত ভৰাই থোৱা আছে।

বজাৰ পক্ষপাতিত্বৰ কথা বুজিবলৈ মল্লৰ সৰহ সময় নালাগিল। সোণৰ হাৰডাল ইল্লৰহে প্ৰাপ্য বুলি জানিও মল্লই সেইডাল ৰাখি থ'লে।

তিনি দিনৰ পিছত মেলা আৰম্ভ হ'ল। সেইদিনা বজাৰ ঘৰত মনোৰঞ্জনৰ ব্যৱস্থা কৰা হৈছিল। ভোজমেলৰো আয়োজন কৰা হৈছিল। ভোজমেললৈ বহুত মানুহ আহিছিল। ভোজন কৰাৰ সময়ত বজাই সকলোৰে খা-খবৰ লৈছিল। সেই সময়ত মল্লৰ শৰীৰত সোণৰ হাৰডাল দেখি বজাই সুধিলে, “এইডাল তই ক'ত পালি?”

আঙুঠিটো হেৰায় তেন্তে তোক মৃত্যুদণ্ড দিয়া হ'ব।” বজাই ক'লে।

মল্লই গম পালে বজাই তাক ঈৰ্ষা কৰে আৰু তাক শেষ কৰি দিয়াৰ বুদ্ধি পাঙিছে। সেয়েহে সি আঙুঠিটো খুব সাৱধানে সুৰক্ষিত কৰি ৰাখিব খুজিলে। কিন্তু তাৰ জুপুৰীত আঙুঠিটো লুকুৱাবলৈ কোনো ভাল ঠাই নাছিল। সেয়েহে সেই ৰাতি তাৰ পত্নী আৰু পুত্ৰ শুই যোৱাৰ পাছত, সি তাৰ ঘৰৰ মাটিৰ বেৰত ফুটা কৰি তাত আঙুঠিটো ভৰাই দিলে আৰু কেঁচা মাটিৰে সেই ফুটাটো বন্ধ কৰি দিলে। তাৰ পাছত মাটিখিনি ইমানেই সমতল কৰি থ'লে যে কোনোও সহজে ধৰিব নোৱাৰে। ৰাতিপুৱালৈকে কেঁচা মাটি শুকাই গ'ল আৰু সেই ঠাইতো বেৰখনৰ পুৰণ ৰঙ আহিল। তেতিয়া মল্লই ভাবিলে যে এতিয়া তাৰ প্ৰাণৰ কোনো শংকা নাই।

মল্লই বজাক সঁচা কথাকে ক'লে। পাথৰটো মল্লৰ হাতত তুলি দিয়াৰ বাবে ইল্লই বজাৰপৰা ক্ষমা ভিক্ষা কৰিলে।

বজাই ইল্লক ক্ষমা কৰি দিলে। কিন্তু মল্লক বধ কৰিবলৈ ঠিক কৰিলে। ভোজমেলৰ পাছত সকলোৱে বজাৰপৰা বিদায় লৈ ঘৰাঘৰি যোৱাৰ সময়ত মল্লই বজাক ক'লে, “এই অলংকাৰ নিজৰ ওচৰত ৰাখি থৈ মই ভুল কৰিছো, মোক ক্ষমা কৰক মহাৰাজ! আমি পোৱা পুৰস্কাৰ সলনাসলনি কৰিছিলো। কাঠআলুটো ইল্ল আৰু তাৰ পত্নীয়ে ৰাখি থাই পেলালে।”

“মই তোক ক্ষমা কৰি দিছো। ইয়াৰ প্ৰমাণ স্বৰূপে মই তোক এই আঙুঠিটো পুৰস্কাৰ হিচাপে দিছো। তই ইয়াক সুৰক্ষিত ৰাখি অহা সপ্তাহত মোক দেখুৱাব লাগিব, কিন্তু মনত ৰাখিবি যদি তোৰ হাতৰপৰা

এই ঘটনাৰ দুদিন পাছত বজাই মল্লৰ পত্নীক মতাই আনি ক'লে, “তোমাৰ পতিয়ে ক'ৰবাত এটা আঙুঠি লুকুৱাই থৈছে, সেইটো মোক আনি দিয়া। মই তোমাক বহুত সোণ দিম। কিন্তু প্ৰথমতে তুমি তোমাৰ মানুহটোক কথাটো নক'বা, যেতিয়া তেওঁ বহুত ধন সোণ দেখিব নিজে বৰ আচৰিত হ'ব।”

মল্লৰ পত্নীয়ে এই কথা সমূলি নাজানিছিল যে বজাই তেওঁৰ পতিৰ প্ৰাণ ল'বলৈকে আঙুঠিটো খুজিছে। সেই মানুহজনীয়ে ঘৰত গৈ বহুত বিচাৰিলে, কিন্তু ক'তো আঙুঠিটো বিচাৰি নাপালে।

সেইদিনা আবেলি তাই নিজৰ স্বামী ঘৰলৈ উভতি অহাৰ পাছত সুধিলে, “তোমাৰ হাতত এটা আঙুঠি আছিল নহয়, সেইটো গ'ল

ক'লে?" মল্লই ভাবিলে আঙুঠিটো নিশ্চয় তাৰ পত্নীয়ে দেখিলে আৰু সেয়েহে সি ক'লে, "মই সেই বেৰখনত লুকুৱাই থৈছো।"

পিছদিনা মল্ল যেতিয়া কামৰ বাবে ঘৰৰপৰা বাহিৰ ওলাল, তাৰ পত্নীয়ে চাৰিওখন বেৰ তন্ন তন্নকৈ চালে, য'ত সন্দেহ আছিল তাত বেৰ খান্দিও চালে, অৱশেষত তেওঁ আঙুঠিটো পালে। তৎক্ষণাৎ তাই বেৰৰ ফুটটো মাটিৰে বন্ধ কৰি বজাৰ ওচৰলৈ দৌৰি গ'ল।

বজাই আঙুঠিটো লৈ বিনিময়ত সোণেৰে ভৰা এটা সৰু মোনা দিলে। তাই বৰ সুখী হ'ল আৰু ঘৰলৈ গৈ তাই সোণৰ মোনাটো ঘৰৰ পিছচোতালত পুতি থলেগৈ।

এসপ্তাহ পাৰ হৈ গ'ল। তেতিয়া বজাৰ এটা ভূতাই আহি মল্লক ক'লেহি, "তোমাক বজাই আঙুঠিটো লৈ সোনকালে যাবলৈ কৈ পঠিয়াইছে।"

মল্লই তাৰ জুপুৰীত আঙুঠিৰ সন্ধান কৰিলে। যেতিয়া সি গম পালে যে আঙুঠিটো হেৰাইছে তেতিয়া সি চিঞৰি উঠিল, "এতিয়া মোৰ আয়ুস শেষ হৈ আহিছে।"

সি তাৰ পত্নীক মাতি আনি ক'লে, "ক'ৰবাত তই আঙুঠিটো দেখিছনে? কিন্তু আচল কথাটো ক'লে মাৰ খোৱাৰ ভয়ত তাই বিনাদ্বিধাই আঙুঠিটো দেখা নাই বুলিহে ক'লে। মল্লই নিৰাশ হৈ কপালত চপৰিয়াই বজাৰ ওচৰলৈ গৈ ক'লে, "মহাৰাজ, মই আঙুঠিটো দেখুৱাব নোৱাৰিম।"

"তেন্তে তোৰ মৃত্যুদণ্ড অনিবাৰ্য এতিয়া। বজাই ক'লে।

"মহাৰাজ, এই শাস্তি কালিলৈকে স্থগিত ৰাখক, ইয়াৰ মাজতে মই ঘৰ পৰিয়ালৰ কথা কাণ্ড থানখিত লগাই লওঁ," মল্লই মিনতি কৰিলে।

"ঠিক আছে বাক, কাইলৈ পুৱা তোৰ

ঘৰলৈ মই কচাই পঠিয়াই দিম,” বজাই ক’লে।

মল্লই হতাশ মনেৰে ঘৰলৈ গ’ল। তাৰ মন একেবাৰে ভাগি পৰিছিল। সি ভাবিলে, “কাইলৈতো মই মৰিবই লাগিব, সেয়েহে আজিয়েই বিলৰপৰা ডাঙৰ মাছ এটা ধৰি ভালকৈ এসাজ খাই ল’ও।” এইবুলি ভাবি সি বৰশীটো উলিয়াই বিললৈ গ’ল।

অলপ সময়ৰ পাছতে তাৰ বৰশীত এটা ডাঙৰ মাছ লাগিল। মল্লই মাছটো লৈ ঘৰ আহি পাই দেখিলে তাৰ পত্নী ঘৰত নাই। সি নিজেই মাছটো দাৰে কাটি পেলালে, হঠাতে তাৰ চকু দুটা জিলিকি উঠিল এটা দৃশ্য দেখি, “মাছৰ পেটত এইটো দেখোন বজাই দিয়া আঙুঠি।”

আঙুঠিটো লৈ মল্ল বজাৰ ওচৰলৈ দৌৰি গ’ল। বান্ধাত যাকে লগ পালে তাকে সি কৈ গ’ল, “ভাবিছিলো মোৰ আয়ুসত চাউল শেষ হৈছে, কিন্তু মই বাচি গ’লো।”

বজাৰ ওচৰ গৈ পাই মানে মল্লৰ ওচৰত এটা ডাঙৰ ভীৰ লাগিছিল।

মল্লই তাৰ বন্ধুবৰ্গৰ লগত ভিতৰলৈ

সোমাই আহিল আৰু বজাক ক’লে, “মহাবাজ, লওক এইটো আঙুঠি। এতিয়া মোৰ মৃত্যুদণ্ডৰ আদেশ বদ কৰক।”

সকলোৰে সমুখত বজাই মল্লৰ মৃত্যুদণ্ডৰ আদেশ স্থাগিত ৰাখিবলগীয়া হ’ল। বজাই ভাবি উলিয়াব নোৱাৰিলে আঙুঠিটো মল্লৰ হাতলৈ গ’ল কেনেকৈ? কি মায়াবী শক্তিয়ে তাক সহায় কৰি আছে? সেইদিনাৰেপৰা বজাই কেতিয়াও মল্লৰ অপকাৰ কৰিবলৈ চেষ্টা কৰা নাছিল।

আচল ঘটনাটো আছিল এনে ধৰণৰ- মল্লৰ পত্নীয়ে আঙুঠিটো দিয়াৰ পিছত বজাই সেইটো ৰান্ধনি ঘৰৰ এখন মেজৰ ওপৰত থৈ দিলে। সেই ৰাতি এটা নিগনিয়ে মেজৰ ওপৰেদি যাওঁতে আঙুঠিটো তলৰ এটা পানীৰ কলহত পেলাই থৈ গ’ল। পিছদিনা পুৱা সদায় কৰাৰ দৰে বজাৰ এজন ভূতাই কলহৰ পানী বিলত বাকী দিলেগৈ আৰু সতেজ পানী ভৰাই আনিলে। বজাই এইবোৰ কথা নাজানিছিল, সেয়েহে মল্লৰ হাততনো আঙুঠিটো পৰিল কেনেকৈ বজাই ভাবি উলিয়াব নোৱাৰিলে।

চেট্টিনাড পৰম্পৰা

দক্ষিণ ভাৰতৰ চেট্টিয়াৰ বা নাগাবাৰতৰ বংশক সাধাৰণভাৱে ‘নট্টকোটাই’ (দেশীয় দুৰ্গ) নামেৰে জনা যায়। তেওঁলোকৰ সুন্দৰ ভৱনবোৰ ইমানেই বিশাল আকাৰৰ আছিল যে স্থানীয় লোক, যিসকলৰ বাবে যি কোনো দুৰ্গতকৈ কম নাছিল, বিস্মিত হৈছিল। তোমালোকে বাক কল্পনা কৰিব পাৰানে যে এনে একোটা ভৱনত বিৰিকী এহেজাৰতকৈ কম নহ’ব বুলি? তুমি এই ভৱনটো দেখিবলৈ পাবা কাৰেইকুড়ীত যি এসময়ত চেট্টিনাডৰ ৰাজধানী আছিল আৰু এতিয়া তামিলনাডুৰ এটা অংশ। ইয়াক নিৰ্মাণ কৰা হৈছিল ১৯১২ চনত। ইয়াত তোমালোকে দেখিবা বহুল মাত্ৰাত ব্যৱহাৰ হোৱা ইটালীৰ টাইল আৰু বাৰ্মাৰ (এতিয়া ম্যানমাৰ) চেগুণ কাঠ। এই ঠাইৰ নিৰ্মাণকাৰীসকলে স্থানীয় প্ৰতিভাকো উৎসাহিত কৰিছিল আৰু স্থানীয় উৎপাদিত দ্ৰব্যক অগ্ৰাধিকাৰ দিছিল। উদাহৰণ স্বৰূপে, কেইটামান মহলাত প্ৰয়োগ হোৱা টাইল ওচৰৰ গাঁও অতনুতীত বালি, চিমেণ্ট, পানী আৰু ৰঙদ্রব্য মিহলাই তৈয়াৰ কৰা হৈছিল। শুদা ভৰিৰে খোজ কাটিলে গম পোৱা যায় আজিও এই টাইলবোৰ কিমান শীতল। ঠিক সিমানেই শীতল বেৰবোৰ কণীৰ খোলাৰ গুড়ি, কণীৰ বগা অংশটো, চূণ, গুড়, আৰু মচলাৰ মিশ্ৰণেৰে প্লাষ্টাৰ কৰি চিকুণ কৰি ৰখা হৈছিল। ভৱনৰ কেন্দ্ৰত মুকলি প্ৰাংগন অন্তৰংগ ক্ষেত্ৰক মলয়া বতাহ আহিব পৰা পৰিবেশযুক্ত কৰি তোলা হৈছিল। কাঠৰ দুৱাৰবোৰত জটিল কাৰুকাৰ্য কৰা হৈছিল।

উন্নতিশীল চেট্টিয়াৰ সম্প্ৰদায়ৰ লোকে মহাজনৰ ব্যৱসায় আৰু বেপাৰ কৰিছিল আৰু নিজৰ অত্যন্ত সততা আৰু তাৎক্ষণিক লেনদেনৰ বাবে যশস্যা অৰ্জন কৰিছিল।

তেওঁলোকে নিৰ্মাণ কৰা নট্টকোটাই নামৰ সেই ভৱনবোৰৰ বাবে তেওঁলোকে প্ৰসিদ্ধি লাভ কৰিছিল। ইয়াক তথা চেট্টিনাও পৰম্পৰাৰ আন বিশেষত্বসমূহ অলপতে জামগীত আয়োজিত আন্তঃৰাষ্ট্ৰীয় সন্মিলনত প্ৰদৰ্শিত কৰা হৈছিল, যাৰ বাবে তামিলনাডু পৰ্যটনক পুৰস্কৃত কৰা হৈছিল।

শান্তিপূৰৰ সিংহাসন দখল কৰা বীৰসিংহই দেখিলে নিজৰ স্থিতি সুদূৰ কবিবলৈ তেওঁ চলোৱা সমূহ প্ৰচেষ্টা বাৰ্থ কৰা হৈছে। তেওঁ কনকদুৰ্গাৰ প্ৰতিমা হস্তগত কবিবলৈ অসফল হয়। তেওঁ বিয়া কৰাৰ খোজা ৰাজকুমাৰী সুনন্দা বুজি কবি পলাই সাৰে। তেওঁ বুজি পায়, ৰাজকুমাৰীৰ উদ্ধাৰকাৰী আন কোনো নহয়, থকা ৰাজকুমাৰ আৰ্য। বিদ্ৰোহী নেতা বসন্তই আলোচনাৰ বাবে স্বামী জয়ানন্দক লগ দৰেহি।

আৰ্য

অজ্ঞাত ৰাজকুমাৰৰ
বহস্য

চিত্ৰ :

গান্ধী অয়া

বসন্ত ঘাৰলৈ ওলায় কিন্তু জয়ানন্দই তেওঁক আকৌ মাতি পঠিয়ায়।

অধিক সৈনিক একত্ৰিত
কবিলৈ তোমাক ধনৰ
প্ৰয়োজন হ'ব।

হে স্বামী! এই মোৰ
মানুহৰপৰা দান খুজিব নোৱাৰো।
মই এতিয়া কি কৰোঁ?

মই
জানো, মা
কনকদুৰ্গাই
তোমাক সহায়
কৰিব।

শান্তিপূৰত
গুপ্ত ধন
আছে।

বাবা, এয়া যদি শান্তিপূৰত আছেই,
বীৰসিংহ আৰু তেওঁৰ মানুহেনো
লোৱা নাই কিয়?

পবিত্ৰ ধন
সলায় তাৰ উচিত
মালিকৰ হাতলৈহে যায়,
মনত ৰাখিবা।

ভূমি বাক পূৰণি
ৰত্নভাণ্ডাৰৰ ভগ্নাৱশেষ
দেখা নাই নেকি? তাৰ এটা
কোঠাত ভূমি ধন পাব পাৰা।

আপুনি
আৰ্যক লগতে লৈ
যাওক।

মই গৈ
ইয়াৰ খবৰ
কৰিম।

বসন্ত আশ্ৰমৰপৰা যায়গৈ।

মই সন্ধিয়া
তেওঁৰ সৈতে লগ
লাগিম।

শান্তিপুৰত বীৰসিংহৰ টোপনি নোহোৱা হয় ।

ৰাজকুমাৰ আৰ্য কোন হ'ব পাৰে ?
শান্তিদেৱ জীয়াই থকা নাই । তেওঁৰ বাধী
আৰু পুত্ৰ বধ আগৈয়ে অন্তৰ্ধান হৈছে ।
তেখে...কোন...?

এদিন পুৱা...

মহাৰাজ,
প্ৰধান গুপ্তচৰ
আহিছে ।

ভিতৰলৈ মাতা ।

তুমি খবৰ
ল'লানে সেই ৰাজকুমাৰ
আৰ্য কোন ?

নাই
মহাৰাজ !
কিন্তু মই এটা
বাতিৰ
আনিছো ।

পুৰণা বহুভাণ্ডাৰ
ভগ্নাৱশেষৰ ওচৰত কেইজনমান
ভিকুৰ দেখিছে । বিদ্রোহী যেন
নালাগে, কিন্তু...

তেওঁলোক
তেনে
কোন ?

তেওঁলোকে হেনো আশ্ৰয়স্থলৰ
সন্ধান কৰি আছে । কিন্তু তেওঁলোক
তালৈ সদায় আহে ।

তেওঁলোক
নিৰপবাধী হ'ব পাৰে ।
কিন্তু চকু ৰাখি থাকিব ।

ঘোৱা আৰু সেনাপতিক
তৎক্ষণাৎ আহিবলৈ কোৱা ।

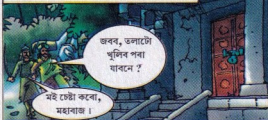
হয়, মহাৰাজ ।

জবৰ, আমিভো পুৰণা
বহুভাণ্ডাৰত
কেতিয়াও তালচী
কোৱা নাই...

আজি বাতিয়েই
আমি তালৈ যাওঁ
নেকি, মহাৰাজ ?

বাতিৰ অন্ধকাৰত
দুটা ঘোঁৰা
তীব্ৰবেগত পশ্চিম
দিশে ধাৰমান হয় ।

ধীৰসিংহ আৰু জবৰ ভৱনটোৰ ওচৰলৈ যায় ।
পিছফালে তেওঁলোকে তলাবন্ধ এটা কোঠা দেখা
পায় ।

জবৰ, তলাটো
খুলিব পৰা
যাবনে ?

মই চেষ্টা কৰো,
মহাবাজ ।

জবৰে তলা ভাঙে... । তাত তেওঁলোকে খালী হৈ
থকা কোঠা আৰু বাকচ দেখে ।

ইয়াত একো নাই,
মহাবাজ ।

ওচৰৰে এটা কোঠাত আধাখোলা
খিৰিকীৰে অহা জোনৰ পোহৰত
তেওঁলোকে অসংখ্য ধন দেখা পায় ।

এইবোৰ মূল্যবান বস্তু
মহাবাজ ! ইয়াৰে আমি
সেনাবাহিনীৰ বাবে বহুত
অস্ত্ৰ ক্ৰয় কৰিব পাৰিম ।

আহ ! সোণ আৰু ৰূপ !
এইবোৰ কি ? স্বৰ্ণমুদ্রা ?

হঠাতে কোঠাটোৱে এটা ভয়ানক ৰূপ
লয় ।

ভূত ! হয়তো
শাস্ত্ৰিদেৱৰ
প্ৰেতাঙ্গা ।

শাস্ত্ৰিদেৱৰ
ভূত, তুমি
মিছাই ভয়
খাইছা ।

এতিয়া আমি
যাওঁগৈ, কিন্তু ধনৰ
সুৰক্ষা কেনেকৈ
নিশ্চিত কৰা যায় ?

আমি ইয়াত পহৰা
দিবলৈ দুজন সৈনিক
বাখিব লাগিব ।

মনত ৰাখিবা
জবৰ, ৰাতি আহিব
লাগে বুলি তুমিয়েই
পৰামৰ্শ দিছিল।

হয় মহাবাজ !
কিন্তু ভূত...সেই আকৃতিহে
মনৰপৰা যোৱা নাই ।

ক্ৰমশঃ

তাজমহল

তাজমহল আমাৰ দেশৰ আশ্চৰ্যসমূহৰ ভিতৰত প্ৰথম স্থানৰ অধিকাৰী। পৃথিৱীৰ আধুনিক আশ্চৰ্যসমূহৰ ভিতৰত ই অন্যতম।

আকবৰৰ সময়ৰপৰা মোগল সম্ৰাটসকলৰ নিবাসস্থল দিল্লীৰপৰা আগ্ৰালৈ সলনি কৰা হয়। ইয়াৰ পাছত, আকবৰৰ নাতিয়েক শ্বাহজাহানৰ পত্নী মুমতাজ মহলে ১৬৩১ চনত মৰাৰ আগে আগে তেওঁৰ অন্তিম ইচ্ছা ব্যক্ত কৰি কৈছিল যে শ্বাহজাহানে যাতে পুনৰ বিয়া নকৰাই আৰু তেওঁৰ নাম অমৰ কৰিবলৈ কিবা উপযুক্ত কাম কৰে। শ্বাহজাহানে পত্নীৰ এই দুয়োটা ইচ্ছা পূৰণ কৰে। তেওঁ পুনৰ বিয়া নকৰালে। আৰু পত্নীৰ অমৰ স্মৃতিত তাজমহল সাজি উলিয়ায়।

ইয়াৰ নিৰ্মাণ প্ৰসঙ্গত এখন প্ৰাচীন পাৰ্চিয়ান গ্ৰন্থত এটা কাহিনী আছে। তাজমহল নিৰ্মাণৰ বাবে নিজৰ কল্পনাৰ অনুকৰণ নক্সা তৈয়াৰ কৰোৱাবলৈ শ্বাহজাহানে গোটেই দেশতে উপযুক্ত মানুহৰ সন্ধান কৰিছিল। শেষত তেওঁ লগ পালে এজন বৌদ্ধ তপস্বীক। তেওঁ কোৱা মতে এজন শিল্পীক বহুত কিবা গুটি খুৱাই দিয়া হৈছিল। তাজমহলৰ নক্সা তৈয়াৰ কৰি উঠি এইজন শিল্পী অচেতন হৈ পৰি গৈছিল। যি কি নহওক, তাজমহলৰ নিৰ্মাণত ২২ বছৰ লাগিছিল। অসংখ্য মানুহে ইয়াৰ বাবে কাম কৰিছিল। নিৰ্মাণত খৰচ পৰিছিল তিনি কোটি টকা। তাজমহল নিৰ্মাণ হৈছিল ১৬৫৩ চনত। ১৬৬৬ চনত শ্বাহজাহানৰ মৃত্যু হয়। তাজমহলত পত্নীৰ কবৰৰ ওচৰতে তেওঁৰ কবৰ নিৰ্মাণ কৰা হয়।

বগা মাৰ্বলেৰে তাজমহল নিৰ্মাণ কৰা হৈছিল। বহলে ই ২৩০ ফুট। উচ্চতা প্ৰায় ২০০ ফুট। ই আছে যমুনা নদীৰ পাৰত। তাজমহলৰ কাষত আছে সুন্দৰ বাগিচা। জোনাক বাতি তাজমহলৰ সৌন্দৰ্য অৰণীয়।

CHANDAMAMA
HAS LOTS OF
GOOD STORIES
WITH MORAL
VALUES AND USEFUL
INFORMATION.

(from Sharjah)

WORDS CANNOT
DESCRIBE
HOW GOOD
CHANDAMAMA IS.
IT IS A GEM OF
A MAGAZINE.

(from W.Bengal)

THE
MAGAZINE
HAS
SUPER
SENSATIONAL
STORIES.

(from Karnataka)

CHANDAMAMA IS A
SOURCE OF ENJOYMENT.
HOPE IT WILL CONTINUE
TO ENTERTAIN MANY
GENERATIONS OF
YOUNG PEOPLE.

(from Orissa)

THAT'S WHAT OUR READERS SAY.

WHY DON'T YOU FIND OUT FOR YOURSELF?

FOR SUBSCRIPTION DETAILS PLEASE SEE PAGE 4

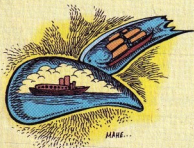
জানো আহাঁ নানা কথা

বিজ্ঞানৰ কত কথা

স্ক্ৰীমশ্বচ

উনবিংশ শতিকাত যেতিয়া জাহাজবোৰ ইঞ্জিনচালিত নাছিল, আৰু লক্ষ্যস্থানত উপনীত হ'বলৈ নাবিকসকলে বতাহৰ সহায় ল'বলগীয়া হৈছিল আৰু যেতিয়া বিপদজনক তিমি চিকাৰ জনপ্ৰিয়তাৰ শীৰ্ষত আছিল, নাবিকসকলে প্ৰায়েই তিমিচিকাৰ জাহাজতে বহুত দিন কটাবলগীয়া হৈছিল। জীৱনৰ বিৰক্তি নোহোৱা কবিবলৈ, নাবিকসকলে প্ৰায়েই তিমি মাছৰ হাড়ত ভাৰ্য্য গঢ়ি তুলিছিল। এইবোৰক স্ক্ৰীমশ্বচ নামেৰে জনা গৈছিল।

স্ক্ৰীমশ্বচ তৈয়াৰ কৰোতে কেইবাটাও পৰ্যায় আছে। প্ৰথমতে, তিমি মাছৰ হাড়বোৰ আইনাৰ

দৰে জিলিকি উঠাকৈ পলিচ কৰিব লাগে। তাৰপিছত এখন চোকা কটাৰী বা বেজী লৈ তাত এখন চিত্ৰ কাটি উলিওৱা হয়। ইয়াৰ পাছত খাজবোৰত বঙীন চিয়াহী ভৰাই দিয়া হয় আৰু অতিৰিক্ত চিয়াহীখিনি পৃষ্ঠৰপৰা মচি দিয়া হয়।

স্ক্ৰীমশ্বচৰ ঐতিহাসিক গুৰুত্ব আছে, কিয়নো এইবোৰে তিমিমাছৰ চিকাৰত ব্যৱহৃত জাহাজৰ ভিতৰৰ জীৱনৰ সন্দেশ দিয়ে। স্ক্ৰীমশ্বচ নিৰ্মাণত বিশেষজ্ঞ ব্যক্তিক স্ক্ৰীমশ্বচগাৰ নামেৰে জনা যায়।

তোমাৰ পৰিবেশ

এইটো কাৰ

নাম বাক

পৰ্তুগীজ মেন-অব-
ৱাৰ এই নামটো পঢ়ি
উঠি তুমি বাক নামটো
কাৰ হ'ব বাবে বুলি
ভাবা? এইখন বাক
এখন যুদ্ধজাহাজ নেকি?

এই মেন-অব-ৱাৰ গভীৰ সমুদ্ৰতো থাকে।
এইটো পিছে এটা বিপদজনক সামুদ্ৰিক জীৱহে যি
থাকে উষ্ণ সমুদ্ৰত।

এই জীৱটো জেলি ফিছ পৰিয়ালৰ আৰু
বিজ্ঞানীসকলে কয় যে ই এটা একক জীৱ নহয়।
ইয়াৰ বিপৰীতে, ই চাৰিটা উচ্চ প্ৰজাতিৰ প'লিপৰ
এটা ক'লনিহে। প'লিপ হ'ল ক'লেনটেৰেট
গোটৰ অন্তৰ্গত, যিটো গোটৰ জীৱসমূহৰ দেহা
চুঙা আকৃতিৰ আৰু বাহুৰে আবৰা এখন মুখ
থকা।

মেন-অব-ৱাৰ হ'ল অমেৰুদণ্ডী প্ৰাণী আৰু
ইহঁত সাগৰত ওপঙি থাকে। জলপৃষ্ঠৰ ওপৰেদি
ই সাঁতুৰি যাব পাৰে আৰু বতাহৰ গতিৰ লগে
লগে ই নিজৰ আকাৰ সলনি কৰিব পাৰে।

দীঘল, নীলা, সূতাৰ দৰে বাহুবোৰেৰে এই
জীৱটোৱে তাৰ চিকাৰক কামুৰিব পাৰে।

ই কামুৰিলে ঝলনৰ অনুভূতি হয় আৰু হাত
ভৰিব গাখিবোৰ ফুলি উঠে। কেতিয়াবা ইয়াৰ
ফলত শ্বাস প্ৰশ্বাসত কষ্ট হয় বা আনকি হৃদযন্ত্ৰৰ
ক্ৰিয়াও বন্ধ হয়।

জানো আহাঁ নানা কথা

তুমি বাক জানানে ?

কিতাপৰ পৰিচয়

কিতাপখন লৈ তাৰ শেষ বেটুপাতটো চালে কেতিয়াবা তোমালোকে আই এচ বি এন-৮০-৬০০০১-৩৩-৪ এনে জাতীয় এটা নম্বৰ মন কৰিছানে ? এই নম্বৰটো কিতাপখনৰ ঠিকনা বুলি ক'লে তুমি বাক বিশ্বাস কৰিবানে?

বিশ্বাস কৰাই বা নকৰা, কথাটো সঁচা। আই এচ বি এন বা ইণ্টাৰনেশ্যনে'ল ষ্টেণ্ডাৰ্ড বুক নাম্বাৰিঙ নামৰ এই পদ্ধতিটো কিতাপৰ নম্বৰ দিবলৈ ব্যৱহাৰ কৰা হয়।

এজন প্ৰকাশকে এখন কিতাপৰ নিৰ্দিষ্ট সংখ্যক কপি প্ৰকাশ কৰোতে, কিতাপবোৰ চিনাক্ত কৰিবৰ বাবে তেওঁ এটা নিৰ্দিষ্ট নম্বৰ ব্যৱহাৰ কৰে। এই ক'ড নম্বৰটোত দহটা অংক থাকে।

প্ৰথম অংশই কিতাপখন প্ৰকাশ হোৱা দেশখনৰ পৰিচয় দিয়ে। দ্বিতীয় অংশ হ'ল প্ৰকাশকৰ পৰিচয়স্বাক্ষৰ। তৃতীয় অংশটোৱে কিতাপখনৰ পৰিচয় দিয়ে আৰু চতুৰ্থ অংশটোৰ নাম হ'ল চেক ডিজিট।

ভাৰতৰ বিষয়ে জানি লোৱা

মনত পেলাওঁ আহা আমাৰ স্বাধীনতা সংগ্ৰামৰ কেইটিমান স্মৰণীয় ঘটনা

১. ২৬ জানুৱাৰী
তাৰিখটো কেনেকৈ
ভাৰতৰ গণৰাজ্য
দিবস হ'ল ?

২. বৃটিছ সংসদে কেতিয়া ভাৰতীয় স্বাধীনতা আইনত
অনুমোদন জনায় ?

৩. বন্ধুত ৰয়েল ইণ্ডিয়ান নেভীয়ে কৰা বিদ্ৰোহে
ভাৰতত বৃটিছ চৰকাৰৰ ভেঁটি কপাই তুলিছিল বুলি
কোৱা হয়। এই ঘটনা কেতিয়া সংঘটিত হৈছিল ?

৪. কংগ্ৰেছৰ কোনখন
অধিবেশনত
প্ৰথমবাৰলৈ এজন
মুচলিম লোক কংগ্ৰেছৰ
সভাপতি হৈছিল ?
তেওঁৰ নাম কি আছিল।

৫. স্বাধীনতা সংগ্ৰামৰ কোনটো ঘটনাক ভাইচৰয়
লৰ্ড আৰউইনে চাহৰ কাপত ধুমুহা বুলি
অভিহিত কৰিছিল।

(উত্তৰ আছে ৭০ পৃষ্ঠাত)

ফটো নামকৰণ প্ৰতিযোগিতা কেইটিমান শব্দেৰে এই ফটো দুখন নামকৰণ কৰিব পাৰিবানে?

MAHANTESH C. MORABAD

SPHOORTHY REDDY V.H.

সম্পূৰ্ণ নাম ঠিকনাসহ সাধাৰণ পোষ্ট কাৰ্ডত উত্তৰ লিখি পঠাব।

ফটো নামকৰণ প্ৰতিযোগিতা, চান্দমামা, ৮২, ডিফেন্স অফিচাৰ কলোনি, একাটুথাল, চেন্নাই - ৬০০ ০২৭
এই মাহৰ ২০ তাৰিখৰ ভিতৰত উত্তৰ পাব লাগিব। বিজয়ী প্ৰতিযোগীক ১০০ টকা পুৰস্কাৰ দিয়া হ'ব। পুৰস্কাৰ
পাওঁতা জনৰ নাম অক্টোবৰ সংখ্যাত প্ৰকাশ কৰা হ'ব।

অভিনন্দন

জুন সংখ্যাৰ পুৰস্কাৰ বিজেতা
বোহন বৰুৱা
মাৰফৎ : ড.ৰাজীৱ বৰুৱা,
পূব বঙালপুখুৰী,
ঘোৰহাট-৭৮৫ ০০১,
অসম.

বিজয়ী বাক

মন বেয়া নকৰিবা তুমি কামৰ কথা ভাবি।
হাঁহিব নাজানিলে সুখ নাথাকে কদাপি ॥

‘ভাৰতৰ বিষয়ে জানি লোৱা’ৰ উত্তৰ

১. ভাৰতৰ সংবিধান কাৰ্যকৰী হৈছিল ১৯৫০ চনৰ ২৬ জানুৱাৰীত।
২. জুলাই ১৮, ১৯৪৭।
৩. ফেব্ৰুৱাৰী, ১৯৪৬।
৪. মাদ্ৰাজত ১৮৮৭ চনত হোৱা অধিবেশন; বদকদ্দিন টিয়াবজী।
৫. ১৯৩০ চনত গান্ধীজীৰ দাণ্ডি যাত্ৰা।

Printed and Published by B. Viswanatha Reddi at B.N.K. Press Pvt. Ltd., Chennai - 26 on behalf of Chandamama India Limited,
No. 82, Defence Officers Colony, Ekkatuthangal, Chennai - 600 097. Editor : B. Viswanatha Reddi (Viswan)

তেলৰ কাহিনী

বীণাৰ বিজ্ঞানৰ কিতাপত পেট্ৰলিয়াম আৰু তাৰ ব্যৱহাৰ সম্পৰ্কে এটা পাঠ আছে। এই পাঠদান মনোগ্ৰাহী কবি তুলিবলৈ শিক্ষাকে এটা তেল শোধনাগাৰত কাম কৰা ইঞ্জিনিয়াৰ শ্ৰীযুত দাসক এটা বক্তৃতাৰ বাবে মতাই আনিলে। শ্ৰীদাসে আৰম্ভ কৰিলে, “আমি প্ৰায় প্ৰতি দিনেই ‘শক্তি’ শব্দটো শুনো। শক্তি নোহোৱাকৈ আমি জীয়াই নাথাকো। ই আমাৰ শৰীৰৰ বিকাশত সহায় কৰে।” অলপ বৈ তেওঁ ক’লে, “এই শক্তি আমি বিভিন্ন উৎসৰপৰা পাইও।

ইয়াৰে সবাতোকৈ গুৰুত্বপূৰ্ণ উৎস হ’ল তেল। ভূপৃষ্ঠৰ বহু তলত এই তেল জমা হৈ থাকে।”

“কিন্তু তালৈনো তেল আহিল কেনেকৈ খুড়া?” বাহুলে সুধিলে। হাঁহি এটা মাৰি শ্ৰীদাসে ক’লে, “লাখ লাখ বছৰৰ আগতে পৃথিৱীত আছিল গছ গছনি আৰু জীৱ জন্তু। সেইবোৰৰ মৃত্যুৰ পাছত সিহঁতৰ অৱশেষ লাহে লাহে বোকা আৰু শিলৰ তৰপৰ তলত আবদ্ধ হৈ পৰিল। এই তৰপসমূহৰ উদ্ভাপ আৰু চাপত এই অৱশেষবোৰ খাৰুৱা তেললৈ ৰূপান্তৰিত হয়।”

“এই তেল কেনেকৈ উলিওৱা হয়?” বীণাই সুধিলে।

“তেনেই কম পৰিমাণে ভূপৃষ্ঠত বিয়পি পৰাৰ পাছতেই প্ৰথমবাৰ তেলৰ আৱিষ্কাৰ হৈছিল। আজিকালি প্ৰকাণ্ড ড্ৰিলিং মেচিনে বিশাল তেলৰ কুঁৱাৰ তললৈকে খান্দি নিয়ে যেতিয়ালৈকে গেচ আৰু তেলৰ ভাণ্ডাৰ পোৱা নাযায়। দুৰ্ভাগ্যক্ৰমে, ভাৰতৰ নিজা তেলৰ পৰিমাণ বহুত কম। সেয়েহে আমি তেল উৎপাদনত চহকী বাষ্ট্ৰসমূহৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ কৰিবলগীয়া হয়। সিবিলাকৰপৰা তেল ক্ৰয় কৰি। গতিকে তোমালোকে বুজিলানে আমি কিয় তেলৰ অপব্যয় কৰিব নালাগে?”

“হয়, খুড়া, আমি বুজিলো।” ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে সমস্বৰে ক’লে।

Bachawat Ji follows

Oil & Gas Saving Tips !

Would you too ?

PETROLEUM CONSERVATION RESEARCH ASSOCIATION

10, Shilpi, Canal Road, New Delhi-110006
E-mail: pcra@pcra.org
Visit us at : www.pcra.org

Dear Children,
Write a catchy slogan on conservation in max. 15 words to win prizes!

An exciting way to join conservation drive of PCRA ! Isn't it ?
So hurry, pick up your pen !

My slogan on conservation :

Name _____ Address _____

Age _____ Ph. No. _____

महालैक्टो खाओ। मम्मी पापा को सिंगापुर ले जाओ।

Beta Mahalacto Khao OFFER

महालैक्टो के रैपर के अंदर छपे MAHALACTO शब्द के अक्षरों का पूरा सैट इकट्ठा कीजिए। और जीतिए आकर्षक इनाम!

MAHALACTO शब्द में 'A' अक्षर कितनी बार

आता है (सही उत्तर पर निशान लगाएँ)

नाम.....

D.O.B..... डोर नं:

स्ट्रीट

शहर/गाँव

जिला..... राज्य

पिन कोड..... फ़ोन

यहाँ भेजिए:

पोस्ट बॉक्स नं: 1056, किलपाक, चेन्नई - 600 010.

For more details log on to www.nutrinesweets.com

Bumper Prize - 5 Nos.

3 days/2 nights trip - stay, sight seeing for winners with their parents - to Singapore

First Prize - 300 Nos.

Nokia 1100 Mobile Phone

Second Prize - 5,000 Nos.

Trendy Wrist-watch

Third Prize - 10,000 Nos.

5-in-1 Games Set

Terms and conditions: The offer is valid for all Indian residents. The offer is not open to employees of Nutrine Confectionery Company Pvt. Ltd. and Redifusion DVR Pvt. Ltd. The stipulated number of original Mahalacto wrappers should be sent by ordinary post with name, age, date of birth & residential address along with PIN code & telephone number of the applicant. Finding the number of 'K's in the word 'Mahalacto' and collecting the wrapper with the complete letters to form 'MAHALACTO' are mandatory to participate in this offer. Offer valid from July 15 to September 5, 2005. The winners will be intimated by post, every 10 days from the start of the offer period. For the bumper prize winners and their parents, owning an Indian passport is mandatory. The bumper prizes cannot be transferred, and only the winners' parents are entitled to travel as escorts. The travel dates, airlines, pick up & drop, stay & sightseeing at Singapore shall be organised by Nutrine and the stipulated date will be applicable to all the 5 winners & their parents. The decision of mode of transport & hotel stay for 3 days & 2 nights will solely be at the discretion of Nutrine Confectionery. Bumper prize winners and their parents, travelling to Singapore, would be travelling at their own risk and Nutrine Confectionery would not be responsible for safety of the passengers or their luggage. The prizes are on all India basis. Nutrine Confectionery will not be responsible for any contestant's mail if it's lost in transit. Guarantee on gift articles lies entirely with the manufacturer of the gift articles and not with Nutrine Confectionery Private Limited. All entries and contest material will become the property of Nutrine Confectionery Company Private Limited. Cash in lieu of prizes will not be given. Winners should fill in a claim form while collecting the prizes at the respective dealer/distributor point. All decisions regarding the offer are solely at the discretion of Nutrine Confectionery Company Private Limited. No communication with regard to the contest will be entertained. All disputes shall be subject to Chennai, A.P. jurisdiction only. Nutrine Mahalacto is also available without this offer.